

நம்முன்னோளித்த அருஞ்செல்வம்

முதலாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும், உலக சரித்திரமும்
1500 ஆண்டுவரை

ஆக்கியவர்:

ஜீ. லி. மெண்டிஸ், B.A., Ph.D.

கொழும்பு அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்
84, மெயின் வீதி, பெட்டா, கொழும்பு, இலங்கை.

1969

ருபாய்

பா.நா.பி.ஆ.ச./3/575

சான்றிதழ்

நம்முன்றோளித்த அருஞ்செல்வம்

1952ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 29ந் திகதி வெளிவந்துள்ள இலங்கை அரசாங்க வர்த்தமானப் பத்திரிகையில் உதவி நன்கொடை பெறும் தன் மொழிப் பாடசாலைகளுக்கும், இரு பாஷைப் பாடசாலைகளுக்கும் ஆங்கில பாடசாலைகளுக்குமான ஒழுங்குச் சட்டத்தின் 19(ஏ)ம் பிரிவில் பிரசுரிக்கப்பட்டதற்கமைய இப்புத்தகம் ஆறாம் வகுப்புக்கு படிப்பிப்பதற்கு ஒரு பாடப் புத்தகமாக 1972ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 31ந் திகதிவரை உபயோகித்ததற்கு மகா வித்தியாதிபதி அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

(ஒப்பம்) சோமரத்ன விஜயசிங்க,
செயலாளர்.

பாடநூற் பிரசுர ஆலோசனைச் சபை.
ம.சிசி.

பாடநூற் பிரசுர ஆலோசனைச் சபை,
மலாய் வீதி, கொழும்பு 2.
6-1-1970.

நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

முதலாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும், உலக சரித்திரமும்
1500 ஆண்டுவரை

ஆக்கியவர்:

ஜீ. லி. மெண்டிஸ், B.A., Ph.D.

பிரசுரிப்பாளர்:

கொழும்பு அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்.

84, மெயின் வீதி, பெட்டா, கொழும்பு, இலங்கை.

1969

1954-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1954-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1958-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1962-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1965-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1968-ம் ஆண்டு யூலை மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

1969-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் மறுமுறை அச்சிடப்
பட்டது.

இலங்கைக் கல்வி பிரசுர சபையினால் அங்கீகரிக்கப்
பெற்றது

அணிந்துரை

இலங்கை மிகப்பழைய சரித்திரமுடைய ஒரு தேசம். அதன் புராதன சரிதம் 'மகாவம்சம்' என்ற பாளி நூலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சம்பவங்கள் நடைபெற்று அநேக ஆண்டுகளுக்குப்பின் எழுதப்பட்டதினால், அந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களுள் சரித்திரப் பூர்வமானவை இவை, சம்பிரதாயத்தை ஒட்டிப் புனைந்து கூறப்பட்டவை இவையென்று பிரித்துக் கூறுவது சுலபமல்ல. சில சந்தர்ப்பங்களில் அது முடியாத காரியமென்றுங் கூறலாம். இலங்கைச் சரித்திரத்தில் ஐரோப்பிய சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட சம்பவங்களை சரித்திர முறைப்படி ஆராய்ந்த ஆசிரியர் வெகு சிலரே. அவர்களுள் டாக்டர் மென்டிஸ் ஒருவராகும். கூடுமான இடங்களில் அவர் சரித்திரமீது, புனைந்துரை யில்தென்று வெகு திறமையாய் ஆராய்ந்து கூறுவதுடன் பிரித்துக் கூறமுடியாத சில சரித்திரப்பிரச்சினைகளுக்கு நியாயமான விளக்கவுரைகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். இவரது சாதாரியமான ஆராய்ச்சி முறை வாசிப்போர்க்கு மிகப் பயனளிக்குமென எண்ணுகிறேன்.

இதுகாறும் இலங்கையைப்பற்றி எழுதப்பட்ட சரித்திர நூல்கள் பலவற்றோடு இதனை ஒப்பிடும்போது இந்நூலாசிரியர் எவ்வெவ் விஷயங்களை நீக்கியுள்ளார், எவ்வெவ் விஷயங்களைப் புகுத்தியுள்ளார் என்பதை வாசகர்கள் விசேஷமாய்க் கவனிக்க வேண்டுகிறேன். சரித்திர வரலாற்றில் சிறப்புற்று விளங்காத அநேக அரசர்களின் பெயரும், அரசிகளின் பெயரும் நீக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரம்பரையாகக் கொண்டாடப்பட்ட காரணத்தைக் கொண்டும், சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களது துர்நடத்தையை வியாசமாகக்கொண்டு சில முக்கியமில்லாத பெயர்கள் ஓரளவுக்குச் சேர்க்கப்பட்டே யிருக்கின்றன. புராதன காலத்து மக்கள் எவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்

கொழும்பு

அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, விமிற்றெட்
அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

தினர்; எவ்வாறு ஆட்சி புரிந்தனர்; சிங்கள, தமிழ்ச் சாகியத்தவர்க்கு இன்றும் ஆதாரமாயுள்ள பொருளாதார நிலைமை எவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்து வந்தது என்ற விஷயங்களை இவ்வாசிரியர் சேர்த்திருக்கின்றார். இதனால் இக்காலத்துச் சிறந்த முறைப்படி இலங்கைச் சரித்திரத்தையும் கற்க அவகாசமேற்படுகிறது. இத்தகைய ஆராய்ச்சிமுறை இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள இலங்கைச் சரித்திர நூல்களிற் காணப்படாமையால், இப்புது முறையைப் பரப்ப முன்வந்ததற்காக இவ்வாசிரியரை நான் பாராட்டுகிறேன்.

ஆசிரியர், மாணவர் ஆகிய இருபாலாரும் இந்நூலை ஊன்றிப்படிக்கத் தொடங்குமுன், கீழ்த்திசை உலக அரைக்கோளத்தின் தேசப்படத்தையும், பிரதானமாக கடற்பாதைகள் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் இலங்கை எங்ஙனம் அமைந்துள்ளதென்பதையும் நன்கு நோக்குதல் வேண்டும். பல நாட்டுக் கப்பல்களும் வந்து தங்குவதற்கும், கீழ்த்திசையிலிருந்தும் மேற்றிசையிலிருந்தும் கொண்டுவரும் வியாபாரப்பொருட்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்வதற்கு ஒரு மத்திய பண்டகசாலைபோலவும் இலங்கை அக்காலத்தில் அமைந்திருந்ததெனலாம், மிகப் பழங்காலந் தொட்டே, கிழக்கே சீனா, மலாய தீபகற்பம், கிழக்கிந்திய தீவுகள் ஆகியவற்றோடும், மேற்கே பாரசீகம், அராபியா, கிழக்காபிரிக்கா முதலிய தேசங்களோடும், ஐரோப்பாவோடுங்கூட இலங்கைத் தொடர்பு பூண்டிருந்தது. இவ்வாறான தொடர்பைப்பற்றிக் கூறும் பழைய சரித்திரக் குறிப்புகளில்லாதது நமது துரதிஷ்டமே. 'மகாவம்சம்' இவற்றைப்பற்றிக் கூறுததற்குக் காரணமுண்டு. அந்நூல், இலங்கையில் பௌத்த சமய வளர்ச்சியின் சரித்திரத்தையே பெரிதும் கூறுகின்றது. வியாபார விஷயங்களில் அதன் ஆசிரியர்கள் கவனஞ் செலுத்தவில்லை. பாஹியான், இபின் பட்டோட்டா போன்ற யாத்திரிகர்கள் தமது இலங்கை அனுபவத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

இவர்களைப்போல அநேக யாத்திரிகர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபோதிலும், அவர்கள் குறிப்புக்கள் கிடைக்கவில்லை. இலங்கைச் சிறுர் இந்த யாத்திரிகர்களுடைய தாய்நாடுகளைப் பற்றியும் அறிந்திருப்பது நல்லது. மேலும் இலங்கையுடன் என்றும் தொடர்பு கொண்டிருந்த இந்திய தேசத்தின் சரித்திரத்தை அறிவதும் இன்றியமையாததே. இந்நூலாசிரியர் இலங்கைச் சரித்திரத்தையே பிரதானமாகக் கூறினாலும், இலங்கை சம்பந்தப்பட்ட வரையிலுள்ள உலக சரித்திரத்தையும் பிரதானமாக இந்திய சரித்திரத்தையும் கூறுவதினால், வாசிப்போருடைய சரித்திரக் காட்சியை விசாலப்படுத்த முயன்றிருக்கிறார்.

இதனால், இந்நூல் வாசிப்போருக்கு உற்சாக மூட்டக் கூடியதாயிருப்பதுடன் நல்ல ஆராய்ச்சி முறையைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இந்நூலை எல்லாரும் ஆதரிப்பார்களென நம்புகிறேன்.

எஸ். ஏ. பேக்மன்,

இலங்கை பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

சென்ற வருடம் வித்தியாபகுதியாரால் விடுவிக்கப் பட்ட புதிய சரித்திரப் பாடத்திட்டத்துக்கிசைய இல் விரண்டாம் பதிப்பில் சில மாற்றங்களை உண்டாக்கியிருக்கிறேன். பல பகுதிகளில் முக்கியமான மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய காலத்து இங்கிலாந்தைப் பற்றியும் ஓர் அத்தியாயம் புதிதாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், முதலாம் பதிப்பில் சேர்க்கப்படாத பல தேசப்படங்களும், சித்திரங்களும் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலின் இரண்டாம் பாகத்தை மிகச்சிறப்பாக மொழி பெயர்த்துத் தவிய, நவாலியூர், திரு. சோ. நடராஜன் இப்பகுதியையும் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

ஜீ. லி. மெண்டிஸ்.

தெஹிவளை, 1939.

முதலாம் பதிப்பின் முகவுரை

கி.பி. 1500 ஆண்டுவரையுள்ள இலங்கைச் சரித்திரத்தின் முக்கியமான சம்பவங்களை சிறுவர்க்கேற்ற முறையில் கூறி, உலக சரித்திரத்திலும் அவர்கள் சிரத்தை கொள்ளச் செய்வதே இச்சிறு நூலின் நோக்கமாகும். இலங்கை சம்பந்தப்பட்ட உலகின் ஏனைய தேசங்களின் சரித்திரங்களும், அத்தேசங்களின் நாகரிக வரலாறும் சுருக்கமாக இங்கு கூறப்படுகிறது. இலங்கையுடன் நேரான தொடர்பு பூண்டுள்ள தேசங்களின் சரித்திரங்களைப்பற்றி விசேஷ கவனஞ் செலுத்தியிருக்கிறோம். இந்நூல் எழுதப்பட்டது சிறுவர்க்காதலின் உலக சரித்திரத்தைப்பற்றிய ஒரு விசாலமான அறிவைக்கொடுப்பதற்கு இங்கு முயற்சி செய்யப்படவில்லை. காலக்கிரமத்தை யொட்டி அந்நிய தேசங்களின் சரித்திரம் புகுத்தப்படவில்லை. இலங்கைச் சரித்திரத்தோடு மற்றத் தேசங்கள் சம்பந்தப்படும் காலத்தில் அவற்றின் சரித்திரத்தையும் விவரித்திருக்கிறோம்.

இயன்றமட்டில் இந்நூலில் சரித்திரபூர்வமான விஷயங்களை கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கர்ணபரம்பரையான கதைகளும், புனைந்துரைகளும், அவை எவ்வளவு சுவாரசியமாயிருந்தபோதிலும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், சில சரித்திர ரீதியான சம்பவங்களை விளக்குவதற்கும், சரித்திரத்தை தெளிவாய் விளங்குவதற்கனுகூலமான சில விஷயங்களை மனதில் பதிப்பதற்குமான சில கதைகள் மாத்திரம் அனுசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பலர் இந்நூலைப்பற்றி அரிய குறிப்புகளைக் கூறியதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டுகிறேன். இவர்களுள் விசேஷமாக திரு. எல். மக். டி. ரொபிஸன், சங். டி. ஜே. நிக்கலஸ் பெரேரா, சங். எப். கிங்ஸ்பெரி, புத்த

தத்த தேரஸ்வாமி, திரு. சி. வி. பெரேரா, திரு. டி. பி. ஜயா, திரு. ஆர். ஜே. எப். மெண்டிஸ், பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மன் ஆகியோருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்நூலுக்கு ஓர் அணிந்துரை உதவியதற்காகவும் பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மனுக்கு மீண்டும் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஜி. லி. மெண்டிஸ்.

‘மரியன் குடிசை’
தெஹிவளை,
1-7-35.

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	v
இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை ..	ix
முகலாம் பதிப்பின் முகவுரை ..	xi
அத்தியாயம்	பக்கம்
I. பூர்வகால மனிதனின் சரித்திரம் ..	1
1. வேடர். 2. கற்காலமும் உலோக காலமும். 3. பபிலோனியாவும் எகிப்தும்.	
II. ஆரியர்	14
1. சிங்களர். 2. ஆரியர் புலம்பெயர்தல். 3. ‘மகாபாரதம்’—‘இராமாயணம்’. 4. சிங்களரின் செல்வாக்கு.	
III. பௌத்த சமயம்	24
1. கௌதம புத்தர். 2. அசோகன். 3. இலங்கைக்குப் பௌத்த சமயம் வந்த வரலாறு. 4. பௌத்த சமயத்தினால் இலங்கையைடைந்த நன்மை.	
IV. தமிழரின் படையெடுப்பு—பௌத்த சமயம் பரவுதல்	39
1. துட்டகெழுநாடு. 2. வலகம்பா. 3. தென்னிந்தியா.	
V. குளங்களையும் ஏரிகளையும் வெட்டுதல்; மகாயான பௌத்த சமயத்தின் வருகை	48
1. வசபன். 2. மகாசேனன். 3. நாகார்ச்சுனன்; மகாயான பௌத்த சமயத்தினால் இலங்கையிலேற்பட்ட மாறுதல்கள்.	

VI. கிரீஸ், உரோம் 57

1. கிரேக்கர். 2. சோக்கிரதீஸ்.
3. மகா அலெக்சாந்தர். 4. தலமி.
5. உரோமர். 6. ஓகஸ்தசு சீசர்.
7. ஜஸ்டினன்.

VII. இந்தியாவில் குப்தர் ஆட்சியும்
இலங்கையில் அவர்கள் செல்
வாக்கும் 83

1. கிரீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன். 2. சமுத்திர குப்தன். 3. காளிதாசர். 4. புத்த கோசன். 5. தாதுசேனனும், காசியப்பனும்.

VIII. மத்தியகால இலங்கை 96

1. அரசியல் முறை. 2. மக்களின் வாழ்க்கை.

IX. சீனரும் பாரசீகரும் 104

1. பாஹியான். 2. சீனா. 3. ஜப்பானிய தேசோத்தாரண வீரன் ஷோட்டேகு.
4. பாரசீகர்.

X. இந்து மதமும் இஸ்லாமும் 114

1. முகம்மது. 2. அருன்-அல்-ராசித்.
3. நரசிங்கவர்மனும் இராசராசனும்.
4. இந்து சமயம்.

XI. பொலன்னறுவை யரசர்களும்
அவர்களின் அயல் நாட்டுத்
தொடர்பும் 126

1. முதலாம் விஜயபாகு. 2. மகா பராக்கிரமபாகு. 3. நிஸங்கமல்லனும் கனிங்கமாகனும். 4. பரதகண்டமும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளும். 5. மூன்று பர்மிய அரசர்கள்.

XII. சிங்கள இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சி 146

1. இரண்டாவது பராக்கிரமபாகுவும் சந்திரபானுவின் படை யெடுப்பும். 2. பாண்டியர். 3. நான்காம் புலனேகபாகுவும் அளகக்கோனாராவும். 4. ஆளுவது பராக்கிரமபாகு.

XIII. இரு பெரும் யாத்திரிகர்கள் 157

1. சிலுவை யுத்தங்கள். 2. மார்க்கோ போலோ. 3. குப்ளாகான். 4. இபின் பட்டுட்டா. 5. முகம்மது இபின் துக்லக். 6. விஜயநகர இராச்சியம்.

XIV. மத்திய காலத்தில் இங்கிலாந்தின்
நிலைமை 172

1. ஆரம்ப வரலாறு. 2. குறுநில மன்னராட்சி. வியாபார விருத்தி. 3. உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை. 4. மத்திய காலத்தில் ஆங்கிலர் நடத்திய சண்டைகள்.

கால அட்டவணை—கி.பி. 100 வரை 186

வினாக்கள் 186

சித்திரப்படங்கள்

	பக்கம்
1. வேடர்களின் குகை	2
2. சிப்பிகளும் கற்றுண்டுகளும் ..	4
3. படியகம்பளையிலுள்ள ஒரு கற்சமாதி ..	7
4. எகிப்திலுள்ள பிரமீதுக்கள் ..	10
5. பபிலோனியரின் களிமண் புத்தகம் ..	11
6. எகிப்தியரின் சித்திர ரூப லிபிகள் ..	12
7. இராவணன்	20
8. மத்தியஇந்தியாவில் சாஞ்சி என்ற தேசத்திலுள்ள தாதுகோபத்து வாயில் ..	28
9. சிங்கள லிபி வளர்ச்சியுற்ற முறை ..	33
10. சசஜாதகக் கதை	35
11. மாயாதேவி கண்ட கனவு	37
12. அபயகிரி விகாரம், அனுராதபுரம் ..	45
13. ஏட்டுச் சுவடி	46
14. மின்னேரியாக் குளம்	51
15. குஷ்டராஜனின் உருவம்	55
16. கிறீட்டரின் சிற்ப மண் பாத்திரம் ..	57
17. புராதன கிரேக்க கட்டிடம்	58
18. சோக்கிரதீஸ்	65
19. மகா அலெக்சாந்தர்	68
20. சிரியாவில் உரோமரின் வீதி	72
21. ஓர் உரோம போர்வீரன்	73
22. ஹனிபால்	74
23. ஒகஸ்தசு சீசர்	76
24. யூதப் போதகர்கள்	77
25. சிங்களன் கப்பல்விட்டிறங்குதல் ..	84
26. அனுராதபுரம், இஸ்ருமுனியிற் காணப்படும் ஆண், பெண் உருவங்கள்	86
27. கிரிரியா	92
28. கிரிரியா குகைச் சித்திரங்கள் ..	94

பக்கம்

29.	சீனாவிலுள்ள பெருஞ் சுவர் ..	108
30.	தாய்சிங்—தாங் வமிசத்து சக்கரவர்த்தி	109
31.	பராஸீகரின் சிலுவை, அநுராதபுரம் ..	112
32.	ஒரு மகுதி	116
33.	மனிதனின் தலையும் குதிரையின் தலையும், இஸ்ருமுனி	119
34.	கெடிகே கட்டிடம், நாலந்தா ..	120
35.	இரண்டாம் சிவாலயம், பொலன்னறுவை	121
36.	சந்தலாவிலுள்ள விஷ்ணு சிலை ..	124
37.	ஒரு படை	127
38.	பராக்கிரமபாகுவின் பாழடைந்த மாளிகை	131
39.	இலங்காநிலக விகாரை, பொலன்னறுவை	135
40.	கிரி விகாரை, பொலன்னறுவை ..	137
41.	ஷிவேஸிகான் பகோடா	143
42.	யாப்பஹுவா கற்பாறை	146
43.	பொலன்னறுவையிலுள்ள முதலாவது சிவாலயம்	150
44.	கம்பளைக்குச் சமீபத்திலுள்ள இலங்காநிலக விகாரை	152
45.	சிலுவையுத்தத்தில் கிறிஸ்தவருக்கும் துருக் கியருக்குமிடையில் நடைபெறும் ஒரு சண்டை	158
46.	மார்க்கோ போலோவின் தந்தையும் மாமனும் போல்லின் சக்கரவர்த்தியைச் சந்திக்கும் காட்சி	161
47.	கடலதெனியா விகாரை	171
48.	மகா அல்பிரட்	173
49.	புராதன மானியகாலக் கோட்டை ..	174
50.	ஓர் ஆங்கிலேய வில்வீரன்	175
51.	மத்திய காலத்து ஒரு நகரம்	177
52.	மத்திய காலத்துச் சன்னியாச மடம் ..	180
53.	பாப்பாண்டவர்	181

பக்கம்

1.	இந்தியா	26
2.	இலங்கை	41
3.	மத்தியதரைக் கடல்	60
4.	அலெக்சாந்தரின் பாதை	67
5.	தலமியின் தேசப்படம்	69
6.	உரோம இராச்சியத்தின் விஸ்தீரணம் ..	78
7.	சிகிரியாவின் அமைப்புப் படம் ..	100
8.	பாஹியானின் பாதை	105
9.	பொலன்னறுவையில் 'பராக்கிரமக் கடல்' என்னும் பெருங்குளம்	133
10.	தூர கீழ்த்திசை நாடுகள்	140
11.	யாப்பஹுவா	148
12.	கோட்டை	154
13.	மார்க்கோ போலோவின் பாதை ..	163

முதலாம் அத்தியாயம்

பூர்வகால மனிதனின் சரித்திரம்

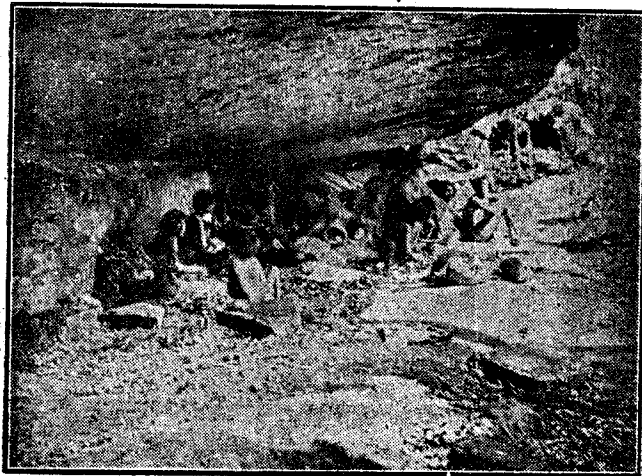
I. வேடர்

இலங்கையில் வடமத்திய மாகாணத்திலும், கீழ் மாகாணம், ஊவா மாகாணம் ஆகிய பகுதிகளிலுமுள்ள காடுகளில், அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக்கிடக்கும் சிறுசிறு கிராமங்களில் வேடர் என்ற ஒரு வகைச் சாதியினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் கம்புகளாலும் மண்ணினாலும் கட்டப்பட்ட குடிசைகளில் வசிப்பர். நிலத்தைப் பண்ணெய்து நெல் முதலிய தானியங்களைப் பயிரிடுவர். கிராமங்களில் வசிக்கும் சிங்களரைப்போலவோ அல்லது தமிழரைப்போலவோ உடையணிந்து அவர்களது பாஷையையே பேசுகிறார்கள். தம்முள் விவாகஞ்செய்து இல்லறமும் நடத்தி வருகின்றனர். இவர்களிற் சிலர் கமஞ்செய்ய விரும்பாது வேட்டையாடுவதையே தமது தொழிலாகக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஏனையோர், பெரும்பாலும் சிங்களர், தமிழரைப் போலவே சீவியம் நடத்தி வருகிறார்கள்.

ஆனால், பண்டைக்காலத்தில், அதாவது சிங்களர் முதன்முதல் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தில், இவ்வகுப்பார் வேட்டையாடுதலையே தொழிலாகக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். மான், பன்றி முதலிய பெரிய மிருகங்களையும், முயல் முதலிய சிறு பிராணிகளையும் அம்பினால் எய்து, அவற்றின் மாமிசத்தை உண்டு உயிர்வாழ்ந்தனர். வேட்டையாடுவதையே சீவனோபாயமாகக் கொண்டிருந்ததால் அங்கு குடியேறிய சிங்களர் இவர்களை வேடர் எனப் பெயரிட்டழைத்தார்கள். இவ்வேடர்

தம்மை எப்பெயர் கொண்டழைத்தனரோ தெரிய வில்லை. ஆயின் சிங்களர் கொடுத்த பெயரே இதுவரை இவர்களுக்கு வழங்கி வரலாயிற்று.

இவ்வேடருக்கும் தங்களுக்குமிடையில் வேறு பல வித்தியாசமிருந்ததையும் புராதன சிங்களர் கவனித்தார்கள். இவ்வேடர்கள் உருவத்திற் சிறியராயும், குறுகிய தோற்றமுடையராயும், நீண்ட தலையும் சப்பை மூக்கும், சுருள் மயிரும் உடையராயும் காணப்பட்டார்

வேடர்களின் குகை

கள். ஐந்தடி வளர்ந்தவர்களை இவர்களிடையே காண்பதரிது. அன்றியும், இவர்கள் குடிசையில் வசியாது, குகைகளில் வாசஞ்செய்தனர். பஞ்சினால் நெய்த உடையை அறியார். இலைகளையும் மரவுரிகளையும் அணிந்து வந்தனர். சிங்களரைப்போலப் புத்த சமயத்தை அனுட்டிக்காது, தென்புலத்தார் வழிபாட்டையே மேற்கொண்டிருந்தனர். இக்காரணங்களை முன்னிட்டு வேடர் என்ற சொல், தொழில்பற்றி எழுந்த. பாகு

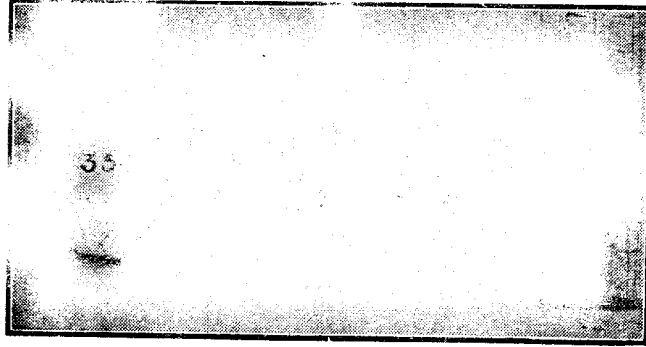
பாட்டைக் குறிக்காது, நாளடைவில் நடை, உடை, பாவனை, சமயானுட்டானம், பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றில் சிங்களரிலும் வேறுபட்ட இவ்வகுப்பாரையே குறிப்பிடுவதாயிற்று.

தமக்கும் வேடருக்குமிவ்வாறு வேற்றுமை இருப்பதற்குரிய காரணத்தை பண்டைய சிங்கள மக்கள் தங்கள் நூல்களில் தெளிவாக எடுத்துக் கூறவில்லை. விசயனும் அவனது கூட்டாளிகளுமே இலங்கைக்கு முதன்முதல் வந்த மனிதரென்றும், அவர்களது சந்ததியாரே சிங்களராகிய தாமெனவும் கூறிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறாயின், இவ் வேடர் எங்கிருந்து வந்தனர் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. புராதன சிங்களரே விசயனின் சந்ததியாரென்றும், வேடர்கள், விசயன் மணஞ்செய்த இயக்கியாகிய குவேணிக்குப் பிறந்த இருவரின் வழித்தோன்றல்களென்றும் ஒரு சமாதானத்தைப் புராதன சிங்களர் கூறினர். இக்கதை ஆராய்ச்சிக்கேற்ற தன்றாயினும் அக்காலத்துள்ளோர் இதை நம்பிவிட்டார்கள். ஆனால், இக்காலத்தில் மனித சாதியாரைப் பற்றி பலவிதமான ஆராய்ச்சிகள் மலிந்திருத்தலால் நம்மைப் போல அக்காலத்தவரும் ஆராய்ந்து உண்மையறியாதிருக்க நேர்ந்தது வியப்பன்று. சிங்களர் ஒரு சாதியார், வேடர் அவரில் மாறுபட்ட பிறிதொரு சாதியாரென்பதையறிந்தால், இவ்வித்தியாசங்களுக்குரிய காரணம் புலனாகும்.

வேடர் என்னும் இச்சாதியார் மிகப்பழைய காலந்தொட்டே தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்தார்கள். சிங்களர் இலங்கைக்கு வருதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே அவர்கள் இலங்கையில் வந்து குடியேறினர். இன்று நீரினால் சூழப்பட்ட தீவாய்க் காணப்படும் இலங்கை, அக்காலத்தில் இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பாயிருந்தது. இப்போது தனுஷ்கோடிக்கும் தலைமன்னாருக்குமிடையில் கடலில் பாறைத் தொடராகத் தோன்றும் 'இராமர் அணை' அக்காலத்தில் தரையாகவே யிருந்தது. ஆகவே, தோணி, மரக்கலம் முதலிய

வற்றின் துணையின்றியே தென்னிந்தியாவிலிருந்த வேடர் நிலப்பாதையாக இலங்கைக்கு நடந்து வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு இடம் பெயர்ந்த வேடர்கள், அம்பு வில்லின் துணைகொண்டு, மான், கரடி முதலிய மிருகங்களைக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தனர். அவர்களிடத்து துப்பாக்கி, கோடரி, கக்தி முதலிய இரும்பினாலாகிய இக்காலக் கருவிகள் இருக்கவில்லை. கரடுமுரடான கற்களினாலான சம்மட்டிகளையும், வெட்டுதற்கான கூரான

சிப்பிகளும் கற்றுண்டுகளும்

முனைகொண்ட கற்றுண்டுகளையும், துருவதற்குத் தவியான சிப்பிகளையுமே அவர்கள் ஆயுதமாக உபயோகித்தனர்.

இவ்வாயுதங்களைக்கொண்டு, பெரிய மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தவோ, நல்ல வீடுகளைக்கட்டிக் குடியிருக்கவோ இயலாது. எனவே, தக்கபாதுகாப்பின்றி புலி, கரடி முதலிய மிருகங்களின் தொந்தரவுக்காளாகிக் கஷ்ட சீவியம் நடத்தி வந்தார்கள்.

இவ்வேடரின் குழந்தைகளும் பெற்றோரைப்போலவே கல்வி கேள்வியறிவின்றி, குகைகளிற் காலங்கழித்தனர்.

படிப்பதற்கு இவர்கட்குப் பாடசாலையே கிடையாது. வயதான ஆண்பிள்ளைகள் ஏனையோருடன்கூடி வேட்டையாடும் முறைகளைப் பயின்றார்கள். பெண்சிறுர் குகைகளிற் தங்கி கிழங்கு கல்லி எடுப்பதிலும், வேட்டையாடப்பட்ட மிருகங்களின் மாமிசத்தைப் பக்குவம் பண்ணுவதிலும் தம் தாய்மார்க்கு உதவி புரிந்தனர்.

II. கற்காலமும் உலோககாலமும்

சரித்திரம் என்பது மனிதன் இவ்வுலகில் தோன்றி வாழ்ந்த கதையைக் கூறுவது. ஆதலால், மனிதனுடைய கதை நீண்ட கதையாகவேயிருக்கும். ஒரு நூறு வருஷத்துக்கு ஒருவன் இப்பூமியில் வாழ்ந்து மடிந்து போனால், அவன் நெடுநாள் வாழ்ந்துவிட்டானெனக் கூறுகிறோம். ஆனால், மனிதன் இந்தப்பூமியில் வாழ்ந்த காலத்தைக் கணக்கிடுவதற்கே பல ஆண்டுகள் செல்லும்.

மனிதனுடைய ஆதி வரலாற்றைப்பற்றி நாம் அறிந்திருப்பது மிகமிகச் சிறிது. ஆதியில் மனிதன் எங்கே தோன்றினான், பின்னர் எங்கே புலம்பெயர்ந்து சென்றான் என்னும் விஷயங்களைப்பற்றித் திட்டமாகக் கூறுவதற்கில்லை. மனிதனும் ஆதியில், காட்டு மிருகங்களைப் போலவே, வயிற்றுக்கு உணவுதேடி இங்கும் அங்கும் அலைந்திருக்கவேண்டும். வீடு என்பதே கிடையாது. குகைகளிலும், ஒதுக்கான பாதைகளின் கீழும் அவன் பதுங்கியிருந்திருப்பான். உடையின்றி, குளிரினால் நைந்து, தன்னைக்காப்பாற்ற ஆயுதமின்றிக் காட்டு மிருகங்களுக்குப் பயந்துகொண்டே காலங்கழித்தான்.

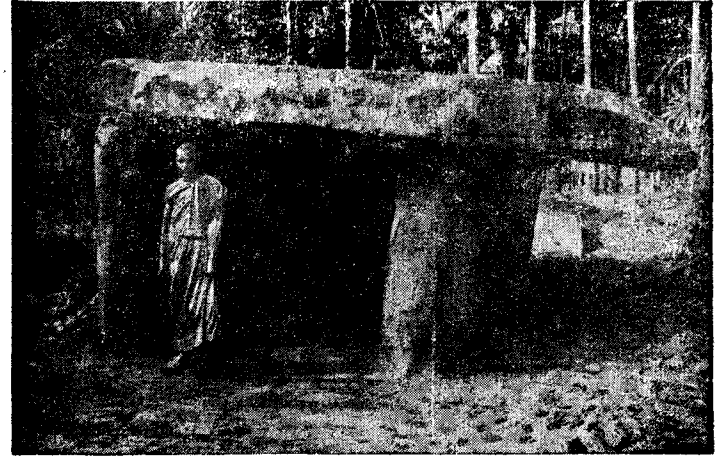
சிறிது சிறிதாக மனிதனுடைய விவேகம் மலர்ந்தது. கொடிய மிருகங்களிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சில ஆயுதங்களை உபயோகித்தல் நலமென அவனுக்குத்தோன்றிற்று. இவ்வாறு ஆலோசனை செய்துவந்த நாளில், ஒரு யுக்தி உதயமாயிற்று. நகங்களையும் பற்களையும் காட்டி எதிர்த்துவரும் ஒரு மிருகத்தின்மீது ஒரு தடியினால் அடித்தோ, பெரிய கல்லால் எறிந்தோ அதைச் சுலபமாய் எதிர்த்துவிடலாமென அவன் எண்ணினான்.

இப்புராதன மனிதன் முதன்முதல் கண்டுபிடித்த பெரிய காரியம் நெருப்பு உண்டாக்கும் முறையாகும். இதனை முதன்முதற் கண்டறிந்தவரை அவர்கள் ஒரு மேதாவியாகவே கருதியிருப்பார்கள். இஃதெவ்வாறு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தென்பதைப் பற்றிக் கூறமுடிய வில்லை. ஒரு வேளை, அவன் கற்களை ஒன்றோடொன்று மோத, அதிலிருந்து கிளம்பிய பொறி பக்கத்தே உலர்ந்து கிடந்த சருகில் பற்றி நெருப்புண்டாயிருக்கலாம். அஃதெங்ஙனமாயினும், அவன் நெருப்பின் உதவியால் உணவு சமைக்கவும், காட்டு மிருகங்களைப் பயமுறுத்த வும் கூடியதாயிருந்தது.

பல்லாயிரமாண்டுகள் கழிந்த பின்னர், அவன் இன் னொரு விஷயத்தைக் கண்டுபிடித்தான். அதாவது, சக்கி முக்கிக் கற்களைக்கொண்டு ஆயுதங்களையும் கருவி களையும் செய்யலாமென அவனுக்குத் தொற்றியது. எனவே, கல்லினால் சம்மட்டிகளையும், கத்திகளையும், செய்தான். ஆனால், இவ்வுபகரணங்களால் அதிக பயன் ஏற்படவில்லை. கற்களாலியன்ற இவ்வாயுதங்களையும் கருவிகளையும் மனிதன் உபயோகித்த காலத்தையே சரித் திரத்தில் பழைய கற்காலம் என வழங்குவர். இது நெடுங்காலம் நிலவி வந்தது.

இதற்கடுத்த சரித்திரகாலப் பகுதியை புதிய கற் காலம் எனக் கூறுவர். கற்கருவிகளும் ஆயுதங்களுமே இப்புதிய கற்காலத்திலும் உபயோகிக்கப்பட்டபோதி லும், ஒரு மாறுதல் காணப்பட்டது. புதிய கற்காலத் தில், கற்களை நன்றாகச் செப்பிண்டு, அழுத்தமான கோடரிகளையும், வாள் முதலிய வற்றையும் உண்டாக்கி னர். இத்தகை ஆயுதங்களைச் செய்யக் கூடியவர்கள், முன்னையோரிலும் சீர்திருத்தமுற்றார்கள் என்பதில் ஐய மில்லை. புதிய கற்கால மனிதர், சில சமயங்களில், இறந் தாரைப் புதைப்பதற்கு கல்லறைகள் சமைத்தனர். அக் கல்லறைகள்மீது ஞாபகச்சின்னமாக கற்றூண்களை நாட்டினர். அல்லது தூண்களை நாட்டித் தட்டையான நெடும் பாறைக் கல்லை அத்தூண்கள்மீது ஏற்றி, நினை வுக்குறிக்கை உண்டாக்கினர்.

இதன் பின்னர் உலோகங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. முதன்முதற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உலோகம் செம்பு; கல்லினால் செய்வதைவிட செம்பினால் கூரிய ஆயுதங் களைச் செய்யலாமென்பதை மனிதன் அறிந்தான். ஆனால், செம்பு அவ்வளவு கடினமான உலோகமல்லாத படியால், அதனால் இயற்றப்படும் ஆயுதங்களால் வைர மானவற்றை வெட்டமுடியாமலிருந்தது. வெகு காலம் கழிந்தபின், செம்பையும் தகரத்தையும் கலந்து உருக்கு வதால், வெண்கல மென்னும் உலோகத்தைப் பெறலா

படியகம்பளையிலுள்ள ஒரு கற்சமாதி

மெனவும், அதனால், முந்தியவற்றினும் பலமான ஆயுதங் களைச் செய்யக்கூடுமெனவும் அறிந்தான். ஆனால், இன் னும் பல காலத்துக்குப்பின் இரும்பின் உபயோகத்தை மானிடர் கண்ட பின்னரே சிறந்த ஆயுதங்கள் செய்யப் பட்டன. இரும்பைப்போலப் பலமான உலோகங் கிடையாதாதலின், இயந்திரங்களெல்லாம் இரும்பினு லேயே செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

ஆதியில் மனிதன் எவ்வாறு சீவியம் நடத்தினான் என் பதைப்பற்றி அதிகம் அறிய முடியவில்லை. ஆனால்,

இலங்கை, இந்தியா, ஆபிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய தேசங்களில் இக்காலத்தில்கூட, பல புராதன சாதியார் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் ஆராய்ந்தால், ஓரளவுக்காவது ஆதி மனிதரைப்பற்றிய சில வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ளலாம் கற்கால மனிதரைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது அறிந்துகொள்வதற்கு, நூதன சாலைகளில், இன்றும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அக்காலத்து ஆயுதங்கள் துணைபுரிகின்றன.

இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கும் கற்கருவிகள் மிகக் கரடுமுரடானவை. ஆதலின், அவை பழைய கற்காலத்தையே சேர்ந்தவையெனக் கூறவேண்டியிருக்கிறது. மேலும், இவ்வாயுதங்கள் வேடர் குடியிருந்த குகைகளின் பக்கத்தே காணப்பட்டபடியால், இவற்றை உபயோகித்த வேடர்கள், பழைய கற்காலத்திலேயே இலங்கைக்கு வந்தார்களென யூகித்துவிடலாம்.

புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த ஆயுதங்களொன்றும் இலங்கையில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால், ரம்புக்களைக்கு மூன்று மைல் மேற்கேயுள்ள படியகம்பளை என்னுமிடத்தில் புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கற்சமாதி ஒன்று இருக்கிறது. இதை யார்கட்டினார்கள், எப்பொழுது கட்டினார்களென்பது இன்னும் ஐயத்துக்கிடமாகவே யிருக்கின்றது.

இலங்கையில் செம்பு ஆயுதங்களை உபயோகப்படுத்திய செம்பு காலமாவது, வெண்கலக் கருவிகளைப் பயன்படுத்திய வெண்கலக் காலமாவது இருந்திருக்கவில்லை. வேடர் இலங்கைக்கு வந்த பல காலத்துக்குப் பின் சிங்களர் குடியேறினர். இவர்கள், இரும்பினாலேயே கருவிகளையும், ஆயுதங்களையும் செய்யும் நாகரிக முற்போக்குடையவராயிருந்தனர்.

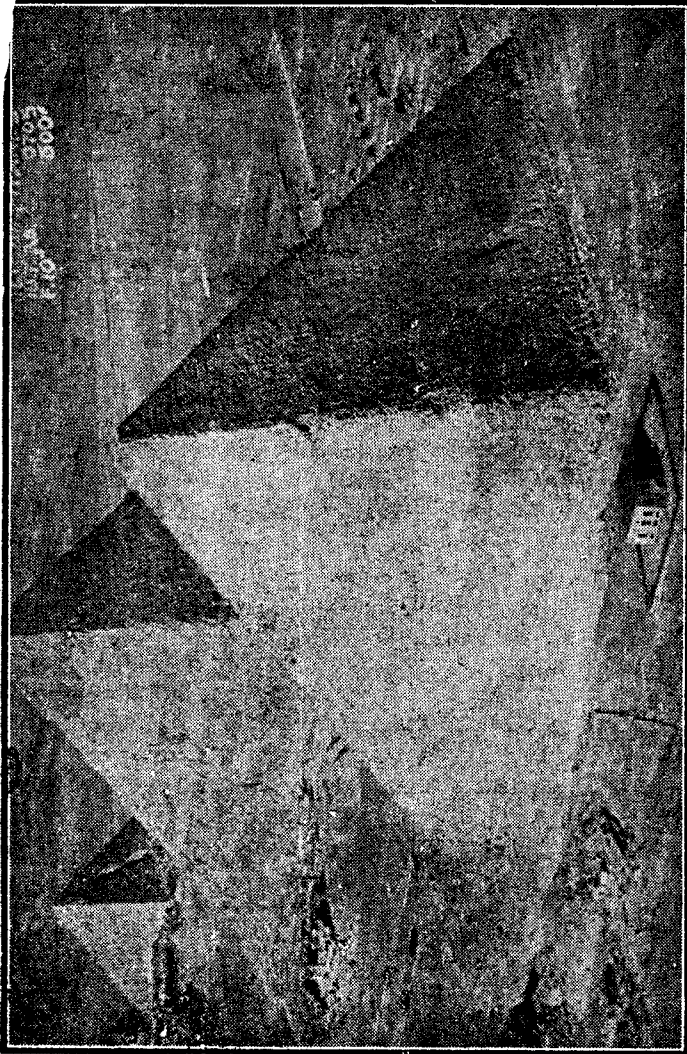
III. பபிலோனியாவும் எகிப்தும்

மனிதன் உபயோகித்த கருவிகளையும், ஆயுதங்களையும் கொண்டு அவனது வரலாற்றை ஒருவாறு ஆராய்ந்தோம். அவனது தொழில் முறையைக்கொண்டும் இன்

னொரு விதமாக ஆதி மனிதனின் வரலாற்றை ஆராயலாம். ஆதியில் மக்கள், வேடரைப்போல வேட்டையாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வித வாழ்க்கையினால் அவர்கள் துரிதமாக முன்னேற்ற மடைய முடியாமலிருந்தது. மிருகங்களை வேட்டையாட வேண்டியிருந்ததால், அவை செல்லும் இடங்களெல்லாம் அவர்களும் பெயர்ந்து பெயர்ந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று. அதனால், நிலையான சொத்தைப் பரிபாலிக்கும் வசதியை அவர்கள் பெறமுடியாமற் போயிற்று. மேலும், வேட்டையாடுவதிலே அவர்கள் அதிக நேரத்தைக் கழிக்கவேண்டியிருந்ததால், களைத்த உடலுக்கு ஆறுதல் கொடுப்பதன்றி வேறெதையும் செய்ய அவர்கட்கு அவகாசமிருக்கவில்லை.

காலகதியில், மிருகங்களை வளர்த்து அவற்றின் பாலையும், மாமிசத்தையும் உண்டு சஞ்சலமின்றி வாழலாமென மனிதன் கண்டான். இதை முல்லைநில வாழ்க்கையென்று கூறலாம். பசுக்காத்து கோவலராய் மனிதன் வாழ்க்கைநடத்திய காலம் இதுவே. இக்காலத்திலும் மனிதன் புலம்பெயர வேண்டியே ஏற்பட்டது. தமது மந்தைகட்கு புதிய பசும்புற்றரைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக, இக்கோவலர் ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடத்துக்கு மாறிமாறிச் சென்றனர். அதனால், நிலைபேரான இருப்பிடமில்லாத நிலைமையிலிருந்தார்கள். ஆனால், இவ்வித வாழ்க்கையால் அநேக நன்மையுண்டாயிற்று. உணவுக்குச் சஞ்சலமில்லாதிருந்ததுடன், மனிதன், தனது தேச சஞ்சாரத்தினால், புதியபுதிய சாதியாரைக்கண்டு அவர்களோடு சகவாசஞ்செய்து புதிய புதிய காரியங்களை அறிந்தான்.

முல்லைநில வாழ்க்கைக்கு அடுத்ததாக அவன் நிலைபேராய் ஓரிடத்திலிருந்து நிலத்தைப் பண்படுத்தி வேளாண்மை செய்யும் மருதநில வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். இவ்வாழ்க்கை, நாகரிகத்தில் பலபடிமுன்னேற்ற முடையதாயிருந்தது. நிலத்தைச் சொந்தமாக்கி அதில் இல்லங்களையமைத்து பதிபெயராத நிலையான

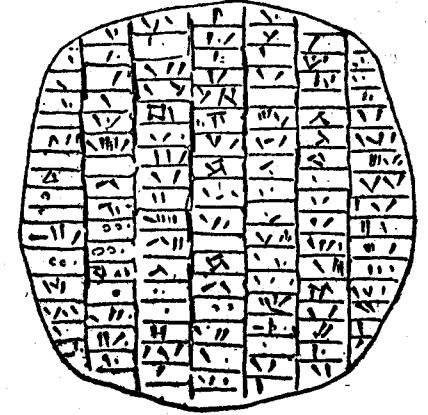

எகிப்திலுள்ள பிரமீதுக்கள்

வாழ்க்கையை நடத்தினான். தனது ஓய்வு நேரங்களில் சமயனுட்டானஞ் செய்வதிலும், உள்ளத்தைப் பண்படுத்தும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டான். இவ்வாறான வாழ்க்கை நடத்திய பண்டை மக்கள் பபிலோனியா, எகிப்து, சீனா, வடமேற்கு இந்தியா ஆகிய தேசங்களில் ஏறக்குறைய கி. மு. 4,000 ஆண்டு வரையில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

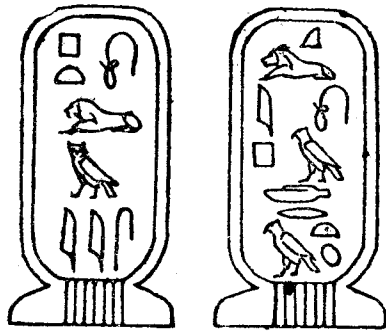
யூபரேத்திசு, தைகிரிசு என்ற இரு நதிகளின் பள்ளத்தாக்கில் திகழ்ந்த பபிலோன் என்ற பெரிய நகரத்தின் பெயரால்

அழைக்கப்பட்ட பபிலோனிய நாடு, சில சமயங்களில் மெசப்பொத்தேமியா என்றும் வழங்கப்படும். 'ஆறுகளுக்கிடப்பட்ட தேசம்' என்பது அதன் பொருள். ஒரு காலத்தில் இங்கேசால்தியர் என்ற சாதியார் வாழ்ந்த காரணத்தால் இதை 'சால் தியா' என்று அழைப்பதுமுண்டு. பபிலோனியாவில் குடியேறிய மிகப் புராதனமான சாதியார் சுமேரியர் எனப்படுவர். இலங்கைத் தமிழரின் மூதாதைகள் இவர்களே யென்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

இச்சுமேரியர் ஆறுகளிலிருந்து நீர்பாய்ச்சுவதற்காக பெரிய வாய்க்கால்களை வெட்டி, விவசாயஞ்செய்தார்கள். உலோகங்களினுற் செய்த ஆயுதங்களை உபயோகித்து, பெரிய கோவில்களைக் கட்டினார்கள். தெய்வங்களின் உருவங்களைச் செதுக்கினார்கள். எழுதும் விதையை

முதன்முதல் விருத்தி பண்ணியவர்கள் சுமேரியரே. பூக்கள், பறவைகள் முதலிய சித்திர ரூபமான லிபிகளையே அவர்கள் மிருதுவான களிமண் தட்டைகள்மீது நெட்டியினால் வரைந்தனர். ஒரு நாளை இருபத்துநான்கு மணித்தியாலமாகவும், ஒரு மணித்தியாலத்தை அறுபது நிமிஷமாகவும் முதன்முதல் பிரித்தவர்கள் சுமேரியரே. சோதிடத்தைக் கற்று, வருங்கால சமாச்சாரங்களையும் இவர்கள் கூறிவந்தனர். நைல் நதியானது ஆண்டுதோறும் கரைபுரண்டோடுவதனால் செழிப்புற்ற எகிப்துப் பிரதேசத்திலேயும் வேளாண்மை கைக்கொள்ளப்பட்டது.

எகிப்தியரின் சித்திர ரூப லிபிகள்

ஆற்றங்கரையில் முளைக்கும் பப்பைரஸ் என்ற ஒருவித மஞ்சள் நிற நெட்டியைப் பிளந்து அதைக் கூராக் கிமை கொண்டு எழுதினார்கள். இந்நெட்டியின் பெயர் விருந்தே பேப்பர் (காகிதம்) என்ற ஆங்கிலச் சொல் உண்டானது.

ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன், இலங்கையிலுள்ளோர் ஒரு மாசத்தை இருபத்தொன்பதரை நாளாகவும், ஒரு வருடத்தை முன்னூற்று ஐம்பத்து நான்கு

நாட்களாகவும் பிரித்துக் கணக்கிட்டனர். இக்காரணத்தாற்றான் பௌத்தர்களின் பெருநாளாகிய விசாகம்பிரதி ஆண்டும் ஒரே தினத்தில் நிகழ்வதில்லை. பின்னரே 365 நாள்கொண்ட ஆண்டை நாம் கணக்கில் எடுத்தோம். ஆனால், எகிப்தியர் 5000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே இவ்வாறு கணக்கிட்டார்கள். எனவே, 365 நாட்கொண்ட வருடத்தை முதன்முதல் கைக்கொண்டவர்கள் எகிப்தியரெனவே கூறலாம்.

கட்டிடங்களைக் கட்டுவதில் எகிப்தியர் மிகத் திறமை பெற்றிருந்தனர். இறந்த அரசரைப் புதைப்பதற்காக பிரமிதுக் களென்ற* பெயருடன் பெரிய கல்லறைகளைக் கட்டினார்கள். அனுராதபுரியிலுள்ள தாது கோபங்களைக் காட்டிலும் இப்பிரமிதுக்கள் மிகப் பெரியவை.

*Pyramids. பிணக் கோபுரங்கள் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

ஆரியர்

1. சிங்களர்

வேடர்களைப் பற்றி ஏற்கெனவே நாம் அறிந்துகொண்டோம். இலங்கையில் முதன்முதற் குடியேறிய மக்கள் அவர்களே என்பதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. ஆனால், இலங்கையின் இக்கால நாகரிகத்திற்கு அவர்கள் எவ்விதத்திலாவது துணைபுரியவில்லை யென்பதும் ஒருதலை. சிங்களருடன் கலந்து விவாகஞ் செய்ததினால் சிங்களச் சாதியை உண்டாக்க வேடர் துணை புரிந்தார்களேயன்றி சமயம், பழக்கவழக்கம் கொள்கை முதலிய விஷயங்களில் சிங்களர் அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டததிகமில்லை. சரித்திரமென்பது நாகரிகமுற்ற மனிதவர்க்கத் தவரின் வரலாற்றையே பெரும்பாலும் குறிப்பிடுமாகையால், இலங்கையின் சரித்திரத்தையும் முதன் முதல் குடியேறிய நாகரிகமான மக்களின் வரலாற்றிலிருந்தே ஆரம்பிக்கவேண்டும். எனவே, இலங்கைச் சரித்திரமும் சிங்களருடனே ஆரம்பிக்கின்றது.

புராதன சிங்களரைப்பற்றிக் கர்ணபரம்பரையாக வழங்கிவந்த கதைகளையும், பாரம்பரியங்களையும் கூறும் மகாவம்சம் என்னும் நூலில் சிங்களரது ஆதிவரலாற்றைப் பற்றியும் அவர்களது வருகையைப்பற்றியும் நூதனமான ஒரு கதை கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வங்கநாட்டு இளவரசி யொருத்தி, ஒருக்கால் யாருமறியாது தன்னரண்மனையை விட்டு வெளியேறி மேற்றிசை நோக்கிச் சென்ற ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தாருடன் செல்வாளாயினள். அக்கூட்டம் ஒரு காட்டினூடாகச் செல்லும்பொழுது ஆண் சிங்கமொன்று

அவர்களை எதிர்த்து அரசிளங்குமரியைத் தனது குகைக்கு எடுத்துச் சென்றது. அங்கே அவ்வரியேரு அவளைக் கொல்வதற்குப் பதிலாக அவள்மீது காதலுற்று அவளை மணந்துகொண்டது. அதன் பயனாக அவ்விளவரசிக்கு சிங்கபாகு என்னும் ஆண் குழந்தையும், சிங்கசீவனி என்னுமோர் பெண் குழந்தையும் பிறந்தன. சிங்கபாகு வளர்ந்த பெரியவனானபோது குகையிலிருந்த தனது தாயையும் தங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டு தன் தாயாரது நாட்டுக்கு ஓடிவிட்டான். தந்தையான சிங்கம் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்து, நாட்டினெல்லைக் கிராமங்களிலுள்ள குடிகளைத் துன்புறுத்தியது. சிங்கபாகு அதனைக் கொன்று, லாலா என்னும் நாட்டுக்கு மன்னனாக முடிசூடினான்.

சிங்கபாகுவுக்குப் பல புத்திரர்கள் பிறந்தனர். மூத்தவன் பெயர் விசயன். அவன் யௌவனதசையடைந்ததும், பல துர்க்கிருத்தியங்களில் ஈடுபட்டான். தன்னைப் போலப் பல துட்டர்களுக்குத் தலைவனாகித் தந்தையின் இராச்சியத்துக் குடிகளைத் துன்புறுத்தினான். சிங்கபாகு அவனைப் பலமுறை கண்டித்தும் விசயன் தனது தீயசெய்கைகளைத் தொடர்ந்து நடத்திவந்தபடியால், அரசன் தன் குடிகளுக்குத் திருப்தியுண்டாக்குவதற்காக விசயனையும் அவன் தோழர்களையும், ஒரு கப்பலிலேற்றி எதேச்சையாகச் செல்ல விட்டுவிட்டான்.

இவ்வாறு சென்ற விசயனும் தோழர்களும் முதலில் இந்தியாவின் கரையொன்றில் வந்திறங்கினர். அங்கிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேறினர். இலங்கையில் விசயன், குவேனி என்ற இயக்கியை மணந்தான். பின்னர் அவளைக் கைவிட்டு, தென்னிந்தியாவிலுள்ள பாண்டிநாட்டில் பாண்டிய இளவரசி யொருத்தியை விவாகஞ் செய்தான்.

இவ்வாறு இலங்கையின் முதல் அரசன் விசயனே. விசயனது தந்தை சிங்கபாகு என்றுஞ் சிங்களரென்றும் வழங்கப்பட்டதால், அவனும் அவனது தோழர்களும் சிங்களர் எனப்பட்டனர். இலங்கையும் சிங்களத்துவீபம்

என்ற பெயரைப் பெற்றது. சிங்களத்துவீபமென்ற பெயரே பல மாறுதல்களை யடைந்து இப்பொழுது 'சிலோன்' என ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படுகிறது.

விசயனும் அவனது தோழரும் இலங்கைக்கு வந்ததாகக் கூறப்படும் கதை, சிங்களரின் இலங்கைக் குடியேற்றத்தைக் குறிக்கிறது. சிங்களர் என்ற பெயருக்கு காரணம் கூறுவதற்காகவே சிங்கபாகுவின் நூதனமான கதை கற்பனை செய்யப்பட்டது. பண்டைக் காலத்தில் பல சாதியார், மிருகங்களின் உருவத்தையோ, பட்சிகளின் உருவத்தையோ கம்பப்பனின் நுனியில் செதுக்கி அவற்றை வழிபட்டு வந்தனர். ஆபிரிக்கா, அமெரிக்கா ஆகிய கண்டங்களின் சில பகுதிகளில் வசிக்குஞ் சில சாதியார் இப்பொழுதும் இவ்வழக்கத்தைக் கையாண்டு வருவதைக் காணலாம். சிங்களரும் இத்தகைய வணக்கமுடைய ஒரு சாதியாராகவே யிருந்திருக்கவேண்டும். இவர்கள் ஒரு சிங்கத்தின் உருவத்தைக் கம்பத்திற் செதுக்கி வழிபட்டிருக்கலாம்.

சிங்களர் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. பழைய சிங்களப் பாஷையானது இந்தியாவின் கிழக்குத்திசையிலும் மேற்குத்திசையிலும் பேசப்படும் பாஷைகளோடு மிகவும் ஒத்திருக்கின்றது. இக்காரணத்தைக்கொண்டு சிங்களர் இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையிலிருந்தோ மேற்குக் கரையிலிருந்தோ அல்லது இரண்டு பகுதிகளிலுமிருந்தோ வந்திருக்கவேண்டுமென யூகிக்க இடமுண்டு. சிங்கள பாஷையில் ஆரிய மொழிக்கலப்பு அதிகமிருக்கிறபடியால், அதை ஆரிய பாஷை என்று கூறுகின்றோம். எனவே அப்பாஷையைப் பேசும் சிங்களரும் ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களென்றே கருதப்படுகின்றனர்.

இவ்வாறு இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த சிங்களர், இலங்கையின் வடபாகத்திலுள்ள ஆற்று வெளிகளில் குடியேறினர். இப்பகுதிகள் இப்போது வட மாகாணம், வடமேல் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம் என அழைக்கப்படுகின்றன. கீழ் மாகாணத்தின்

வடபகுதியிலும், தீவின் தென்கிழக்குப்பகுதிகளில் வளவை கங்கை, கிரிண்டி ஓயா, மாணிக்க கங்கை, குழுக்கன் ஓயா ஆகிய நதிகளின் கரையிலும் சிலர் குடியேறினர். சிலர் களனி கங்கைப்பகுதியில் குடியேறி, நாளடைவில் உன்நாட்டிலும் புகுந்தார்கள்.

II. ஆரியர் புலம்பெயர்தல்

சிங்களம் ஆரிய பாஷையெனக் கூறினோம். அஃதெவ்வாறென விளக்குவாம்.

சிங்களர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே குதிரை, பசு, ஆடு முதலிய கால்நடைகளைப் பரிபாலிக்கும் சாதியார் சிலர் இருந்தார்கள். இவர்கள் விவசாயஞ் செய்ய அறிந்திருந்தபோதிலும், தமது கால்நடைகள் மேய்வதற்குப் புற்றரைகளைத் தேடித் திரியவேண்டியிருந்ததால், பயிர்செய்வதை விடுத்துக் கன்றுகாலிகளையும் ஒம்பி அவற்றின் பால், மாமிசம் ஆகியவற்றை அருந்திக் காலங் கழித்தனர். இச்சாதியார் தங்களை என்ன பெயர்கொண்டழைத்தார்களெனத் தெரியவில்லை. இவர்கள் நாளடைவில் இந்தியா, ஐரோப்பா ஆகிய தேசங்களில் குடியேறியபடியால், நாம் இவர்களை இப்பொழுது இந்து-ஐரோப்பியர் எனக் கூறுகின்றோம். பாரதீகத்திலும் இந்தியாவிலும் குடியேறிய இச்சாதியார் தங்களை ஆரியர் என வழங்கினர். இதனால், இவ்வகுப்பார் எல்லாரையும் ஆரியர் எனவே வழங்கலாயிற்று. ஆரியர் என்ற சொல்லின் பொருள் உயர்ந்தோர் என்பது.

இவர்கள் முதன் முதல் எங்கே வாழ்ந்தனர் என்று கூறிக்கொள்ள முடியவில்லை. மத்திய ஆசியாவிலிருந்தே இவர்கள் வேறிடங்களுக்குப் பரந்திருக்கவேண்டுமெனச் சிலர் கூறுகின்றார்கள். சிலர் ஐரோப்பாவின் சில பகுதியிலிருந்துதான் இவர்கள் பிசிந்திருக்கவேண்டுமெனக் கூறுகின்றனர். இஃது எவ்வாறாயினும், சில காலத்துக்குப் பின் இவர்கள் தமது சொந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி ஊருராகத் திரியத் தொடங்கினார்கள்.

சில காலமாக இவ்வாறு சஞ்சாரஞ் செய்தபின் இவர்கள் இரண்டாகப் பிரிந்தார்கள். ஒரு பகுதியார் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று பாரதீகத்திலும் இந்தியாவிலும் தங்கினர்: மற்றப் பகுதியார் மேற்கு நோக்கிச் சென்று கிரேக்கம், இத்தாலிபோன்ற நாடுகளிலும், ஐரோப்பாவின் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் மேற்கிலும் குடியேறினர்.

இவ்வாறு இந்து-ஐரோப்பிய சாதியார் தாம் சென்ற சென்ற இடங்களில் குடியேறி அங்குள்ளாரோடு கலப்பு விவாகஞ் செய்தார்கள். பின்னே வந்த சிங்களரது பாஷையை வேடர் தமது பாஷையாகக் கொண்டது போல, இந்து-ஐரோப்பியரால் வெற்றிகொள்ளப்பட்ட சாதியாரும் அவர்களது பாஷையைப் பேசலாயினர். இங்ஙனம் இந்து-ஐரோப்பிய பாஷையும் பரவ, புதிய பல சாதியார் அப்பாஷையைப் பேசலாயினர். இதன் பயனாக, அவர்களுடைய மூலபாஷையிலேயே பல மாறுதல்களுண்டாயின. புதிய சாதியார் பல பல புதிய சொற்களைப் புகுத்தி, சொற்களின் ஆதி இயல்பை மாற்றினர். எனவே, ஆங்கிலமும், சிங்களம்போலவே ஆரிய பாஷையாயிருந்தாலும், இவ்விருண்டு பாஷைகளுக்குமிடையில் அநேக வித்தியாசமிருப்பதைக் காணலாம். எனினும் சிங்களம், ஆங்கிலம் முதலிய பல பாஷைகள் இந்து-ஐரோப்பிய பாஷையிலிருந்தே தோற்றின என்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லை. ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரே விதமான முகச்சாயல் பெற்றிருப்பதுபோல, இவ்வாரிய பாஷைகளிடையிலும், ஓர் ஒற்றுமை இருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக தாய், தந்தை, சகோதரன், மகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும், சொற்கள் இப்பாஷைகளிலெல்லாம், ஒரளவுக்கு ஒத்து இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். தகப்பனைக் குறிக்கும் பிய என்ற சிங்களச் சொல் சமஸ்கிருதத்தில் பிதிரு என்றும், பழைய பாரதீகத்தில் பிதர் என்றும், கிரேக்க வத்தீன் மொழிகளில் பேற்றர் என்றும், போர்த்துக்கீச பாஷையில் பாயி என்றும், ஜெர்மனியில் வாட்டர் என்றும், டச்சில் வாடர் என்றும், ஆங்கிலத்தில் பாதர் என்று மிருக்கின்றன.

இவ்வாறு பல சாதியார் இந்து-ஐரோப்பிய பாஷையாகிய ஆரிய பாஷையைப் பேசுகின்றனர். ஆரியர் என்று ஒரு சாதியாரை அழைக்கும்பொழுது அவர்கள் சாதியினால் ஐக்கியப்பட்டவர்களெனக் கருதக்கூடாது. அவர்கள் ஐக்கியப்படாமலும் இருக்கலாம். ஆனால், பேசும் பாஷை ஆரியமாக இருக்கவெண்டும். சிங்களர், ஏனைய ஆரிய பாஷை பேசும் சாதியாராகிய ஆங்கிலேயர், டச்சுக்காரர் முதலியவரோடு சாதியாற் சம்பந்தப்படாதபோதிலும், அவர்கள் பேசும் பாஷை ஆரிய மாதலால், அவர்களையும் ஆரியர் என்று கூறுகிறோம்.

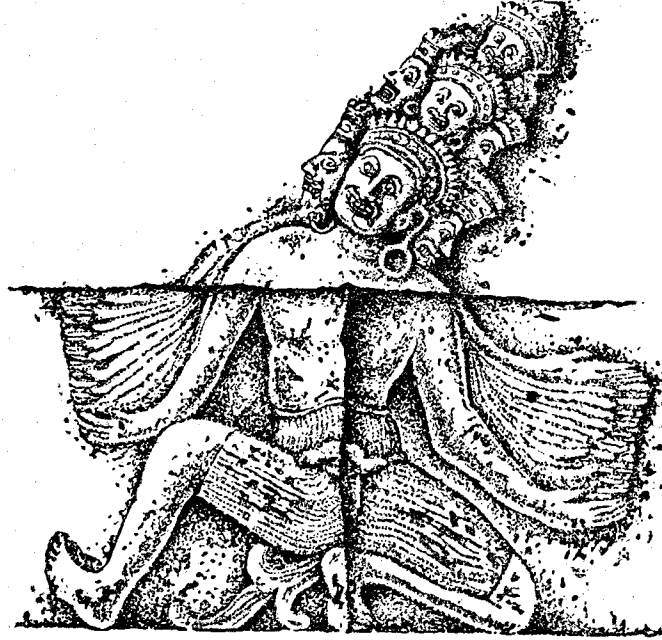
III. 'மகாபாரதம்'—'இராமாயணம்'

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (கி.மு.500) சிங்களர் இலங்கைக்கு வந்தனர். அதற்குக் குறைந்தது ஓர் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னராவது ஆரியர் இந்தியாவிற்கு குடியேறியிருக்கவெண்டும். முதன் முதல் ஆரியர் சிந்து நதிக் கரையில் குடியேறினார்கள். அதன் பின் வடஇந்தியா முழுவதும் பரந்து கி.மு. 600 வரையில் அதன் கிழக்குக் கோடிவரை வியாபித்திருந்தனர். இக்காலத்திலிருந்த புலவர் பாடிய பாடல்களைப் பிற்காலத்தார் 'மகாபாரதம்', 'இராமாயணம்' என்ற இரு இதிகாசங்களாகத் தொகுத்தனர்.

பரத வம்சத்தைச் சேர்ந்த கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்குமிடையே நடைபெற்ற பாரத யுத்தத்தைப் பற்றி 'மகாபாரதம்' கூறுகிறது. இம்மகா யுத்தத்தில் இந்தியாவிலிருந்த ஆரிய சாதியாரெல்லாம் கலந்து கொண்டார்கள். போரில் பாண்டவருக்கே வெற்றி கிடைத்தது.

இப்போரில் சிறந்து விளங்கிய வீரர்களுள் கிருஷ்ணன் பெயர் சிறப்பானது. கிருஷ்ணனை நாளடைவில் இந்துக்கல் தெய்வமென மதித்துப் போற்றினர். கிருஷ்ணனது பாலப்பருவத்தின் சரித்திரமானது சில வகைகளில் சிங்கள அரசருள் ஒருவனாகிய பந்துகபாய

னுடைய சரித்திரத்தையொத்திருக்கிறது. கிருஷ்ணன் பந்துகபாயணைப்போலவே, சிறுவனையிருக்கும்பொழுது, மாமனா துன்புறுத்தப்பட்டான். மாமனுக்கு ஒதுங்கி இடையர் குலத்திலே வசித்து வந்தான். கடைசியாக கிருஷ்ணனைக் கொல்ல வேறு வழியறியாது மாமன்,

இராவணன்

அற்புதமான காரியங்களைச் செய்யும் சிருவர்களை எல்லாம் கொல்லுமாறு கட்டளையிட்டான்.

‘இராமாயணத்திலே’ இராமர், சீதை ஆகியோரின் கதை கூறப்படுகிறது. இலங்கையிலுள்ள இந்துக்களின் சிலர் இராமரை வழிபடும் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயமுடைய

வர்கள். அயோத்திக்கரசனான தசரதன், தனது அரசியொருத்திக்குச் செய்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற வேண்டித் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாகவே பட்டத்துக்குரிய தன் மகனான இராமனை வனவாசஞ் செய்ய அனுப்பினான். இராமனின் மாற்றாத தாயான அவ்வரசிக்கும் பரதனென்றொரு மகனிருந்தான். தசரதனுக்குப் பின் அவனுக்கே முடிசூடவேண்டுமென அவள் விரும்பியதால் நற்குணம் நிறைந்த இராமன் நாடு கடத்தப்பட்டான். விசயணைப்போலக் கெட்ட செய்கையினால் இராமருக்கு இக்கதி நேரவில்லை.

இராமருஞ்சீதையும் வனவாசஞ் செய்யும் நாட்களிற் தக்கிண தேசத்திலுள்ள காடுகளில் சஞ்சரித்தனர். ஒரு நாள் சீதை தனிமையாக இருக்கையில், இலங்கையிலுள்ள இராக்கதர்களுக்கரசனான இராவணன், அவளைக் கவர்ந்து கொண்டு தன்னகரஞ் சென்றான். சீதையை மீட்பதற்காகப் பெருஞ் சேனையுடனும் குரங்குகளுக்குத் தலைவனாக அனுமானுடனும் இராமர் இலங்கைக்கு வந்தார். பின்னர் இராவணனுக்கும் இராமருக்கும் மிடையில் பெரும்போர் மூண்டது. இராவணன் பக்கத்துள்ள இராக்கதர் அநேகர் அப்போரில் மடிந்தார்கள். ஈற்றில் இராவணனும் இறந்தான். பின்னர் இராமர், இராவணனின் தம்பியாகிய விபிஷணனை, இலங்கைக் கரசனாக்கி, சீதையுடன் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார்.

இராமர் வனவாசஞ்சென்ற துக்கம் பொருமல் தசரதன் இறந்ததும், பரதன் முடிசூட மறுத்து இராமருக்கே கிரீடத்தை வழங்கினான். பின்னர், இராமர் தனது பட்டத்துத் தேவியான சீதையுடன் மகுடஞ் சூடி அரசாண்டார்.

*இப்போது ‘இராமர் அணை’ என்று கூறப்படும் பாறைகளின் தொடர்பு, இராமரின் சேனை இலங்கைக்கு வருவதற்காக அனுமானும் ஏனைய வானரங்களும் கட்டியதெனக் கூறப்படுகிறது.

இக்காவியங்களை வாசிக்கும்பொழுது வடஇந்தியாவில் வாழ்ந்த ஆரிய மக்களின் தொழில் முறை, பழக்க வழக்கம், சமயாசாரம், கொள்கைகள் முதலியவற்றைப் பற்றி அதிகம் அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. மேலும், இந்தியரது வாழ்க்கையை உருப்படுத்திய நூல்களுள் 'இராமாயணமும்', 'மகாபாரதமும்' முன்னணியில் நிற்கின்றன*.

IV. சிங்களரின் செல்வாக்கு

ஆரியரான சிங்களர் இலங்கைக்கு வந்த சம்பவம் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் மிக முக்கியமானது. அவர்கள் இந்நாட்டிற் குடியேறிய பின்னரே இத்தீவின் சரித்திரத்தில் பெரிய மாறுதல்களுண்டாயின. ஆதிச் சிங்களரின் சந்ததியாரே இலங்கையின் குடிசனத்தொகையிற் பெரும்பகுதியினராவர். அவர்கள் நாளடைவில் ஏனைய சாதியாரோடு கலப்பு மணஞ்செய்து பெருகிய போதும், அவரது மூதாதையர் ஆதிச் சிங்களரேயென்பதில் ஐயமில்லை.

*இக்காவியங்களைச் சரித்திர நூல்களெனக் கூறிவிட முடியாது. ஆனால், இவற்றில் சரித்திர சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளில்லாமலுமில்லை. கோசலை என்றொரு இராச்சியம் பண்டைக்காலத்தில் நிலவியதுண்மையே. கௌரவருக்கும் பாண்டவருக்குமிடையில் யுத்தம் நிகழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், எவ்வளவு தூரம் இக்கதைகள் உண்மையென்று கூறமுடியாது. ஆரம்பத்தில் இக்காவியங்கள் சிறு பாடல்களாயிருந்தன. பின்னர் காலகதியில் இச்சிறு கதைகளை விலைதரித்துப் புதுக்கதைகளுஞ் சேர்க்கப்பட்டன. இவ்வாறு கலந்துள்ள பழைய கதைகளைப் புதுக்கச் சேர்க்கப்பட்டவற்றிலிருந்து பிரித்துக் கூறுவதற்கும், உண்மைச் சரித்திர சம்பந்தமுள்ளவை எவையென்பதையறிவதற்கும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியறிவு வேண்டும். இக்காவியங்களிலுள்ள கதைகளும், 'மகாவம்சத்தில்' கூறப்பட்ட விசயன், டந்தகபாயன், துட்டகெழுனு முதலியோரின் கதைகளை ஒத்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் பெரும்பகுதியினர் பேசும் பாஷையும் இவ்வாதிச் சிங்களர் பேசிவந்த சிங்கள பாஷையே. ஆனால், அன்னார் பேசிய பாஷை பல மாற்றங்களை இப்போதடைந்திருக்கிறது. பழைய சிங்களத்தை இப்பொழுது பேசினால் ஒருவரும் விளங்கிக்கொள்ளமாட்டார்கள். இக்காலத்துச் சிங்கள பாஷையில் சமஸ்கிருதம், பாளி, தமிழ், போர்த்துக்கீசம், டச்சு, ஆங்கிலமாகிய பல மொழிச்சொற்களுங் கலந்திருக்கின்றன. இருந்தும் இக்காலச் சிங்கள பாஷைக்கு மூலபாஷை பழைய சிங்கள பாஷையேயாகும்.

இலங்கையிற் கமத்தொழிலை முதன்முதலாகப் புடுத்தியவர் சிங்களரே. இதனால் நிலைபேருன நாகரிகவாழ்வு இலங்கையில் ஏற்பட்டது. இப்பொழுது இலங்கைத்தீவின் பெரும் பகுதியினர் விவசாயத்திலே ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். முதன்முதல் அவர்கள் நெல்லைப் பயிரிட்டார்கள். இன்றும் நெல்லே பிரதான உணவாக அதிகமாகப் பயிரிடப்பட்டு வருகிறது.

கிராமங்களின் ஆட்சிக்காக கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களை முதன்முதலேற்படுத்தியவர் சிங்களரே. விவசாயஞ் செய்யும் பொருட்டு கிராமங்களில் குடியேறிய மக்கள் தம்முள் ஏற்படும் பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்காகவும், குளங்களுக்கு அணைகட்டுதற்காக ஒன்று சேர்வதற்காகவும், ஒருவித கிராமச் சபைகளை ஏற்படுத்தவேண்டியதாயிற்று. பண்டைக் காலத்தில் நிறுவப்பட்ட கிராமச் சபைகளின் திரிபே கன்சபா என்று சிங்களத்தில் அழைக்கப்படும் கிராம சபைகளாகும். அவற்றிலிருந்து சீர்திருத்தப்பட்டவையே இக்காலக் கிராமச் சங்கங்கள்.

இரும்பின் உபயோகத்தையும் சிங்களரே இலங்கைக்கு முதன்முதற் கொண்டு வந்தனர். இலங்கையிலிருந்து தான் இரும்பைக் கிண்டியெடுத்தனரோ அல்லது வெளிநாடுகளிலிருந்து பெற்றனரோ தெரியவில்லை. அஃதெவ்வாறாயினும், இரும்பாயுதங்களை நன்றாகப் பயன்படுத்தி, பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டக்கூடியதாயும், பெரிய அணைகளையிட்டு நல்ல குளங்களைக் கட்டக்கூடியதாயுமிருந்தது.

முன்றும் அத்தியாயம்

பௌத்த சமயம்

1. கௌதம புத்தர்

இலங்கைச் சரித்திரத்தில், சிங்களர் வருகை மிக முக்கியமான ஒரு சம்பவம் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர்கள் சிங்களம் என்ற பாஷையைக் கொண்டுவந்தது மல்லாமல், இலங்கையின் பிரதானமான தொழிலாகிய விவசாயத்தையும் பரப்பினர். யுத்தக் கருவிகளையும், விவசாய உபகரணங்களையும் செய்ய இரும்பின் உபயோகத்தை இலங்கையில் புகுத்தினர். அவர்கள் ஏற்படுத்திய பஞ்சாயத்து இப்பொழுது சில மாறுதல்களுடன் கிராமச் சங்கமாக நிலவிவருகிறது. இவை யெல்லா வற்றிலும் மிக முக்கியமான சம்பவம், சிங்களர் வந்து 250 வருடங்களுக்குப் பின் பௌத்த சமயம் இலங்கையில் பரவியதாகும். இலங்கையில் பௌத்த சமயம் பரவியிரா விட்டால் அதன் சரித்திரம் வேறொரு வகையாயிருக்குமெனலாம்.

பௌத்த சமயத்தை உண்டாக்கியவர் கௌதம புத்தர். புத்தர் சிவனாயிருந்த காலத்தில் கௌதம புத்தர் என்ற பெயரைப் பெறவில்லை. பெற்றோர் அவருக்கு 'சித்தார்த்தர்' என்று நாமஞ்சூட்டினர். கௌதமர் என்பது அவரது கோத்திரப் பெயராகும். உலகத்திலே நிலவிரும் துக்கத்துக்குக் காரணம் என்ன என்பதையும், அதை நிவர்த்திசெய்ய வழியாதென்பதையும் தெளிந்த பின்னர், ஞானோதயம் பெற்றோன் என்று பொருள்படும் 'புத்தர்' என்ற காரணப்பெயர் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. சாக்கிய குலத்தில் அவதரித்ததினால் அவரைச் சாக்கியமுனி என்று வழங்குவதுமுண்டு.

வட இந்தியாவிலுள்ள நேபாள இராச்சியத்தின் எல்லையிலுள்ள கபிலவஸ்து என்னும் நகரில் வைகாசி மாசத்துப் பெளர்ணிமையில் கௌதம புத்தர் பிறந்தாரென பௌத்தசமய நூல்கள் கூறும். கௌதமரின் பெற்றோர் மிக்க ஐஸ்வரியமுடையவர்களாயிருந்தபடியால், அவர் இளமையில் எவ்வித குறைவுமின்றி வளர்ந்து வந்தார். அவருக்கு இருபத்தொன்பது வயதாயிருக்கும் பொழுது ஒருநாள் தமது இரதத்திலேறி நந்தவனத்தைச் சுற்றிவந்தார். அப்பொழுது நரைத்த தலையுடைய பல்லில்லாத கூனற்கிழவன் ஒருவன் தடியூன்றிச் செல்வதைக் கண்டார். வேறொரு நாள் நோயுற்ற ஒரு மனிதனையும் பிறிதொரு நாள் ஒரு பிணத்தையுங்கண்டார். மனிதர் மூப்புப்பிணி சாக்காடென்னும் துன்பத்திலழுந்தி வருந்தத் தாம் சகல போகங்களையும் அனுபவித்து உண்டுத்து வாழ்வது பயனற்றதென்று புத்தர் எண்ணலாயினர். இவ்வாறு இருக்கும் நாளில் ஒரு தினம், உலக வாழ்வைத் துறந்து சந்நியாசத்தை மேற்கொண்ட ஒரு தாபசரைச் சந்தித்தார். தாய் தந்தையர், பெண்டு பிள்ளையுடன் கூடி வாழும் இல்லற வாழ்வை விடுத்து துறவறத்தைமேற்கொள்ள வேண்டுமென கௌதமர் அன்றே முடிவுசெய்தார்.

ஒரு நாளிரவு கௌதமர் கந்தகன் என்ற தமது குதிரையிலேறிச் சென்று கபிலவஸ்துவை நீங்கித் துறவொழுக்கம் மேற்கொண்டார். முதலில் அவர் இரண்டு துறவிகளிடம் உபதேசம்பெற்றார். அவர்களுடைய போதனை கௌதமருக்குத் திருப்தியளிக்காதபடியால் ஆறுவருஷமாக, கடுந்தவம் புரிந்தார். இதுவும் அவருக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. பின்னர், காயா சேத்திரத்தில் வைகாசி மாசத்துப் பெளர்ணிமையிலே ஓர் அரசமரத்தினடியில் நிட்டைகூடியிருந்தபொழுது உலகத்தில் துன்பம் நிலவுதற்குக் காரணமும், அதினின்று தப்புவதற்கு வழியும் அவருக்கு உதயமாயிற்று. 'ஆசையே துக்கத்துக்கு மூலகாரணமென்றும், ஆசையை விட்டால் ஆனந்தமுண்டாகுமென்றும்' அவர் கண்டார்.

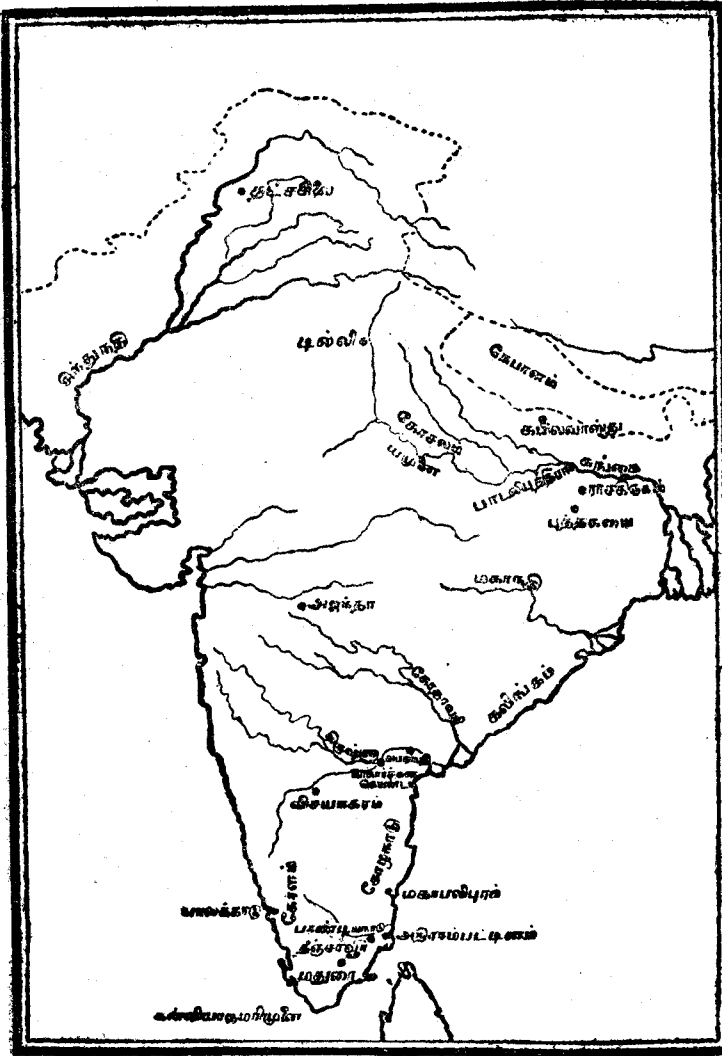
‘உயிர்க்கொலை கூடாதெனவும், மிருகங்களைக் கொன்று வேன்வி செய்வது பாவமெனவும், பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கூறிச் சாதி வித்தியாசம் பாராட்டக் கூடாதெனவும்’ புத்தர் போதனைசெய்தார். இப்போதனைகளைக்கேட்டு ஏராளமான சீடர்கள் புத்தரைப் பின்பற்றினார்கள். கி. மு. 483-ல் வைகாசி மாசத்து பெளர்ணிமையில் புத்தர் பரிதிர்வாணமடைந்த பின்னர் அவருடைய சீடர்கள் அவரின்போதனையை உலகெங்கும் பரப்பிவந்தார்கள். சில காலமாக இந்தியாவின் எல்லைக்குள் போதனைசெய்தார்கள். அசோக சக்கரவர்த்தி காலத்தில், புத்தரின் போதனை அயல்நாடுகளிலும் பரவியது. இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளில் கிழக்கு ஆசியாவில் பெளத்தசமயமே பிரதானமான சமயமாயிற்று.

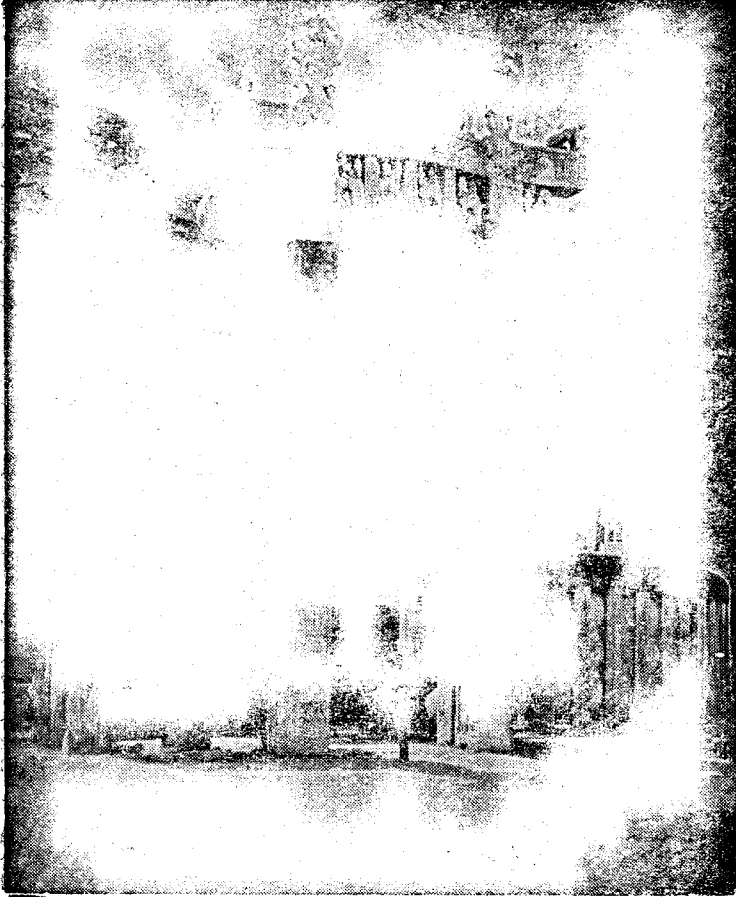
II. அசோகன்

வட இந்தியாவில் ஆரியர் குடியேறிய பின்னர், கோசல இராச்சியம்போன்ற பல இராச்சியங்கள் தோன்றின. இவ்வாறு முனைத்த இராச்சியங்களையெல்லாம் கி. மு. 321-ல் சந்திரகுப்தமௌரியன் என்ற சக்கரவர்த்தி ஒன்று சேர்த்து வட இந்தியாவில் ஒரு பெரிய சாம்ராச்சியத்தை நிறுவினான். வட இந்தியாவில் தோன்றிய சக்கரவர்த்திகளுள் இவனே முதல் சக்கரவர்த்தியாவான்.

அசோகன் இவனது பேரன்; இவன் கி. மு. 274-ல் அரசு கட்டிலேறி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தான். பெரிய பாறைகளிலும் கற்றாண்களிலும் அசோகன் செதுக்குவித்த சாசனங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலுமிருந்து இம்மன்னனைப் பற்றியும் இவனது ஆட்சியைப் பற்றியும் பல விடயங்களை அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. சந்திரகுப்தனைப்பற்றி அறிவதற்கு இவ்வளவு சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

புராதன இந்தியாவில் ஆட்சி நடத்திய அரசர்களுள் மகிமை வாய்ந்தவன் அசோகன். இவன் இராச தர்மத்

மத்திய இந்தியாவில் சாஞ்சி என்ற தேசத்திலுள்ள தாதுகோபத்துவாயில். அநுராதபுரியின் கிழக்கேயுள்ள ஜேதவனராம தாதுகோபத்தின் சமீபத்திலுள்ள கிராதிகள் இப்படத்திலுள்ள கிராதிகளை ஒத்தன.

துக்கேற்ற முறைப்படி தனது கடமைகளைச் செய்து, தன் குடிகளின் நன்மையையே பெரிதும் பரிபாலித்து வந்தான். அசோக சாசனமொன்றில், பிரசைகளின் நன்மைக்காகச் செய்துவரும் பிரயத்தனங்களில் அரசன் ஒருபோதும் திருப்தி கொண்டிருப்பதில்லையெனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அசோகனது பன்னிரண்டாவது வருட ஆட்சியில் கலிங்க தேசத்தரசனோடு அவன் யுத்தஞ்செய்ய நேர்ந்தது. மகா நதி தொட்டுக் கோதாவரிவரையும் பரந்த கலிங்க தேசத்தை அசோகன் அடிப்படுத்தித் தனது இராச்சியத்தினுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். இப்போரில் மக்கள்பட்ட துன்பத்தைக் கண்ட அசோகன் மனங்கலங்கி, பூமியாசைகொண்டு இனி யுத்தஞ் செய்வதில்லையெனத் தீர்மானித்தான்.

கொஞ்சக் காலத்திற்குப்பின் அசோகன் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி, அதை தன்னாட்டிலும் அயல் நாடுகளிலும் பரப்புவதற்குப் பெருமுயற்சி செய்துவந்தான். இலங்கையிற் பௌத்தசமயம் பரவியதும் இக்காலத்திற்குள்.

அசோகனது சமயப்பற்றை விளக்குமாறு ஒரு கர்ண பரம்பரையான கதையும் நிலவி வருகின்றது. அது பின்வருமாறு:—அசோகன் பௌத்தசமயியானபின், ஆயிரக்கணக்கான அழகிய பௌத்த விகாரைகளைக் கட்டுவித்து விழாக்கொண்டாடினான். விழாத் தினத்தன்று அங்கு கூடிய பௌத்த பிக்குகளை விழித்து அசோகன் 'என்போலப் பௌத்த சமயத்துக்குத் தொண்டுசெய்தார் உலகில் உண்டோ?' என்று வினாவினான். அதற்கு பிக்குகளின் தலைவன், அசோகனைப்போன்ற தொண்டர்கள் இல்லையென்று கூறினர். பின்னர், மன்னன் 'என்போலப் பௌத்த சமயத்துக்கு உறவு பூண்டவர்கள் உண்டோ சொல்லுமின்', என்றான். அதற்கு அப்பிரதான பிக்கு 'தானதருமஞ் செய்வதில் உமக்கு இணையாவார் இல்லையெனினும், செல்வத்தை வழங்கியதால் நம்மதத்துக்கு உறவு பூண்டவராகமாட்டீர்; பௌத்த சமயத்தின் ஞாதி

யாக நீர் விரும்பினால் உமது மகனையோ, உமது மகளையோ பிக்கு சங்கத்தைச்சேர அனுமதிக்கவேண்டும்', என்றார்.

உடனே அசோகன் தனது மகனான மகிந்தனையும், மகளான சங்கமித்தையையும் அழைத்து, சங்கத்திற் சேர விருப்பமுண்டோவெனக் கேட்டானென்றும், அதற்கு அவர்கள் உடனே சம்மதித்தனரென்றும், அவ்வாறே அசோகன் அனுமதிப்படி மகிந்தன் பிக்குவாகவும், சங்கமித்தை பிக்குணியாகவும் சேர்ந்தார்களெனவும் கதை கூறப்படுகிறது.

III. இலங்கைக்குப் பெளத்த சமயம் வந்த வரலாறு

இலங்கைக்குப் பெளத்தசமயம் வந்த வரலாற்றைப் பற்றிப் பல விதமான ஐதிகங்களுண்டு. இலங்கையிலே பெளத்த சமயம் நன்கு பரவுமென அறிந்து புத்தர் மூன்று முறையாக இலங்கைக்கு வந்து அதைப் பக்குவநிலைக்குக் கொண்டுவந்தாரென மகாவமிசத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அசோக சக்கரவர்த்தியும் இலங்கையில் பெளத்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக மகிந்தனையும், சங்கமித்தையையும் அனுப்பி, பிக்கு சங்கத்தையும் பிக்குணிகள் சங்கத்தையும் தாபித்தார். அக்காலத்தில் இலங்கைக் கரசனான தேவநம்பியதீசன் அனுராதபுரியில் அரசு நடத்தினான். இப்புதிய சமயத்தின் போதனை அவன் மனதைக் கவரவே அவனும் அவனது பிரசைகளும், பெளத்தசமயிகளாயினர்.

இலங்கைத் தீவின்மீது தனக்கிருந்த அபிமானத்தை அசோகன் மற்றொருவிதத்திலும் தெரியப்படுத்தினான். காயா சேத்திரத்தில் புத்தர் ஞான ஒளி பெற்றபொழுது அமர்ந்திருந்த அரச மரத்தின் ஒரு கிளையை இலங்கையில் நாட்டும்படி தனது மகளான சங்கமித்தை மூலம் அனுப்பினான். அனுராதபுரத்திலுள்ள லோகமகாபாயா என்ற கட்டிடத்தினருகே, இக்கிளையிலிருந்து முளைத்த தெனக் கூறப்படும் அரச மரத்தை இன்றும் காணலாம். சரித்திரத்தில் கூறப்படும் மிகப் பழைய மரங்களுள் இதுவுமொன்றாகும்.

அசோகனிலும் சிறந்த ஒருவர் இலங்கை பெளத்த சமயிகட்குத் தொண்டுசெய்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. அவரே சக்கரன்* என்ற தெய்வம். தேவநம்பியதீசன்† தூபாராம தாதுகற்பத்தைக் கட்டியபொழுது, தாது நிதானத்தில் பிரதிட்டை செய்யுமாறு புத்தரின் நெஞ்சேலும்பொன்றை அவர் கொடுத்துதவினாரெனவும் கதையுண்டு.

மகிந்தனும் அவனது சீடரும் வெகு சீக்கிரத்தில் இலங்கையில் பெளத்தசமயத்தைப் பரப்பினர். எனவே, இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கிடையில் இலங்கையின் பல பாகத்திலும் பெளத்தசமயம் அனுட்டிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் பெளத்தசமயம் இவ்வளவு சீக்கிரம் பரவியதற்கு மூன்று காரணங்கள் கூறலாம். இலங்கையிலே கிறித்து சமயத்துப் பாதிரிமார் வந்தபோது தங்களுடைய பாஷைக்கு வேறான பிறிதொரு பாஷையைக் கற்றே இலங்கை மக்களுக்குப் போதிக்கவேண்டியிருந்தது. மகிந்தன் சிங்கள பாஷையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள ஓர் ஆரியபாஷையைத் தாய்பாஷையாகக் கொண்டிருந்ததால் இவ்வாறான மொழிக்கஷ்டம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. அஃதொன்று. இன்னொன்று, சிங்களர் பெரும்பாலும் விவசாயிகளாயிருந்தபடியால் கிராமங்களில் வசித்தனர். பெளத்த பிக்குகளும் அக்கிராமங்களிலோ சமீபமாகவோ வசித்துத் தமது மத போதனையைச் செய்துவந்தார்கள். மேலும், பெளத்த பிக்குகள் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தில் இலங்கையில் எவ்விதமான நிலையுள்ள சமயமுமிருக்கவில்லை. அதனால், சனங்களைப் பெளத்தசமயத்தில் சேர்த்துக்கொள்வது சுலபமாயிற்று.

*இந்து சமயக் கொள்கைப்படி ஏழு உலகங்களுண்டு. அவற்றில் இப்பூமிக்கு மேலுள்ள உலகத்துக்கதிபதி சக்கரன்.

†இன்று நாம் அநுராதபுரத்தில் காணும் தூபாராம தாது கோபம் சமீபகாலத்தில் கட்டப்பட்டது. தேவநம்பியதீசனால் கட்டப்பட்டது வேறு விதமான உருவத்தையுடையதாயிருந்தது. இப்போதுள்ள தாது கோபம் மணிவடிவமாயமைந்திருக்கிறது. பழைய நெற்போர் வடிவாயிருந்தது.

பதற்கு ஒன்றுமில்லையேயென வருந்திற்று. பின்னர், தன்னையே கொடுப்பதெனத் தீர்மானித்து, அக்கினி மூட்டும்படி பிராமணனைக்கேட்டது. அவன் அவ்வாறு செய்ததும் முயல் அத்தீயுட்பாய்ந்தது. ஆனால், சக்கரன் அது தீங்குருதவாறு காப்பாற்றினான். அன்றியும், அம்முயலின் தன்னலமற்ற தியாகத்தை உலகோர்க்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காக, சந்திரனில் முயலின் வடிவ மொன்றையுங் வரைந்துவிட்டான்.*

பௌத்த பிக்குகள் பாளி என்ற ஒரு புதியபாஷையை யும் இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தனர். பௌத்த நூல்க ளெல்லாம் இப்பாஷையிற்றான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாஷை சிங்களத்தை ஒத்திருக்கும். பிற்காலத்து இலங்கைப் பிக்குகளும் சமய நூற்களைக் கற்பதற்காகப் பாளி பாஷையைப் பயின்றனர். அதன்பின் பல நூல்களையும் அப்பாஷையில் எழுதினர். 'மகாவமிசம்' சிங்களத் திலல்ல, பாளி பாஷையிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பாளி பாஷை சிங்கள பாஷையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணையாகவிருந்தது. இக்காலத்தில் சில ஆங் கிலச் சொற்களுக்குச் சரியான சிங்களச் சொற்களில்லா விட்டால், அவ்வாங்கில வார்த்தையையே நாம் உபயோ

*புராதன சிங்கள மக்கள் இக்கதையைக் கேட்பதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைவர். சிங்களத்தில் உள்ள மிகப்பழைய பாடலாகிய சசுதாவத (சசஜாதக) என்பது இக்கதையையே கூறும். தம்மங்கடு வைப்பகுதியிலே மகாவலி கங்கையின் வலது கரையிலுள்ள திம்புலா கலைக் குகைகளிலொன்றில் இக்கதை சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண லாம். பொலன்னறுவைக்கு வடக்கேயுள்ள ஜேதவனாராம கட்டிடத் தின் சுவரிலும் இக்கதை படமாக வரையப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றின் பிரதிகள் கொழும்பு நூதனசாலையில் இருக்கின்றன. இந்த ஜாதகக் கதைகளைக் கொண்டு பல சிங்களப் பாடல்களெழுதப்பட்டிருக்கின்றன; புத்தகமோ புதினப் பத்திரிகைகளோ இல்லாத அக்காலங்களில் இக் கதைகள் பெரிதும் பயன்பட்டன என்பதில் ஐயமில்லை.

பாலன்னறுவையில் ஜேதவனாராமாவிலுள்ள ஒரு குகைச் சித்திரம். சசஜாதகக் கதையைக் குறிப்பிடுகிறது.

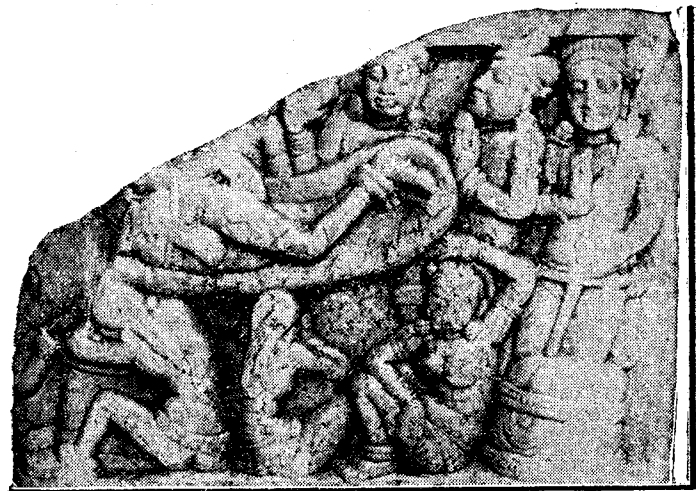
கிப்பதுபோல அக்காலத்திலும், சிங்களத்தில் சொல்ல முடியாத சில விஷயங்கட்குப் பானியிலிருந்து சொற்களைக் கடன்பெற்றனர்.

நமது பாஷையை அறியாத அயல்நாடுகளிலுள்ளாருக்கு நாம் ஆங் லத்தில் கடிதம் எழுதுவதுபோல, அக்காலத்திலும் பௌத்த சமயம் நிலவிய தேசங்களுடன் பானி பாஷையிலேயே கடிதப்போக்குவரத்துச் செய்யப்பட்டது. உதாரணமாக, இரண்டாவது விசயபாகு, பர்மிய அரசனுக்குக் கடிதம் எழுத விரும்பினார். ஆனால், ஒருவர் பாஷையை மற்றவர் அறிந்திருக்கவில்லை. பர்மிய அரசனுக்குச் சிங்களந்தெரியவில்லை. விசயபாகு பர்மிய பாஷையை அறியவில்லை. ஆனால், இருவரும் பௌத்த சமயிகளானபடியால், பானி பாஷை அறிந்திருந்தார்கள். எனவே, பானி பாஷையில் கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தப்பட்டது.

அக்காலத்தில் பௌத்த பிக்குகளே கல்வியறிவுடையவர்களாயிருந்தார்கள். மற்றவர்களும் அவர்களிடமே கல்வி கற்கவேண்டியிருந்தது. இப்பொழுது இருப்பது போல பாடசாலைகள் அக்காலத்திலிருக்கவில்லை. விகாரங்களே பாடசாலைகளாகவுமிருந்தன. பிக்குகளைவிட மதபோதனை செய்வதற்கு வேறு ஆசிரியர்கள் இருக்கவில்லை. பௌர்ணிமை முதலிய புண்ணிய தினங்களிலே அவர்கள், இப்பொழுது செய்வதுபோல மதபோதனை செய்து நன்மை தீமையிவையென எடுத்துக்காட்டி நல்வாழ்வு வாழ ஊக்கப்படுத்தினர். கிறிஸ்து சமயமாவது இஸ்லாமாவது அக்காலத்தில் இலங்கையில் தலைகாட்டவில்லை. இந்துக்களும் வெகு சிலரேயிருந்தனர். அச்சுவித்தை ஏற்படாதபடியால் அச்சுப் புத்தகங்களோ புதினப் பத்திரிகைகளோ கிடையா. உலகத்தின் ஏனைய பாகங்களில் நடைபெறும் சம்பவங்களை அறிவதற்கு சினிமாப் படக்காட்சிகளும் கிடையா. ஏடுகளில் எழுதிய சுவடிகளே பெரிய பெட்டகங்களில் இட்டு விகாரங்களில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே, கல்வி கற்பதற்கு வேறுவிதமான சாதனங்களில்லாதபடியால், புண்ணிய தினங்களில்

சனங்கள் விகாரங்கட்குச் சென்று பிக்குகள் செய்யும் போதனைகளையும், கூறும் ஜாதகக் கதைகளையும் கேட்டு வந்தார்கள்.

இலங்கையில் சிற்பம் சிறப்பெய்தியது பௌத்த சமயத்தின் வளர்ச்சி காரணமாகவே. நல்ல கட்டிடங்கள் அமைக்கவும் கற்களில் சிறந்த உருவங்களைச் செதுக்கவும், அழகிய ஓவியங்களைத் தீட்டவும் பழகினார்கள். புராதன சிங்களர் குகைகளிலும், சிறிய குடிசைகளிலும்

கல்விற்செதுக்கிய சித்திரங்கள்—மாயாதேவி கண்டகனவு

வாழ்ந்தனர். பிக்குகள்கூட முதலில் மிகிந்தலை, இஸ்ருமுனியா, தம்புளை ஆகிய இடங்களிலுள்ளவைகளைப் போன்ற குகைகளிலும், இலையினால் வேய்ந்த பர்ணசாலைகளிலும் வாழ்ந்தனர். அரசர்கள் முதன்முதல் கட்டுவித்த பெரிய கட்டிடங்கள் தாதுகோபங்களாகும். பின்னரே, பல கட்டிடங்களமைந்த விகாரங்கள் தோன்றின. அனுராதபுரியிலும் பொலன்னறுவையிலும் கிலமடைந்து கிடக்கும் பழைய கட்டிடங்களை ஆராய்ந்தால், அவற்றின்

பெரும்பாலானவை விகாரங்களும் அவற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட கட்டிடங்களுமாகவேயிருப்பதைக் காணலாம். கல்லிற் செதுக்கிய சித்திரங்கள் அநேகமாக புத்தரின் உருவங்களாயிருக்கும். இல்லையேல், புத்தவிகாரை சம்பந்தப்பட்டவையாகவோ. பௌத்த சமய சம்பந்தமானவையாகவோ இருக்கும். பௌத்த சமய சம்பந்தமான கதைகளையும் வைபவங்களையும் ஒவியங்களிற் காணலாம்.

இலங்கையில் பௌத்த சமயம் நிலவிவந்ததன் பயனாக, ஏனைய பௌத்த தேசங்களான சீனா, பர்மா, சீயம், கம்போடியா ஆகியவற்றுடன் இலங்கை தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளக்கூடியதாயிற்று. சிங்களர் ஒரு தனிச் சாதியாயிருப்பதற்குப் பௌத்த சமயம் பெருந்துணை புரிந்தது. இந்தியாவில் பௌத்த சமயம் மறைந்த போதிலும், இலங்கை அதற்கு நிலைக்களனாயிற்று. இவ்வாறாக இலங்கை, இந்தியாவின் வேரூன நாடாய்விளங்கியது.

நான்காம் அத்தியாயம்

தமிழரின் படையெடுப்பு—பௌத்த சமயம்
பரவதல்

I. துட்கெழுனு (101-77 கி.மு.)

மகிந்தன் இலங்கைக்கு வந்து பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பிய காலத்திற் தேவநம்பிய தீசன் என்ற அரசன் இலங்கையை ஆண்டான் என்று கூறினோம். அவனுக்குப் பின் ஆறு அரசர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராய் அரசாண்டார்கள். ஆறாவது அரசனான அசேலனது ஆளுகையில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து எல்லாளனென்ற அரசன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்து அசேலனைப் புறங்கண்டு, அவனது இராசதானியாகிய அனுராதபுரியைச் கைப்பற்றினான். அங்கிருந்து வடபகுதி இராச்சியத்தை ஆண்டான்.

இக்காலத்தில் இலங்கையின் தென்கிழக்குப் பகுதியாகிய உருகுணையில் கவந்தீசன் என்ற சிங்கள மன்னன் ஆட்சி நடத்திவந்தான். இவனுக்கு துட்கெழுனு என்றும், சத்ததீசன் என்றும் இரண்டு மக்களிருந்தார்கள். எல்லாளனையும் தமிழரையும் இலங்கையிலிருந்து கலைப்பதற்குக் கிளம்பிய கூட்டத்திற்கு துட்கெழுனு தலைவனானான். இவனைப்பற்றிப் பல கதைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழர் ஆட்சியிலிருந்து சிங்களரைக் காப்பாற்றிய வீரனாக துட்கெழுனு கதைகளிற் பாராட்டப்படுகிறான்.

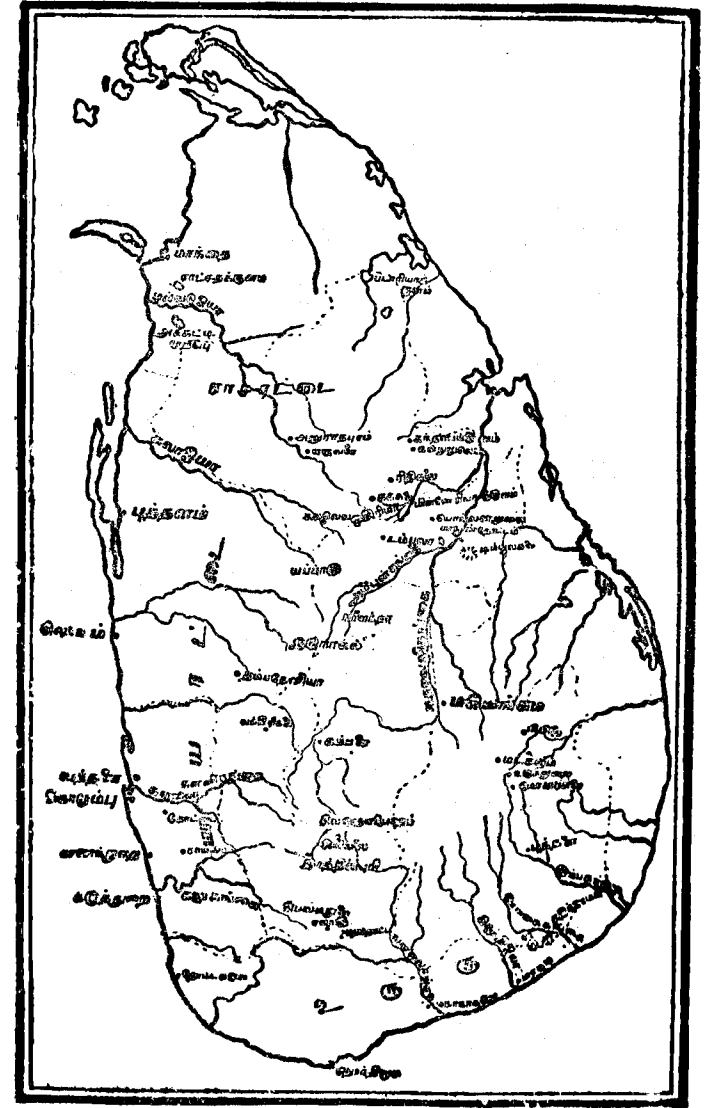
துட்கெழுனு பன்னிரண்டு வயதாயிருந்தபொழுது தமிழரோடு சண்டையிடுவதில்லையென வாக்குறுதி செய்ய மாறு அவன் தந்தை அவனைக் கேட்டாரென்றும், துட்கெழுனு அதற்கு உடன்படாது மறுத்துத் தனது கால், கையை முடக்கிக்கொண்டு படுக்கையிற் குடங்கிக் கிடந்

தானென்றும், அதையறிந்த அவனது தாயார், அவனைச் சீராட்டி, 'மகனே, கால், கைகளை நீட்டிக்கொண்டு சுகமாக நித்திரைக்கொள்ளுகுடாதா?' என்று கேட்டதற்குத் துட்டகெழுனு, 'அதோ மகாவலி கங்கைக்கு அந்தப் புறத்தில் தமிழர், இதோ இந்தப் பக்கத்திற் சமுத்திரம்; இவற்றுக்கிடையே நீட்டி, நிமிர்ந்து படுத்துக்கொள்ள இடமெங்கே?' என்று கேட்டானெனவும், கதை யிருக்கிறது.

துட்டகெழுனு பதினாறு வயதாயிருந்தபொழுது யுத்தத்தில் திறமையுள்ள பத்து வீரர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு தமிழரை எதிர்க்கச் சென்றான். ஆனால், அவன் தந்தை இதை விரும்பவில்லை. உடனே துட்டகெழுனு தந்தையுடன் கோபித்துக்கொண்டு மலைப் பிரதேசமான மலையரட்டைக்குச் சென்றுவிட்டான்.

இவ்வாறு இவன் உருகுணகுத் தலைநகரான மாகமத்திலிருந்து வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ள மலைய தேசத்தில் வசித்துவந்த காலத்தில், இவனுடைய தந்தை காலமானான். துட்டகெழுனு தலைநகருக்கு வருமுன்னர், அவன் தம்பியான சத்ததீசன் மாகமத்துக்குச் சென்று தந்தையின் அந்தியக்கிரியையகையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு, தான் அரசனாயினான். இவ்வாறு இரண்டு சகோதருக்குமிடையில் போருண்டானது. ஈற்றிலே துட்டகெழுனு வெற்றியெய்தினான்.

இதன் பின்னர் துட்டகெழுனு தனது மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்ற எண்ணி, கந்துலன் என்ற தனது பிரியமான போர் யானைமீதேறிப் பெரியதொரு படைபின் தொடர்ந்துவர அனுராதபுரியை நோக்கி அதன் பழைய பாதை வழியாகச் சென்றான். வழியில் முதல் புத்தள என்னுமிடத்தில் தங்கிவிட்டு அங்கிருந்து மலையங்கன என்ற இடத்தை அடைந்தான். அங்கே தமிழருக்குச் சிங்களருக்குமிடையில் முதல் யுத்தம் நடைபெற்றது. அதிலே தமிழரைத் தோற்கடித்த பின் மகாவலி கங்கைக் கரைவழியாகச் செல்லலாயினான். எதிர்ப்பட்ட தமிழரின் கிராமங்களை யெல்லாம் கைபற்றிக்கொண்டு சென்றான்.

இலங்கை

மாகந்தோட்டை என்ற இடத்தை அடைந்ததும், அப்பாற் செல்லுதற்கு ஓர் ஆற்றைக் கடக்கவேண்டியிருந்தது. ஆனால், எதிர்த்துவந்த தமிழர் படை, ஆற்றின் இடது தீர்த்துக்கு அவனைச் செல்லவொட்டாது தடுத்தது. நான்கு மாதமாக, டிம்புலாகலை என்ற மலைப் பாதையின் சாரலிலே தங்கியபின், ஆற்றைக் கடந்தான். தப்பியோடிய தமிழரெல்லாம் விஜித நகரத்தில் ஒன்று கூடி, துட்டகெழுனுவின் செலவைத் தடுத்தனர். எதிரியின் பலத்தை அறிந்த துட்டகெழுனு, பொலன்னறுவையிற் பாசறையடித்து அங்கிருந்துகொண்டே அந்தகரைத் தாக்கினான். விஜித நகரம் செவ்வனே அரண் செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் அதைக் கைப்பற்றுவதற்கு நான்கு மாதங்களெடுத்தன. அதன் பின்னர், கஹகல என்ற இடத்திலெதிர்த்த தமிழரோடு சண்டைசெய்து அனுராதபுரியை அணுகினான்.

இங்கே சில காலம் போர்செய்த பின், துட்டகெழுனுவும் எல்லாளனும் நேரில் ஒருவரோடொருவர் சண்டை செய்து வெற்றியை நிச்சயிப்பதெனத் தீர்மானித்தனர். இந்த மல்லில் துட்டகெழுனு வெற்றி பெற்றான். இறந்த தனது எதிரியின் பிரேதத்துக்கு துட்டகெழுனு பெரிய மரியாதை காட்டி அவ்விடத்திலேயே அதற்கு அந்தியக் கிரிகைகளைச் செய்து, அதில் அவனுடைய அஸ்தியை யிட்டுச் சமாதியொன்று கட்டுவித்தான். சனங்களை அதற்கு முன் வழிபாடு செய்யும்படியும் கட்டலையிட்டான். பிற்காலத்திலிருந்த சிங்கள அரசர்கள்கூட அவ்வழியாகப் பவனிசெய்யுங் காலங்களில் தமது வாத்திய கோஷங்களை நிறுத்தி மௌனமாய்ச் சென்றனர். கோவில்கல் முன் வாத்தியங்களை நிறுத்திச் செல்லும் வழக்கத்தை இன்றுங் காணலாம்.

தமிழரை வெற்றி பெற்றது மாத்திரமன்றி, துட்டகெழுனு, பௌத்த சமயத்தைப் பரப்புவதற்கு பெரும் பொருள் செலவுசெய்து மிக முயன்றும் வந்தான். அதனாலும் துட்டகெழுனுவுக்குக் கீர்த்தியுண்டாயிற்று.

துட்டகெழுனு கட்டுவித்த கட்டிடங்களுள் மிகப் பிரசித்தபெற்றவை ருவான்வெலிசாயாவும், லோவமகாபாயா என்பதுமாகும். லோவமகாபாயா ஒன்பது மாடிகளைக்கொண்டு பெரிய மாளிகையாயிருந்தது. போய விரத தினங்களில் மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகள் அங்கு கூடி உபோசாதவைபவத்தை நடத்துவார்கள். அதனால் இதற்கு உபோசாத வீடெனவும், போயகே எனவும் பெயருண்டு. அனுராதபுரியிலுள்ள தாதுகோபங்களுட் பெரியதும், மிகப் பிரசித்த வாய்ந்ததும் ருவான்வெலிசாயாவாகும். இத்தாதுகோபம் மகாவிகாரையைச் சேர்ந்தது. இது கட்டிமுடியுமுன்னர் துட்டகெழுனு இறந்துவிட்டான். அவனது தம்பியான சத்ததீசன் இதைக் கட்டி முடித்தான். துட்டகெழுனு இறந்ததும் லோவமகாபாயா தீக்கிரையாயிற்றென்றும், பின்னர் சத்ததீசன் அதை ஏழுநிலை மாடங்களோடு திருப்பிக் கட்டுவித்தானெனவும் ஐதிகம் உண்டு. மகாவிகாரையிருந்த நிலத்தில் வேறும் பல கட்டிடங்கள் பின்னர் கட்டுவிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒரு வாசக சாலையும், வைத்திய சாலையும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

புராதன சிங்கள அரசருள் துட்டகெழுனு மிகக் கீர்த்திவாய்ந்தவன். அவனைப்பற்றி எண்ணிறந்த கதைகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. எங்காவது ஒரு பழைய விகாரையையோ தாதுகோபத்தையோ கண்டுவிட்டால், அவற்றைக் கட்டுவித்தவரின் பெயர் தெரியாவிட்டால், அவை துட்டகெழுனுவின் கட்டப்பட்டவையெனவே கூறப்படுகிறது. அந்நியராட்சியிலிருந்து தன்னாட்டை விடுவித்த ஒரு வீரனெனத் துட்டகெழுனுவை கொண்டாடுவதுடன், பௌத்தசமயத்தின் பெரிய தாதாவெனவும் இலங்கை பௌத்தர்கள் அவனைப் பாராட்டிவருவர்.

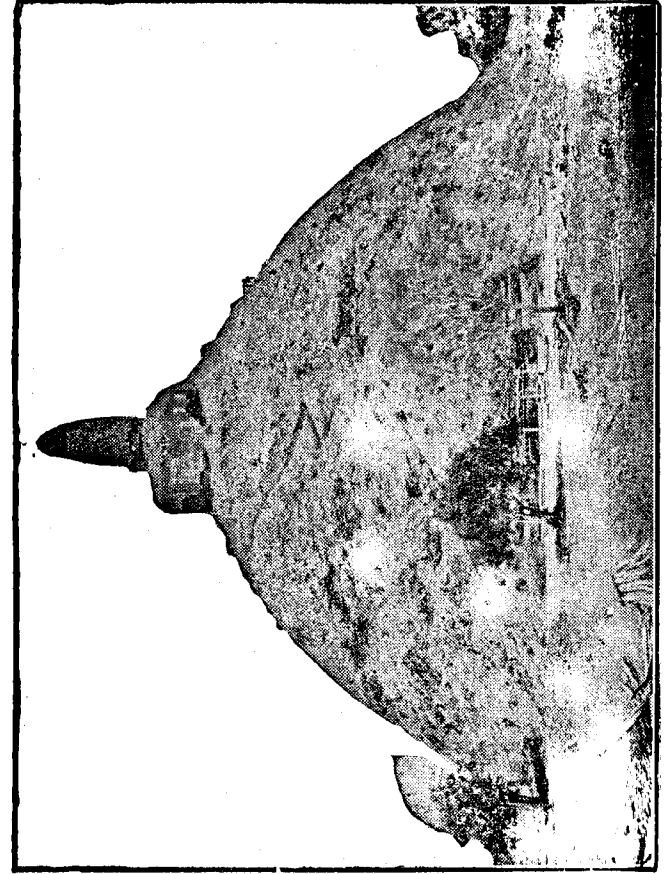
II. வலகம்பா (43-17 கி.மு.)

சத்ததீசனுக்குப் பின் ஆட்சி நடத்திய முன்று அரசர்களைப் பற்றி அதிகம் சொல்லுவதற்கில்லை. நாலாவது அரசன் அவனுடைய நாலாவது மகனான வலகம்பா என்பவன்.

இவன் சிங்காசனமேறிய சில மாதங்களுள் நாட்டில் பெரிய குழப்பமுண்டாயிற்று. பாண்டிய வமிசத்தைச் சேர்ந்த ஏழு குறுநில மன்னர்கள் இலங்கைக்கு வந்து, அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி வலகம்பாவை அரசிருக்கையிலிருந்து கலைத்துவிட்டார்கள். இவர்கள் மாந்தையென்னும் மாதோட்டத்துக்குச் சமீபத்தில் இறங்கி, மல்வத்துலயா மார்க்கமாக வந்திருக்கவேண்டும். இவர்களில் ஐவர் ஒருவர்க்குப்பின் ஒருவராய் இலங்கையை ஆண்டனர். கடைசியாய் ஆட்சி நடத்தியவனை வலகம்பா கொன்று, இராய்ச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

தமிழர் அனுராதபுரியில் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில், வலகம்பா, அனுராதபுரிக்குத் தெற்கேயுள்ள காடுகளிலும் மலையதேசத்திலும் சஞ்சரித்தான். அப்பொழுது அவன், தான் மீட்டும் அரசாங்கத்தைப் பெற்றுவிட்டால் தான் சஞ்சரித்த குகைகளையெல்லாம் விகாரங்களாக மாற்றிவிடுவதாய் விரதம் பூண்டானென ஒரு கதையுண்டு. எனவே, மறுபடியும் வலகம்பா தனது இராச்சியத்தைப் பெற்றதும், அக்குகைகளுள் மழைக் காலத்தில் தண்ணீர் செல்லாதபடி வாய்க்கால்களை வெட்டுவித்தான். எனவே, விக்கிரகங்கள் வைப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்த வாய்க்கால்களையுடைய பழைய குகைக்கோவில்களெல்லாம், வலகம்பாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டனவெனக் கூறுகிறார்கள். ஆனால், இது உண்மையன்று. உதாரணமாக, தம்புளைக் குகைகள் தீசன் என்ற மன்னனால் பிக்குகளுக்கு அளிக்கப்பட்டதாக ஒரு சாசனம் கூறுகிறது. இந்த தீசன் வலகம்பாவின் தந்தையான சத்ததிசனாயிருக்கலாம்.

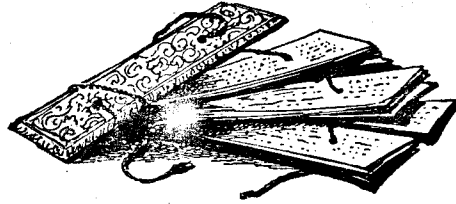
பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்கு வலகம்பா பெரிதும் முயன்றான். அனுராதபுரிக்கு வடக்கேயுள்ள அபயகிரி விகாரையைக் கட்டுவித்தான். இவ்விகாரை மகாவிகாரைக்குப் போட்டியாய் பிற்காலத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றது. அபயகிரி தாதுகோபத்தை கஜபாகு (174-196)

அபயகிரி விகாரம், அனுராதபுரம்

என்ற அரசன் 450 அடிக்கு உயரக் கட்டுவித்தான். இதுவே இலங்கையிலுள்ள தாதுகோபங்களுட் பெரியது.

வலகம்பாவின் ஆட்சியில் பிறிதொரு விசேட சம்பவம் நடைபெற்றது. இதுகாறும் கேள்வியில் மாத்திரம் (எழுதாமறையாக) இருந்துவந்த பௌத்தசமய நூல்களும் வியாக்கியா

ஏட்டுச் சுவடி

னங்களும் இவன் காலத்தில் எழுத்திற் பொறிக்கப்பட்டன. இக்காலந் தொட்டுப் பௌத்த பிக்குகள் இலங்கையின் முக்கியமான சம்பவங்களை எழுதத்

தொடங்கினர். புராதன அரசர்களைப்பற்றி நிலவிவந்த ஐதீகங்களையும் அவர்கள் கேட்டறிந்து எழுதினர். இது காரணமாகவே நாம், இன்று, தேவநம்பிய தீசன், மகிந்தன், துட்டகெழுனு, அவனது தம்பி சத்ததீசன் ஆகியோரைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது.

III. தென்னிந்தியா

அசோகன் ஆண்டதும், புத்தர் தமது போதனையை நடத்தியதுமான வட இந்தியாவைப்பற்றி ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். இந்தியாவின் தென்கோடியிற் பண்டைக்காலந்தொட்டே மூன்று இராச்சியங்கள் நிலவி வந்தன. அவற்றுள் தென் பாரிசத்திலுள்ளது பாண்டிராச்சியம். வலகம்பாவை அரசிருக்கையிலிருந்து கலைக்கவந்த ஏழு சிற்றரசர்கள் இங்கிருந்தே வந்தார்கள். பாண்டி நாட்டுக்கு வடகிழக்கேயுள்ளது சோழ ராச்சியம் வடமேற்கில் கேரளமென்ற சேரமண்டலம் விளங்கிற்று. சேர ராச்சியம் இக்காலத்துத் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தையும் கொச்சி சமஸ்தானத்தையும்

உள்ளடக்கியிருந்தது. இங்கிருந்தே மலையாளிகள் இலங்கைக்கு வருகின்றார்கள்.

இலங்கையின் தென்கிழக்கில் மாணிக்க கங்கைக் கரையில் உள்ளது கதிர்காம ஷேத்திரம். இங்கே முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் புராதன ஆலயமிருக்கிறது. பத்தினிக் கடவுளை வழிபடுவதற்குப் பத்தினி தேவாலயமொன்று கண்டியிலிருக்கிறது. முருகன் வழிபாடும் பத்தினி வழிபாடும் முதல் தென்னிந்திய நாடுகளில் நடைபெற்றன. பின்னர், இலங்கைக்கு வந்த தமிழர் அவ்வழிப்பாட்டை இலங்கையிலும் கொண்டாடினர்.

பண்டைக் காலத்திலே தமிழகம் பிரசித்தியடைந்திருந்தது. முதலாவது நூற்றாண்டில் இந்து ஐரோப்பிய வகுப்பைச் சேர்ந்த கிரேக்கர் தமிழகத்துடன் வியாபாரம் நடத்தினர். கறுவா, மிளகு, அரிசி, இஞ்சி முதலிய பண்டங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மேல் நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அதனாற் கிரேக்கர் இப்பொருள்களைக் குறிப்பதற்குத் தமிழ்ச் சொற்களையே தமது நூல்களில் கையாண்டனர். இதனாற்றான் கிரேக்க மொழியில் வழங்கப்படும் அரிசி என்ற சொல் தமிழை ஒத்திருக்கிறது. அரிசியைக் குறிக்கும் ஆங்கிலச் சொல்லான 'றைஸ்' என்பது கிரேக்கச் சொல்லின் திரிபாகும்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

குளங்களையும் ஏரிகளையும் வெட்டுதல்;
மகாயான பௌத்த சமயத்தின் வருகை

I. வசபன் (127-171)

வலகம்பாவுக்குப்பின் அநேக அரசர்கள் ஆட்சி நடத்தினர். இலங்கையின் முற்போக்குக்கு அவர்களிற் பெரும்பாலார் எவ்வகையிலாவது முயற்சி செய்யாதபடியால், அவர்களைப் பற்றிப் படிப்பதில் நாம் நேரம் செலவுசெய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால், கூடக்கன்னதீசன் என்பவன் (கி.பி. 16-38) நாட்டில் ஒரு குழப்பத்தை யுண்டாக்கி, அனுலா என்ற மகாராணியைக் கொன்று, தானே அரசானான். அனுராதபுரத்து நகருக்கு அரசாக இவன் ஒரு மதில் கட்டுவித்தான். அந்நிய பகைவரும், கலகக்காரரும் தம்மைத் தாக்காது காப்பதற்பொருட்டு, அரசர்கள் அக்காலத்தில் நகரைச் சுற்றி மதில் கட்டுவது வழக்கமாயிருந்தது.

கூடக்கன்னதீசன் கட்டிய மதிலை வசபன் (கி.பி. 127-171) என்ற அரசன் இன்னும் உயர்த்திக் கட்டினான். வசபன் நாற்பத்துநான்கு வருடம் அரசாட்சி நடத்தியதால், அவ்வளவு நீண்டகாலத்தில் இலங்கையின் முற்போக்குக்கான பல காரியங்களைச் செய்யக்கூடியதாயிருந்தது. சமய சம்பந்தமான பல கட்டிடங்களையும் கட்டுவித்ததோடு தனக்கென ஓர் இராசமாளிகையையும் அமைத்தான்.

மேலும், குடிகளுக்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கவாறு பதினொரு குளங்களையும், பன்னிரண்டு கால்வாய்களையும் வெட்டுவித்தான். இதனால் விவசாயம் விருத்தி

யடைந்தது. அனுராதபுரிக்குத் தென்கிழக்கேயுள்ள எருவேவ என்பது இவன் வெட்டுவித்த குளங்களில் ஒன்றாகும்.

இக்காலம்போன்று அக்காலத்திலும் அரிசியே சிங்களரின் பிரதான உணவுப் பொருளாயிருந்தது. நெற்சாகு படிக்கு ஏராளமான தண்ணீர் வேண்டும். வடபகுதியிலும் தென்கிழக்குப் பகுதியிலுமே குடிசனம் அதிகமாயிருந்தது. இப்பகுதிகளில் வடகீழ்ப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காற்றின் பயனாக அக்காலங்களில் மழை பெய்யும். ஆனால், வடமேற் பருவப் பெயர்ச்சிக்காற்று வீசங்காலங்களிலேயே தீவின் மேற்குப் பகுதிகளில் அதிக மழை வீழ்ச்சியுண்டாகும். ஆறுகளிலும், கிணறுகளிலுமிருந்து நீர்ப்பாய்ச்சி விவசாயஞ் செய்வதென்பது சிரமசாத்தியமானது. அதனுடன் அதிக நேர்ச்செலவையும் உண்டாகும். வயல்களில் குளங்களை வெட்டி நீர்ப்பாய்ச்சிச் சாகுபடி செய்வதும் அதிகம் பயன்தரமாட்டாது.

எனவே, சிங்களர் இரண்டுவிதமான நீர்ப்பாசன முறையைக் கைக்கொண்டனர். உயர்வான பூமியில் மூன்று பக்கத்திலும் குன்றுகள் சூழ்ந்திருந்தால், எஞ்சிய பாகத்தில் ஒரு சுவரை எழுப்பி, மதகுகளையோ பீலிகளையோ அமைத்து, அவற்றின்மூலம் தண்ணீரை வெளியே பாய்ச்செய்து, வாய்க்கால்கள்மூலம் வயல் நிலங்கட்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவார்கள். சில இடங்களில் இரண்டு குன்றுகட்கிடையில் கிடக்கும் பள்ளத்தாக்கை இவ்வாறு பயன்படுத்துவர்.*

வேறொரு முறை, ஆறுகளை அணையிட்டு மறித்து, கால்வாய் வழியாக ஆற்று நீரை வயல்களில் பாய்ச்செய்தல்.

*உதாரணமாக, கண்டிக் குளம் இரண்டு குன்றுகளிடையேயுள்ள பள்ளத்தாக்காகும். இவ்விரு மலைகளும் அம்பிட்டியாவில் சந்திக்கின்றன. இவ்விரு குன்றுகளையும் இணைக்கும் சுவர், ராணி ஹோட்டலுக்கு அருகேயுள்ளது. போகம்பரை மறியற்சாலைக்கு மேலேயுள்ள ஒரு கோடியில் மதகு இருக்கிறது. கொழும்புக்கும் கண்டிக்கும் தண்ணீர் கொடுக்கும் தண்ணீர்த் தேக்கங்களும் இவ்வாறேயமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு அணைகட்டவும், கால்வாய்கள் வெட்டவும் அநேக தொழிலாளர் நீண்ட காலம்வரை வேலைக்கமர்த்தப்பட்டார்கள். தங்கள் விவசாயத்துக்கு இவ்வித வேலைகள் பெரிதும் பயன்படுமெனக் கண்ட சனங்கள் விருப்பத்துடன் அவ்வேலைகளைச் செய்துவந்தார்கள்.

அனூராதபுரிக்குச் சமீபத்திலுள்ள அபயவாவி, திசவாவி, நுவரவாவி என்ற குளங்களெல்லாம் இவ்வாறே கட்டப்பட்டன. அனூராதபுரிக்கு வெளியே முதன்முதல் குளங்கட்டுவித்தவன் வசபன் என்றே கூறவேண்டும்.

II. மகாசேனன் (334-362)

குளங்கள் வெட்டுவதில் வசபனிலும் பார்க்கப் புகழ்பெற்றவன் மகாசேனன் (334-362) என்பவன். இவன் வசபனுக்கு இருநூறு ஆண்டுகட்குப்பின் அரசாண்டான். கௌதுலுவாவி, மின்னேரியாக்குளம் முதலிய 16 பெரிய குளங்களை இவன் வெட்டுவித்தான். இலங்கையிலுள்ள பெரிய குளங்களுள் மின்னேரியாக் குளமுமொன்றாகும். இக்குளத்தில் தண்ணீர் நிறைந்து நிற்கும்பொழுது, 4,560 ஏக்கருக்கு வெள்ளப்பரப்புப் பரந்திருக்கும். இக்குளத்தில் இடையிரும்பல் தண்ணீர் நிரம்பியிருப்பதற்காக இதை ஒரு கால்வாய் மூலம் அம்பன் கங்கையுடன் இணைத்துவிட்டான். மத்திய மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து இந்த ஆறுனது உற்பத்தியாகி பெரிய நீர்ப்பெருக்குடன் பாய்ந்து கடலுட்போய் விழுகின்றது. மகாவலிகங்கையிற் கலந்து கடலுள்விழும் இவ்வாற்றின் பெரும்பகுதியான தண்ணீர், இக்கால்வாய் மூலம் மின்னேரியாக் குளத்திற்குப் பாய்கின்றது.

இவ்வாறு மகாசேனன் கட்டுவித்த குளங்கள் விவசாயத்தைப் பெரிதும் விருத்திசெய்தன. ஏராளமான குடிகள் நெற்சாகுபடிசெய்து வயிரூர உண்டு வாழ்ந்தனர். மகாசேனன் இவ்வாறு தனது பிரசைகளுக்குச் செய்த பெருநன்றியை அவர்கள் மறவாது, அவன் இறந்த பின்னர்கூட அவனை ஒரு தெய்வமாக வழிபட்டு

மின்னேரியாக் குளம்

வந்தனர். ஹபரணையிலிருந்து பொலன்னறுவைக்குப் போகும் வீதியினருகே மின்னேரியாக் குளத்துக்குச் சமீபத்தில் இன்றும் இம்மன்னனை வழிபட்ட கோயிலைக் காணலாம்.

மகாசேனன் விவசாயத்தை விருத்திசெய்வதற்காக எடுத்த முயற்சிகளைக் குடிகள் பாராட்டியபோதிலும், அவன் செய்த பிறிதொரு காரியம் அவனைப் பழிக்காளாக் கிற்று. துட்டகெமுனுவும், சத்ததிசனும் இவர்களைத் தொடர்ந்து அரசாண்ட அரசர்களும், மகாவிகாரப் பிக்குக்களை ஆதரித்தனர். முன்கூறிய இரண்டு அரசர்களும் மகா விகாரத்துக்குச் செய்த தொண்டுகளைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே அறிந்திருக்கிறோம். மகாசேனன், இப்பிக்குகளை ஆதரியாமல் விட்டதோடு, குடிகளும் இவர்களை ஆதரிக்கக்கூடா தெனக் கட்டளை யிட்டான்.

இவ்வாறு ஆதரவு குன்றியதும் மகாவிகாரப் பிக்குகள் அனுராதபுரத்தை விட்டு, மலையநாட்டுக்கும் உரு குணக்குஞ் சென்றனர். இதன்பின்னர், லோவமகாபாயா என்ற கட்டிடமும் மகாவிகாரத்துக்குச் சொந்தமான ஏனைய கட்டிடங்களும் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. இக் கட்டிடத்தின் தளபாடங்களைக்கொண்டு, மகாசேனன் அபயகிரி விகாரத்தில் சில கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்தான். மகாசேனன் இவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணம், தென்னிந்தியாவிற்குச் சோழமண்டலத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த சங்கமித்தன் என்னும் பெளத்த பிக்குவின் தூண்டுதலாகும். மகாவிகாரத்தைச் சேர்ந்த பிக்குகள் புத்தபகவானுடைய சில போதனைகளைப் பின்பற்றவில்லையென சங்கமித்தன் மகாசேனனுக்குக் கூறி, அதனால் அவர்களை ஆதரிப்பது நல்லதன்றெனவும் வற்புறுத்தினான்.

அக்காலத்திலே இலங்கையில் பெளத்தசமயத்தில் பல பிரிவுகளிருந்தன. ஆதலால், அவர்கள் தம்முட்டாம் பிணங்கிக்கொண்டார்கள். மகாவிகாரப் பிக்குகள் தேரவாதக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாதலால், சங்கமித்தன் கைக்கொண்ட கொள்கைகள் பிழையானவையென்று

எண்ணினர். ஆனால், சங்கமித்தன் தன்னைப் பிழையான வழியில் கொண்டுசென்றானென மகாசேனன் அறிந்ததும் பழையபடி மகாவிகாரப் பிக்குகளை ஆதரித்தான்.

அனுராதபுரத்துக்குக் கிழக்கேயுள்ள ஜேதவனாராம என்ற விகாரத்தை ஸ்தாபித்தவனும் மகாசேனனே. ருவான்வெலிசாய தாதுகோபத்திலும் பார்க்க இவ்விகாரத்தின் தாதுகோபம் பெரியது. அபயகிரி தாதுகோபத்தோடு ஏறக்குறையச் சமானமுடையது. மகாவிகாரம், அபயகிரி விகாரங்களைப்போலவே ஜேதவனாராம விகாரமும் அநேக கட்டிடங்களையுடையதாய், பெளத்த சமயத்துக்கொரு நிலைக்களனயிருந்தது.

இலங்கையை ஆண்ட பெரிய வேந்தர்களுள் மகாசேனனும் ஒருவனாகும். மகாவிகாரத்துக்கெதிராக இவன் செய்த காரியங்களால் இவனது பெருமையைச் சிலவேளை மறப்பதுமுண்டு. பழைய விகாரங்களுள் மிகப்பெரிய விகாரமொன்றைத் தாபித்ததோடு, குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிய பண்டை மன்னரெல்லாருள்ளும் இவனே சிறந்தவன் என்பதும் ஒருதலை.

III. நாகார்ச்சுனன்; மகாயான பெளத்த சமயத்தினால் இலங்கையிலேற்பட்ட மாறுதல்கள்

இந்தியாவில் ஹைதராபாத் சமஸ்தானத்துக்குத் தெற்கே கிருஷ்ண நதிக்கரையில் நாகார்ச்சுனகொண்டா என்றோர் இடமிருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்னே அவ்விடத்தில் திட்டியாகக் காணப்பட்ட மண்மேடுகளை, புதை பொருளாராய்ச்சிக்காரர், அனுராதபுரத்தில் ஆராய்ச்சி நடத்தியதுபோல, கிண்டிப் பார்த்தபொழுது, பாழடைந்து கிடமான பல பழைய கட்டிடங்களங்கே காணப்பட்டன. இவற்றில் ஒரு கட்டிடம் சிங்கள விகாரமென அழைக்கப்பட்டது. இங்கே பழங்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து சென்ற சிங்கள பிக்குகள் தங்கி, இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் பெளத்த சமயப் பிரசாரம் நடத்தி வந்தார்கள்.

இன்னொருவகையில் இத்தலம் எங்கள் கவனத்துக்குரியதாய்விட்டது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து வந்த, நாகார்ச்சுனன் என்னும் பௌத்தசமயப் பேராசிரியர் இவ்விடத்தில் வாழ்ந்தாரெனக் கூறப்படுகிறது. இவர் மகாவிகாரப் பிக்குகளைப்போலத் தேரவாதத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். அருகதக் கொள்கையுடைய ஹீனயானக் கட்சியையும் இவர் சாரவில்லை. மகாசேனனுக்கு ஆலோசனை கூறிய சங்கமித்தனைப்போல இவரும் மகாயான பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்.

நாகார்ச்சுனன் பிராமண குலத்திற் பிறந்தவர். மந்திரவித்தைகளிற் கைதேர்ந்தவரென்றும், தன்னைப் பிறர் கண்களுக்குத் தோற்றமற் செய்துகொள்ளும் மந்திரச் சக்தி வாய்ந்தவரென்றும் பல கதைகள் வழங்கி வருகின்றன. பின்னர், இவர் மகாயான பௌத்தசமயத்தைத் தழுவி அதை விளக்கும் பல நூல்களை இயற்றினார். இவருடைய தொண்டுகள் பல. அதனால் மகாயானக் கட்சியினர் இவரையே தமது மேலான ஆசிரியர் எனக் கொண்டாடுகின்றனர்.

ஹீனயானக் கட்சியினர் அடுத்த புத்தராய் அவதரிக்கும் மைத்திரேயரென்ற ஒரே ஒரு போதிசத்துவரையே கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால், மகாயானக் கட்சியார் புத்தரோடு, புத்தத்துவத்தை அடையவிருக்கும் அநேக போதிசத்துவரையும் வணங்குகின்றனர். இப்போதிசத்துவருள் முதன்மை பெற்றவரை நாதர் என்றும் அவலோகிதேஸ்வரர் என்றும் கூறுவதுண்டு.

நாகார்ச்சுனன் இறந்தபின் சங்கமித்தன் போன்ற பிக்குகள் இலங்கைக்கு வந்து மகாயான பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பினார்கள். அதன் பயனாக அவலோகிதேஸ்வரரின் உருவம் கற்களிற் செதுக்கப்பட்டு வழிபாடாற்றப்பட்டது. வெளிகமையில் இவ்வுருவமொன்று காணப்படுகிறது. ஆனால் சனங்கள் அதைப் பிழையாக குஷ்டராஜனின் உருவமெனக் கொண்டாடுகின்றனர். மகாயானச் சார்பான நூல்கள் ஆரிய பாஷையான சமஸ்கிருதத்திலேயே எழுதப்பட்டன. அதனால் அந்நூல்களை

குஷ்டராஜனின் உருவமெனக் கொண்டாடப்படும் அவலோகிதேஸ்வரரின் உருவம்

வாசிக்க விரும்பினோர் சமஸ்கிருதத்தைக் கற்கவேண்டிய தாயிற்று. அதன்பயனாக சமஸ்கிருதத்திலுள்ள 'இராமாயணம்', 'மகாபாரதம்' ஆகிய நூல்களையும் இவர்கள் கற்றனர்.

சிங்களத்திற் பொருள்களைக் குறிப்பதற்கில்லாத அநேக சொற்கள் சமஸ்கிருதத்தில் காணப்பட்டதால், சிங்களர் நூல் எழுதும்பொழுதோ, பேசும்பொழுதோ சிங்களத்தில் இல்லாத சொற்களுக்குச் சமஸ்கிருதச் சொற்களை உபயோகித்தனர்.

ஆறாம் அத்தியாயம்

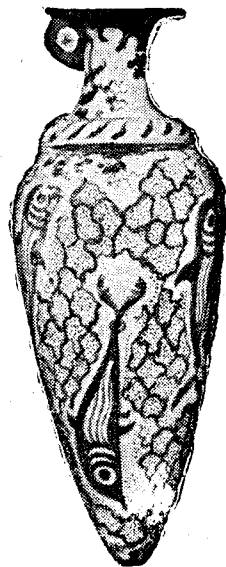
கிறீஸ், உரோம்

1. கிரேக்கர்

வியாபாரத்தின் பொருட்டுத் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்த கிரேக்கர் என்ற ஒரு சாதியாரைப்பற்றி முன்னரே கூறியிருக்கிறோம். இதே சாதியார் கி.பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டில் வசபன் என்ற அரசன் இலங்கையில் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில், இலங்கைக்கு வந்து வாசனைத் திரவியங்களையும், விலையுயர்ந்த இரத்தினக்கற்களையும், யானைகளையும் வாங்கிச் சென்றனர். இந்தியர் இவர்களை யவனர் என்று கூறிவந்ததுபோலவே சிங்களரும் இவர்களை யவனர் என அழைத்தார்கள். சின்ன ஆசியாவில் வாழ்ந்த அயோனியரே இந்தியரால் முதன் முதல் சந்திக்கப்பட்ட கிரேக்கராதலின் பின்வந்த கிரேக்கரெல்லோருக்கும் 'அயோனியர்' என்ற பெயரையே சூட்டினர். இப் பெயரே 'யவனர்' என மருவிற்று.

மேலும், உலக நாகரிகத்திற்குப் பெரிதும் உதவிய புராதன மக்களுள் இவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள். கிறீட்டரின் சிற்ப அதனாலும் இவர்களைப்பற்றி அறிய மண்பாத்திரம் வேண்டியதவசியம்.

கிரேக்கர் தமது பிரயத்தனத்தினால் மாத்திரம் இவ்வளவு உன்னத நிலையை அடையவில்லை. கிரீசுக்குத் தெற்கே கிரீட் என்றொரு தீவிருக்கிறது. இத்தீவு

வாசிகள், பபிலோனியா, எகிப்து ஆகிய தேசங்களுக்குச் சென்று அங்கு நிலவிய நாகரிக அம்சங்களையெல்லாம் கற்று வந்தனர். தாம் கற்றதுடன் அடங்கிவிடாமல், மேலும் அத்துறையில் முயன்று, சிற்பக்கலையில் விசேட முன்னேற்றமடைந்தார்கள்.

கிரேட்டியரின் நாகரிகம் ஏஜியன் தீவுகளிலும் கிறீசிலும் பரவலாயிற்று. எனவே, ஆரியர் கிறீசுக்கு

புராதன கிரேக்க கட்டிடம்

வந்தபொழுது தாம் எங்கும் கண்டறியாத ஓர் உன்னதமான நாகரிகத்தை அங்கே கண்டார்கள்.

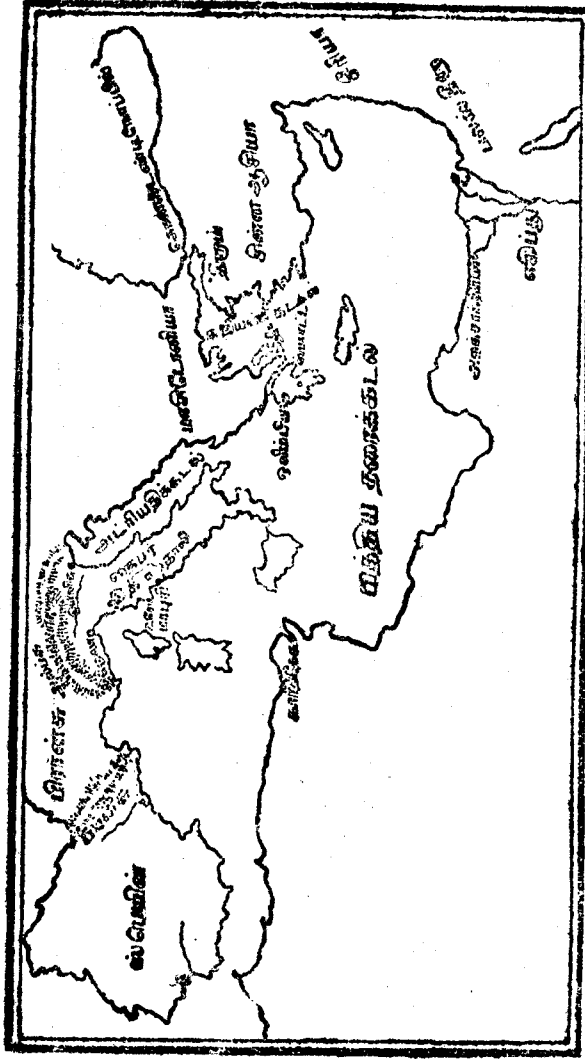
கிரேக்கர் கிரேட்டியரிடம் கற்றபின் அத்துறைகளில் மேலும் முயன்று பலவாறு முன்னேற்ற மடைந்தனர். சிற்பக்கலையிற் கிரேட்டியரையும் தோற்கடிக்கக்கூடிய கட்டிடங்களைக் கட்டினர். இலங்கையிற் கட்டப்பட்ட தாதுகோபங்களைப்போன்ற கட்டிடங்களை அவர்கள்

கட்டவில்லை. ஆனால், அழகிய வீடுகளையும் நாடக அரங்குகளையும், கோவில்களையும் கட்டினார்கள். அனூராதபுரியிலும் பொலன்னறுவையிலும் பாழடைந்து கிடக்கும் கட்டிடங்களைப்போல இவ்வழகிய கட்டிடங்கள் பாழடைந்து கிடப்பதை இன்றும் கிறீஸிற் காணலாம். கிரேக்கருடைய கட்டிடங்கள் மிக அழகாயிருந்தபடியால், டச்சுக்காரர் ஆங்கிலேயர் முதலிய ஐரோப்பிய சாதியார், அவற்றைப் பின்பற்றித் தாமும் வீடுவாசல்களைக் கட்டினார்கள்.

மேலும், இவர்கள் கல்லிற் செதுக்கிய உருவங்களைப் போல வேறெந்த நாட்டிலுங் காணமுடியாது. இந்தியா கூட ஒருகாலத்திற் கிரேக்க சித்திரங்களைப் பின்பற்றியது. அதனால் இந்தியாவைப் பின்பற்றிய இலங்கைச் சித்திரங்களிட்கூடக் கிரேக்க சித்திர அமைதியைக் காணலாம்.

நூல்கள் இயற்றுவதிலும் அவர்கள் இணையற்று விளங்கினர். கிரேக்க நூல்கள் இன்றும் விரும்பிக்கற்கப்படுகின்றன. இந்தியர்க்கு 'மகாபாரதம்', 'இராமாயணம்' என்றிரு காவியங்களிருப்பதுபோலவே கிரேக்கருக்கும் 'இலியட்', 'ஒடிஸி' என்ற இரு கிரேக்க இதிகாசங்களுண்டு.

'இலியட்' மகாபாரதத்தைப்போல ஒரு யுத்தத்தைப் பற்றிக்கூறுகிறது. சின்ன ஆசியாவில் திரோய் என்றொரு நகரமிருந்தது. பாரிஸ் என்ற அந்நகரத்து இளவரசன், அக்காலத்து அழகு ராணியான கிரேக்க இளவரசி ஹெலன் என்பவளைக் கரந்து கொண்டுபோய் விட்டான். இதையறிந்த கிரேக்க சிற்றரசர்கள் ஆத்திரங் கொண்டு, பாரிஸ் இளவலைத் தண்டித்து, ஹெலனை மீட்பதற்காக ஏஜியன் கடலைத்தாண்டி திரோய் நகரத்தை முற்றுகையிட்டனர். பத்து வருடங்களாகச் சண்டை நடைபெற்றது. ஆனால் அந்நகரைப் பிடிக்க முடியாமற் போய்விட்டது. எனவே, கிரேக்கர் ஓர் உபாயத்தால் திரோய் நகரைப்பிடிக்க முயன்றனர். மரத்தினால் பிரமாண்டமான ஒரு குதிரையைச் செய்து அதன் வயிற்றுள் ஏராளமான போர்வீரரை அடைத்து

வைத்தார்கள். பின்னர், அக்குதிரையை விட்டுவிட்டு புறங்காட்டி யோடத் தலைப்பட்டனர். இதைக்கண்ட திரோய் நகரவாசிகள், அதனுள்ளிருப்பவர் தமது பகை வரென அறியாதாராய் அவ்வாகனத்தை நகருள் இழுத்துச் சென்றனர். நள்ளிரவில், நகரவாசிகள் நித்திரையாயிருக்கும்பொழுது, குதிரையின் வயிற்றினிருந்த கிரேக் வீரர்கள் வெளியேவந்து அந்நகரத்து அரசனையும் குடிகளில் அநேகரையும்கொண்டு, நகருக்குத் தீயிட்டார்கள்.

‘இலியட்’ என்ற கிரேக்க காவியத்தில் இப்போர் வருணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திரோய் நகரத்தை கிரேக்க பாஷையில் இலியம் என்று அழைப்பார்கள். அதனால் தான் இந்நூலுக்கு ‘இலியட்’ என்ற பெயர் வரலாயிற்று. ‘ஓடி’ என்ற காவியம் யூலிஸெஸ் என்ற ஒரு கிரேக்க அரசனின் பெயரைக்கொண்டெழுந்தது. திரோய் நகரப்போரை முடித்துக்கொண்டு யூலிஸெஸ் கிரீஸ் திரும்பியபொழுது அவனுக்கு வழியில் நிகழ்ந்த அதிசயச் சம்பவங்களைப் பற்றி இக்காப்பியங் கூறுகிறது. இதில் திடுக்கிடக்கூடிய பல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. ஒருபொழுது யூலிஸெஸ், சேர்ஸே என்னும் ஒரு அரசு கியைச் சந்திக்கின்றான். இச்சம்பவம் நமக்கு, விசயன் குவேனியை நினைப்பூட்டவில்லையா?

மந்திரவித்தையில் வல்ல சேர்ஸே என்னும் மோகினி வாழ்ந்த தீவுக்கு ஒரு முறை யூலிஸெஸும் அவனது வீரருஞ்சென்றார்கள். யூலிஸெஸை விட்டு வீரர்கள் பிரிந்து அம்மாயக்காரி வசித்த அழகிய மானிகைக்குச் சென்றனர். அங்கே அவள் அவர்களுக்கு உணவும் குடி வகைகளுங்கொடுத்து உபசரித்தாள். விருந்துண்டின் அவள் தனது மந்திரக்கோலால் அவர்களைத் தூக்கிப் பன்றி வடிவெடுக்கச்செய்து, பட்டிகளில் அடைத்து வைத்திருந்தாள். இதையறிந்த யூலிஸெஸ் தனது வீரரைத் தேடிச்சென்றான். வழியில் கிரேக்க தேவதையான ஹேர்மெஸ் யூலிஸெஸைச் சந்தித்து சேர்ஸேயின் மந்திரத்திலிருந்து தப்பிக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு முயலையை அவனுக்குக் கொடுத்தது. யூலிஸெஸ் சேர்ஸேயின்

மானிகையுட் பிரவேசித்ததும், அம்மாயக்காரி அவளை வரவேற்றுபசரித்து உணவும் பாணமுங்கொடுத்த பின் மந்திரக்கோலாலடித்தாள். யூலிஸெஸ் வாளை உருவி அவளை வெட்டப்போனான். உடனே அவள் உயிர்ப் பிச்சை கேட்கவே, அதற்கிணக்கிய யூலிஸெஸின் கட்டளைப்படி அவனது வீரர்களை மறுபடியும் மனித உருவாக்கி யூலிஸெஸிடம் அவள் ஒப்படைத்தாள்.

இக்காவியங்கள் கிரேக்க பாஷையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. உலகிலுள்ள மிகச்சிறந்த பாஷைகளுள் கிரேக்க பாஷையுமொன்று. சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம்போலக் கிரேக்க பாஷையும் ஆரியவகுப்பைச்சேர்ந்த பாஷையாகும். ஆங்கிலேயர் முதலிய ஐரோப்பிய சாதியார், சிங்களர் சமஸ்கிருதச் சொற்களைத் தமது பாஷையிற் கலந்துகொண்டதுபோல, கிரேக்க சொற்களைத் தமது பாஷைகளிற் கலந்துகொண்டனர்.

உலகத்திலே முதன்முதல் சரித்திரத்தை எழுதிய பெரிய சரித்திராசிரியர் கிரேக்கர் என்றே கூறலாம். அதனால் ஏனைய பண்டை மக்களைப்பார்க்கிலும் கிரேக்கரைப்பற்றிய சரித்திரத்தை நாம் அதிகம் அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.

தமது சரித்திரத்திலுள்ள அநேக சம்பவங்களைப் பற்றி அவர்கள் விளக்கமான விரிவுரை எழுதியிருக்கின்றனர். கிறீஸில் முடியாட்சி இருந்துவரவில்லை. அவர்கள் நகர ராச்சியங்களென்றபெயரோடு (City States) சுதந்திரமுள்ள சிறுச்சிறு நகரங்களில் பெரும்பாலும் குடியாட்சியே நடத்திவந்தார்கள். இவ்வாறு விளங்கிய நகர ராச்சியங்களுள் அதென்ஸ் மிகப் புகழ்வாய்ந்தது. இந்நகரத்திற்குள் பழைய பல அழகிய சிற்ப உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டன. மற்றொரு சிறந்த நகரம் ஸ்பாட்டா. பாரசீகரை தெர்மப்பைலீக் கணவாயில் எதிர்த்து நின்ற லியோனி தாசனைப் பற்றியும் அவனுடைய முன்னூறு வீரரைப்பற்றியும் நீங்கள் அறிந்திருக்கலாம்.

அநேகமாகக் கிரேக்கர் ஐக்கியமற்றவர்களாயிருந்த போதிலும், விறல்மிக்க பாரசீக மன்னர்கள் அவர்களை எதிர்த்த காலத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அதனால் பாரசீகர் அவர்களை வெற்றிபெற முடியாமல் அடிக்கடி தோல்வியுற்றனர். பாரசீகருக்கெதிராக நடத்தப்பட்ட பல யுத்தங்களுள் மரதன் போர் சிறந்தது. இதில் பாரசீகர் மிக மோசமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். இந்தப் போர் துவங்குவதற்குமுன் அதென்ஸ் நகரத்தார் ஸ்பாட்டா நகரத்தவரைத் துணை வேண்டினார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தில்தான் மிக வேகமாய் ஓடக் கூடிய பீடிப்பிபெஸ் என்பவன் ஏதென்ஸ் நகரிலிருந்து ஒரு செய்தியைக்கொண்டு ஸ்பாட்டாவுக்கு ஓடினான். நூற்று நாற்பது 'மைலை' அவன் இரண்டு தினங்களில் ஓடக்கூடியதாயிருந்தது. இக்காரணத்தைக்கொண்டே இன்றும் நீண்டதூர ஓட்டப் பந்தயங்கட்கு மரதன் பந்தயங்களெனப் பெயருண்டு.

தேகாப்பியாசம் சம்பந்தமான பெரிய விழாக்களை முதன் முதல் கொண்டாடியவர்கள் கிரேக்கரே. நான்கு வருடத்துக்கொருமுறை ஒலிம்பியா என்னுமிடத்தில் இவ்விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. கிரேக்க தேசத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் சனங்கள் வந்து இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவார்கள். ஆரம்பத்தில் ஓட்டப்பந்தயம் மாத்திரம் நடைபெற்றது. பின்னர், பாய்தல், ஓடல், வளையமெறிதல், ஈட்டியெறிதல், மல்யுத்தம், தேர்ச்சவாரி ஆகியவையும் நடைபெற்றன. இப்பந்தயங்களில் வெற்றி பெற்றோருக்கு காட்டு ஒலிவ் இலைகளாலான கிரீட மொன்று பரிசாக வழங்கப்பட்டது. இக்காலத்திற் போலக் கிண்ணப்பரிசு வழங்கும் முறை அக்காலத்திலிருக்கவில்லை. இவ்வாறே இலைக்கிரீடத்தைப் பெறுவது பெரும் பேராகவே கருதப்பட்டது.

இப்பந்தயங்கள் கி.மு. 776-ல் துவங்கியிருக்கலாமெனக்கூறப்படுகிறது. பௌத்தர்கள் தமது சகாப்தத்தை புத்தபகவான் நிர்வாணமெய்திய நாட்டுவங்கிக் கணிப்பதுபோலவும், கிறிஸ்தவர், கிறிஸ்துநாதர் பிறந்த

நானைக்கொண்டு கணிப்பதுபோலவும், கிரேக்கரும் இப் பந்தயங்கள் துவங்கிய நானைக்கொண்டே தமது சகாப்தத்தைக் கணித்தார்கள். அதனால் இவ்விழா எவ்வளவு விசேஷமாகக் கிரேக்கராற் கொண்டாடப்பட்டதென்பது நன்கு தெரியவரும். ஒரு சம்பவம் நடந்த காலத்தைக் குறிக்கும்பொழுது கிரேக்கர், அது பத்தாம் பந்தயக் கொண்டாட்டத்தின் முதல் வருடத்தில் அல்லது இரண்டாம் வருடத்தில் எனக்கூறுவர், எதுபோலெனின் கிறிஸ்தவர் கி.பி. முதலாம் ஆண்டு, இரண்டாம் ஆண்டு என்றபோல என்க.

பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கட்கூட்டத்தவரெல்லாரைப் பார்க்கிலும், புராதன கிரேக்கர் எதையும் உசாவி அறியும் விசித்திரமான உள்ளப்பாங்குடையவராயிருந்தார்கள். நூல்களிற் கற்பதையும் ஆசிரியர்களிடம் கேட்பதையும் நம்பிக்கொண்டு சும்மா இராமல், தாங்களாக அவ்விஷயங்களை ஆராய்ந்துக்கொள்ளும் இயல்புடைய வராயிருந்தனர். மதபோதகர்களுடைய சொல்லினால் அவர்கள் கட்டுப்பட்டிராமல், சகல துறையிலும் அறிவைப் பெறுதற்கு ஆர்வங் காட்டினர்.

பண்டைக்காலத்திற் கிரேக்கர் இக்காலத்தவரைப் போல இயந்திரங்களை உபயோகித்ததில்லை. ஆனால், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஆக்கிமிடிஸ் என்ற ஒரு கிரேக்கன் துலாயந்திரத்தின் உபயோகத்தைக் கண்டு அறிந்தான். இக்கால ரயில் போக்குவரவுக்காதாரமான நீராவியந்திரத்தை ஜேம்ஸ்வாட் என்பவர் கண்டு அறிவதற்கு 1,500 வருடங்கட்கு முன்னரே கி.பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் ஹீரோ என்ற இன்னொரு கிரேக்கர் நீராவியந்திரமொன்றை இயற்றினார். பூமிசாத்திரத்திலும் கிரேக்கர் சிறந்த அறிவுபெற்றிருந்தார்கள். முதன்முதல் இலங்கைப் படத்தைக் கீறியவர் தலமி என்ற கிரேக்க அறிஞரே. கிரேக்கர் எழுதிய பூமிசாஸ்திரத்தின் துணைகொண்டே போர்த்துக்கீசர் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியா செல்வதற்கு வழியைக்கண்டு அறிந்தனர்.

II. சோக்கிரதீஸ்

கிரேக்கருள் மிகச்சிறந்தோர் போர்வீரரல்லர்; பெரிய ஞானிகளும் நூலாசிரியர்களுமே. இவர்களுள் மிக்க புகழ்வாய்ந்தவர் சோக்கிரதீஸ். இவர் ஒரு கற்றச் சனுடைய மகன். கி.மு. 469-ல் புத்தர் பரிநிர்வாணமடைந்து 14 வருடங்களின் பின் இவர் பிறந்தார்.

அதென்ஸ் வீதிகளில் இவர் ஏழைகளோடும் செல்வரோடும், சிறியாரோடும் முதியவரோடும், பலவிதமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிவந்தார், சனங்கள் கொண்டுள்ள கொள்கைகளில் எவையாவது பிழையாயிருந்தால், அவற்றைப்பற்றி அவர்களுடன் ஆராய்வாய்ப் பேசி, பிழையைப் படிப்படியாய் உணரச்செய்வார்.

பழைய தெய்வங்களிலும் சம்பிரதாயங்களிலும் சிறுவர்கள் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்கிறார் என எண்ணி அதென்ஸ் நகரத்துத் தலைவர்கள் அவரைவிரும்பவில்லை. எனவே, சோக்கிரதீசர் எழுபது வயதாயிருக்கும்பொழுது அவரை விசாரணைசெய்து, மரண தண்டனை விதித்தார்கள். தகாத சில உபாயங்களைக் கையாண்டிருந்தால் சோக்கிரதீசர் உயிர்தப்பியிருக்கலாமெனவும் அவ்வாறு செய்ய அவர் மறுத்து மரண முற்றொருனவுங் கூறப்படுகிறது. தன்னை விசாரணைசெய்த நீதிபதிகள் முன்னிலையில் சோக்கிரதீஸர், ஒரு கருமத்தைச் செய்யும் பொழுது அது சரியா, பிழையா என்பதை ஆராய்ந்து அறிய வேண்டுமேயல்லாமல், மரணத்

சோக்கிரதீஸ்

தையோ உயிர்வாழ்வதையோ கவனிக்கக்கூடாதெனக் கூறினார்.

சோக்கிரதீஸரின் போதனைகளை அவரது மாணுக்கனாகிய பிளேட்டோ என்பவர் நூலாக எழுதினார். ஐரோப்பாவின் இக்கால அறிவெல்லாம் பிளேட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் ஆகியோரின் நூற்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டன.

III. மகா அலெக்சாந்தர்

கிரேக்க நகர சமஸ்தானங்கட்கு வடக்கே மனிடோன் என்றோர் இராச்சியமுண்டு. இங்கேயும் ஆரிய வகுப்பாரே வாழ்ந்துவந்தனர். ஆனால், கிரேக்கரைப்போல இவர்கள் அத்துணை நாகரிகமுடையவர்களாயிருக்கவில்லை. கி.மு. 359-ல் பிலிப்பு என்றொரு பெரிய அரசன் ஆட்சி நடத்தினான். இவன் மசிடோனிய நாகரிகத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காக கிரேக்க ஆசிரியர்களையும், சிற்பிகளையும், சித்திரக்காரரையும் தன்தேசத்துக்கு வரவழைத்தான். கடைசியாக கிரேக்கருடைய நகர சமஸ்தானங்களையும் வெற்றிகொண்டு கிரேக்கரைத் தன்னடிப்படுத்தினான்.

பிலிப்பின் மகனான அலெக்சாந்தர் தனது தந்தை நிறுவிய ஏகாதிபத்தியத்தை மேலும் பெருக்கவிரும்பி கிரேக்கருடன் போர்புரிந்த பாரசீகருடைய பெரிய இராச்சியத்தையும் கைப்பற்றவிரும்பினான். இக்காலத்தில் பாரசீக இராச்சியம், எகிப்து, சின்ன ஆசியா, பபிலோனியா, பாரசிகம், ஆப்கானிஸ்தானம், பலுசிஸ்தானம், வடமேற்கு இந்தியா ஆகிய தேசங்களைத் தன்னுடைய எடக்கியிருந்தது. சில வருடங்களில் அலெக்சாந்தர் இத்தேசங்களையெல்லாம் வென்று பெரிய போர் வீரனும், சக்கரவர்த்தியுமானான்.

அலெக்சாந்தர் சிறுவனாயிருந்த காலத்திற் புகழ் பெற்ற கிரேக்க ஆசிரியரான அரிஸ்டோட்டில் அவருக்கு ஆசிரியராயிருந்தாரென்றும் கூறப்படுகிறது. அதனால்

கிரேக்க நாகரிகத்தை அவர் மிகவிரும்பித் தாம்சென்ற இடமெல்லாம் பரப்பினார். கிரேக்க நகர சமஸ்தானங்கள் போல அரசாங்கங்களை அமைத்து கிரேக்க பாஷையையும் கிரேக்க எண்ணங்களையும் பரப்பினார். கி.மு. 232-ல் தமது முப்பத்திரண்டாவது வயதில் அலெக்சாந்தர் இறந்தார். அவருக்குப்பின் அவரது பெரிய இராச்சியத்தை அவரின் சேனாதிபதிகள் தம்முட்பங்கிட்டு ஆண்டனர். அவர்களும் கிரேக்க நாகரிகத்தைப் பரப்பி வந்தார்கள்.

இக்காரணத்தினுற்றான் விவிலிய வேதத்தின் ஒரு பகுதியான புதிய ஏற்பாடு கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டது. இந்திய சிற்பமும் வானசாத்திர நூல்களும் கிரேக்க சார்புடையனவாயிருப்பது இக்காரணங்கொண்டேயெனலாம்.

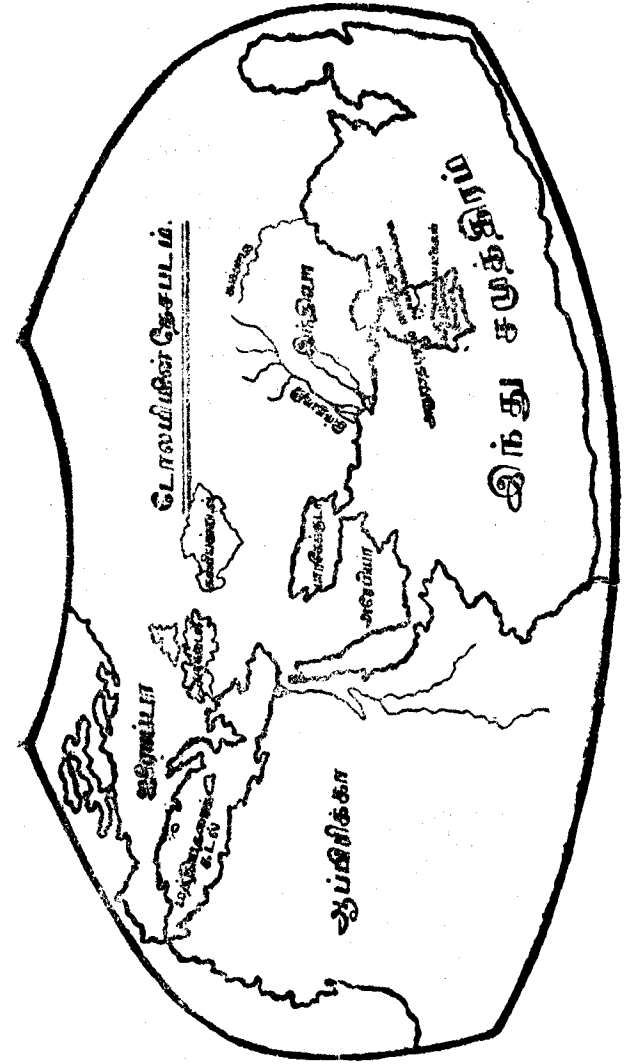
மகா அலெக்சாந்தர்

IV. தலமி

மகா அலெக்சாந்தர் நாபித்த நகரங்களுள் நைல் நதியின் சங்கமத்திலுள்ள அலெக்சாந்திரியா மிகப்

புகழ் வாய்ந்தது. அலெக்சாந்தருக்குப் பின் அரசு செலுத்தியவர் இந்நகரில் ஒரு சர்வகலாசாலையையும், நூல் நிலையத்தையும் தாபித்தார்.

கிழைத்தேசங்களிலிருந்து செங்கடல் வழியாகக் கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அலெக்சாந்திரியா வழியாகவே ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்றுமதிசெய்யப்பட்டன. இதனால் அலெக்சாந்திரியா ஒரு பெரிய வர்த்தகதலமாயிருந்தது. அக்காலத்தில் சுவேஸ் கால்

வாய் வெட்டப்படவில்லை. செங்கடலிலிருந்துவந்த கப்பல்கள் ஒரு கால்வாய் வழியாக நைல் நதிக்குச் சென்று அங்கிருந்து மத்தியதரைக் கடலுக்குப்போயின. பிரித்தானியரைப்போலவே புராதன கிரேக்கரும், குடியேற்றத்தில் அதிக ஊக்கமுடையவர்களாயிருந்தபடியால், மத்தியதரைக் கடலைச்சுற்றியுள்ள நாடுகளைப்பற்றி நன்கறிந்திருந்தார்கள். அலெக்சாந்தர் கீழைத்தேசங்களை வெற்றிகொண்ட பின்னர், அத்தேசங்களைப்பற்றியவர்கள் அதிகம் அறியக்கூடியதாயிற்று. இவ்வாறு அறிந்தவற்றையெல்லாம் அலெக்சாந்தரியாவில் தலமி என்ற வான சாஸ்திரி பயன்படுத்தி, கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் உலகப் படமொன்றைக் கீறினார்.

ஆனால், தலமியின் படத்திற் பல பிழைகள் மலிந்திருக்கின்றன அவருடைய ஐரோப்பாப்படம் மேற்கே வெகு தூரம் பரந்திருக்கிறது. ஆபிரிக்கா மிக விசாலமாயிருக்கிறது. இந்தியாப்படம் தெற்கே முக்கோணமாக நீளவில்லை. சீனா ஸ்பானியாவுக்கு மிக அண்மையிலுள்ள தென அவர் எண்ணினார். அவர் கீறிய இலங்கை மிகப் பெரிதாயிருப்பதுடன் சில இடங்கள் பிழையாகவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆசியாவையும் ஆபிரிக்காவையும் இணைக்கும் ஒரு பெரிய நிலப் பரப்பு இந்து சமுத்திரத்துக்குக் கிழக்கேயிருந்ததென அவர் எண்ணினார்.

இருந்தும், இத்தகைய ஒரு படத்தையாவது அக் காலத்திற் கீறியிருப்பது பெருமைக்குரியதே. இலங்கையராவது இந்தியராவது அக்காலத்தில் உலகப்படங்கீறியது கிடையாது. அவர்கள் உலகத்தைப்பற்றி அதிகம் அறிந்திருக்கவுமில்லை. உலகத்துக்கு மத்தியில் மகாமேரு என்ற மலை உண்டென்றும் நான்கு திசையிலும் நாலு கண்டங்களிருந்தன வென்றும் தக்கணத்திலுள்ள கண்டம் சம்புத்துவீபமென்னும் இந்தியாவெனவும் அவர்கள் எண்ணினார்கள்.

V. உரோமர்

இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதிகளிலும், அனுராதபுரி, சிகிரியா முதலிய இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட உரோமருடைய நாணயங்கள் பல, கொழும்பு நூதன சாலையிற்காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நாணயங்களில் உரோம சக்கரவர்த்திகளின் தலைகள் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. கிரேக்க வியாபாரிகள் இலங்கையில் வியாபாரம் நடத்திய காலத்தில் இவை இலங்கையில் வழங்கப்பட்டன.

கிரேக்க வர்த்தகர்கள் உரோம நாணயங்களை ஏன் உபயோகித்தனர்? என நீங்கள் கேட்கலாம். கிரேக்கர் இலங்கைக்கு வந்தகாலத்தில் அவர்கள் உரோம இராச்சியத்தின் ஆட்சிக்குக்கீழிருந்தனர். அக்காலத்தில் மத்தியதரைக் கடலைச் சுற்றியுள்ள தேசங்களெல்லாம் உரோம இராச்சியத்திலடங்கியிருந்தன. உரோம சக்கரவர்த்தியாகிய ஓகஸ்தசு காலந்தொட்டே (கி.மு. 31-கி.பி.14) உரோமர் கீழைத்தேசங்களில் விளையும் வாசனைத்திரவியங்களையும், முத்து முதலியவற்றையும் விலையுயர்ந்த இரத்தினக்கற்களையும் வாங்கிவந்தார்கள். இவ்வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த கிரேக்கர் முதல் தென்மேற்கு இந்தியாவில் வியாபாரம் நடத்தியபின் இலங்கைக்கும் வந்து வியாபாரம் செய்தனர்.

கிரேக்கர் எவ்வாறு ஐரோப்பிய நாகரிகத்துக்குத் துணை புரிந்தார்களோ, அவ்வாறே உரோமரும் பெரிதும் சகாயஞ்செய்தனர். அவ்வாறே இலங்கையிலும், உரோமருடைய நாகரிகம், போர்த்துக்கேயர் மூலமாகவுகி, ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகிய ஏனைய ஐரோப்பிய சாதியார் மூலமாகவும் பரவிற்று. ஆதலின் இவர்களைப் பற்றிச் சிறிது அறிந்திருப்பது இன்றியமையாததே.

கொழும்பு நூதனசாலைக் கட்டிடம், இலங்கைத் தேசாதிபதியாகிய சேர். வில்லியம் கிரேகரி காலத்திற் கட்டப்பட்டபோதிலும், உரோமச் சிற்பங்களின் அம்சங்கள் பலவற்றை அதில் காணலாம். உரோமர் கட்டிட

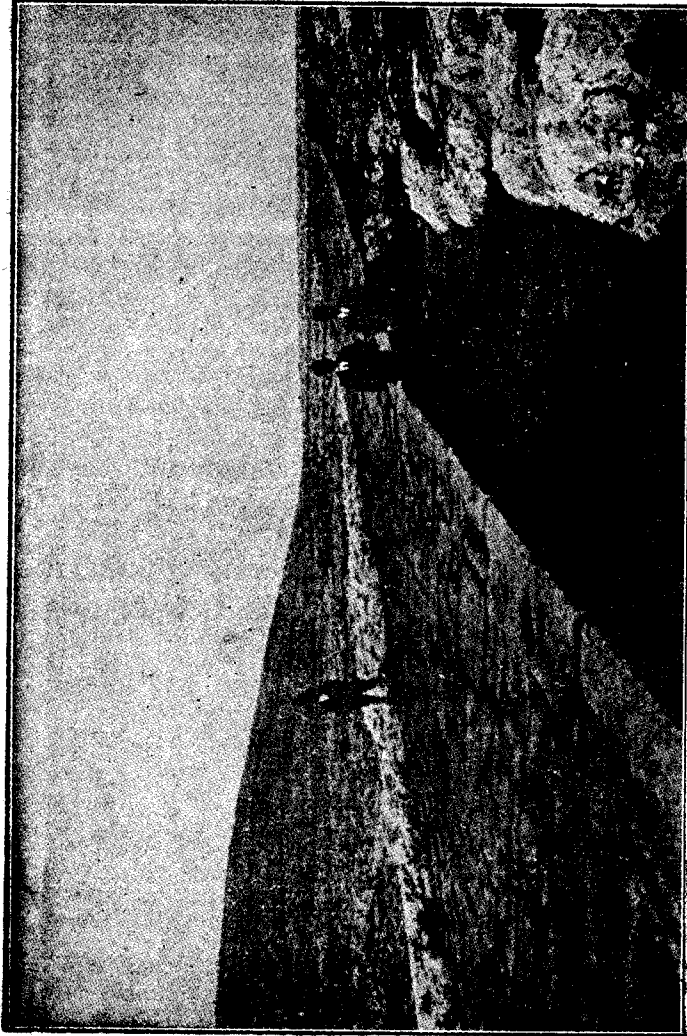
டங்கள் கட்டுவதில் மிகத்திறமையுற்றிருந்ததுபோலவே, பொறியியலிலும் (இஞ்சினியர்த் தொழில்) திறமையும் பெற்றிருந்தார்கள். இத்தாலியில் அவர்கள் கட்டிய கட்டிடங்களையும் பாலங்களையும் இன்றுங் காணலாம்.

சிறந்த வீதிகள் அமைப்பதிலும் உரோமர் மிகத் திறமை பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களே வீதியமைக்கும் முறையை முதன்முதற்கண்டு அறிந்தவர்களெனலாம். சிங்கள அரசர்கள் சமாதானகாலத்திற் தமது போர் வீரரையும் யுத்தக் கைதிகளையும் கொண்டு பெரிய தாது கோபங்களையும் விகாரங்களையும் கட்டுவித்தார்கள். ஆனால், உரோமரோ தமது இராச்சியங்களின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குத் தங்கள் போர்வீரர் விரைந்து செல்லக்கூடிய நல்ல வீதிகளை அமைப்பித்தார்கள்.

இப்பொழுது ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிற் கற்பிக்கப்பட்டு வரும் இலத்தீன் மொழியே உரோமரின் மொழியாயிருந்தது. மேலேத்தேச வைத்திய முறையைக் கையாளும் வைத்தியர்கள், தமது ஓர் உரோமபோர் வீரன் மருந்துகளின் பெயரை இலத்தீன் மொழியிலேயே வழங்கிவருகிறார்கள். தாவரசாதிரம் கற்போர், மரங்களையும் பூக்களையும் இலத்தீன் பெயர்கொண்டே யழைப்பதாற் பேராதனைப் பூந்தோட்டத்திலும் மரப்பெயர்களும் பூக்களின் பெயர்களும் இலத்தீன் மொழியிலேயே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய காலத்தில் பௌத்த பிக்குகள் தமது நூல்களை பாளி மொழியிலெழுதியதுபோலவே, கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரும, ஐரோப்பிய கல்விமான்களும் இலத்தீன் மொழியையே

சிரியாவில் உரோமரின் வீதி

வழங்கிவந்தார்கள். இன்றைக்குக்கூட உரோமாபுரியிலிருக்கும் உரோமன்கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் தலைவரான பாப்பரசர், உலகத்துப் பல்வேறுபாகங்களிலுமுள்ள குருமாருக்கு இலத்தீன் மொழியிலேயே விண்ணப்பம் விடுத்துவருகிறார். உரோமன் கத்தோலிக்க குருமார் எல்லாரும் இலத்தீன் மொழியைப் படித்திருக்கவேண்டியதவசியம். சிங்கள மொழிக்கு அநேக வார்த்தைகளை உதவியுள்ள போர்த்துக்கீச மொழி, இலத்தீன் மொழியிலிருந்தே உற்பத்தியானது. மேலும் டச்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகள் இலத்தீனிலிருந்து ஏராளமான சொற்களைக் கடன் வாங்கியிருக்கின்றன.

ஹனிபால்

இலங்கையில் நிலவிவரும் உரோம-டச்சுக் கட்டளைச் சட்டங்கள் கூட உரோமரின் செல்வாக்கைப்புலப்படுத்தும். நீதிச்சட்டங்களை இயற்றுவதில் உரோமர், புராதன மக்கள் எல்லாரிலும் சிறப்புற்று விளங்கினர். ஐரோப்பாவிலுள்ள தேசங்களின் நீதிச் சட்டங்கள் அநேகமாக உரோம நீதிச்சட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும், அல்லது அச்சட்டங்களின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியிருக்கும்.

இத்தாலியின் மத்திய பிரதேசத்தில் தைபர் என்னும் நதி பாய்கின்றது. அதன் கரையில் உரோமாபுரி ஒரு சிறு கிராமமாயிருந்தது. உரோமியூலசு என்பவனும் அவனது தம்பியும் சிறு பிள்ளைகளாயிருந்த காலத்தில் ஒரு பெண் ஓனாய் அவர்களைக்கண்டெடுத்து வளர்த்து

வந்ததென்றும் உரோமியூலசே உரோமாபுரியை தாபித்தானெனவும் கதை கூறப்பட்டுவருகிறது.

உரோமாபுரி வாசிகள் படிப்படியாக இத்தாலி முழுவதற்குத் தலைவரானார்கள். பின்னர், சிசிலித்தீவுக்கு எதிரே ஆபிரிக்காக் கரையிலுள்ள கார்தேஜ் என்னும் வலிமை பொருந்திய நகரவாசிகளோடு போர் தொடுத்தனர். இந்நகரத்தவரே போனீசியர் என்ற புகழ் பெற்ற புராதன வர்த்தகர்களாகும். இவர்கள் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பிரயாணஞ்செய்து வர்த்தகம் நடத்தி வந்தார்கள். பெளத்தபிக்குகள் இலங்கைக்குக்கொண்டு வந்த லிபியை இவர்கள்தான் முதன்முதல் இந்தியாவில் புகுத்தியிருக்கவேண்டுமென்ப பல அறிஞர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.

உரோமருக்கும், போனீசியருக்கும் போர் நடந்த பொழுது ஹனிபால் என்ற பெரிய தளகர்த்தன் போனீசிய சேனைக்குத் தலைமை வகித்தான். ஹனிபால், தனது பெருஞ் சேனையுடன் முதல் ஸ்பானியாவைத் தாக்கி அதைக் கைப்பற்றியபின், பிரனீஸ் மலையைக் கடந்து பிரான்ஸுக்கூடாகப்போய் அல்ப்ஸ் மலையையுங் கடந்தான். கடந்து இத்தாலிக்குட் பிரவேசித்தான். முதற்பல சண்டைகளில் ஹனிபால் வெற்றியடைந்தபோதிலும், கார்தேஜிலிருந்து படைத்துணை வராதபடியால், ஈற்றில் இத்தாலியை விட்டுப் பின்வாங்கவேண்டியதாயிற்று. பின்னால் உரோமர் கார்தேஜ் நகரத்தினிமிது படையெடுத்து அந்நகரத்தைத் தரைமட்டமாக்கி மத்தியதரைக்கடல் நாடு முழுவதையும் ஆட்சி செய்தார்கள்.

VI. ஓகஸ்தசு சீசர்

கார்தேஜ் வீழ்ந்தபின்னர் உரோமர், மத்தியதரைக் கடலைச்சார்ந்த ஏனைய தேசங்களையும் அடிப்படுத்தினர். கிரீசையும், மசிடோனையும், சின்ன ஆசியாவையும், ஸ்பானியாவையும் அவர்கள் வென்றனர். இதன்பின்னர், உரோமருட்டலைசிறந்த வீரனாகிய ஜூலியஸ் சீசர்

பிரான்சையும் பெல்ஜியத்தையும் வென்று, பிரித்தானியாவுக்கும் எகிப்துக்கும் விசயஞ்செய்தான். பின்னர், உரோம ஏகாதிபத்தியத்தின் தலைவனான.

ஜூலியஸ் சீசருக்குப்பின் அவனது மருமகனான ஓகஸ்தசு சீசர் முதல் உரோம சக்கிராதிபதியாக முடிசூட்டப் பெற்றான். இவன் மிகத்திறமையும் நுட்ப புத்தியும் வாய்ந்தவன். தனது இராச்சியத்தின் எல்லையைப்

ஓகஸ்தசு சீசர்

பெருக்கியது மல்லாமல் அரசாங்க நிர்வாக முறையையுஞ் சீர்திருத்தினான். நாட்டில் ஒழுங்கையுண்டாக்கித் தன்னாட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேசங்களிற் சமாதானத்தை நிலவச் செய்தான்.

இவனுடைய ஆட்சிக் காலத்திலேதான்கிரேக்கர் வியாபாரத்தின்பொருட்டு முதன் முதல் இந்தியாவுக்கு வந்தனர் என ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். இவன் காலத்தில் உலக சரித்திரத்தையே மாற்றக் கூடிய ஒரு பெரிய சம்பவம் நடைபெற்றது. அதாவது, யூதர்களின் நாடாகிய பலஸ்தீனத்தில், கிறிஸ்து

சமயதாபகரான இயேசுக் கிறிஸ்துநாதர் அவதரித்தார். பலஸ்தீனம் அக்காலத்தில் உரோமர் ஆட்சியில் இருந்து வந்தது.

யூதர் என்று சொல்லப்படும் எபிரேய சாதியார் முதன்முதல் அராபியப் பாலைவனங்களில் விவசாயிகளாய் வாழ்க்கை நடத்திவந்தனர். ஆபிரகாம் என்ற யூதத்தலைவர் அவர்களை அராபியாவிலிருந்து ஏகிப்துக்கு அழைத்துச்சென்றார். எகிப்தில் ஆண்ட அரசர்கள்

இவர்களில் ஒரு பகுதியாரை அடிமைகளாக்கினர். இவ்வாறு அடிமைப்பட்டவர்களிடையே மோசே என்றொரு தீர்க்கதரிசி தோன்றி அவர்களது அடிமைத் தனையை நீக்கி எகிப்திலிருந்து அவர்களைப் பலஸ்தீனத்துக்கு இட்டுச்சென்றார்.

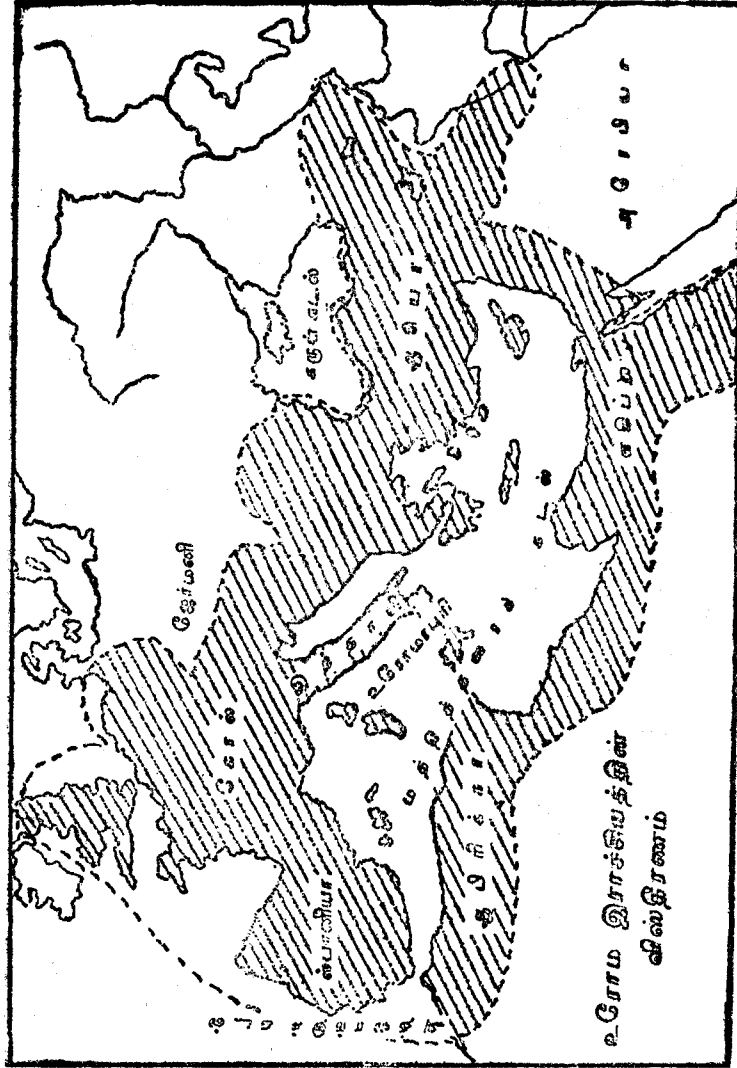
கி.மு. ஆறாவது நூற்றாண்டில் நெபுகட்னெஸர் என்ற அரசன் யூதர்களைக் கைதுசெய்து பபிலோனியாவுக்குக் கொண்டுபோனான். ஆனால், சில காலத்தின் பின்னர், பாரசீசர் பபிலோனியாவைக் கைப்பற்றியதும், யூதரைப் பலஸ்தீனத்துக்குச் செல்லஅனுமதித்தனர். இதன் பின்னர், மகா அலெக்சாந்தர் கி.மு. நாலாவது நூற்றாண்டிற் பலஸ்தீனத்தைக் கைப்பற்றினார். அடுத்தாற்போல் அத்தேசம் உரோமர் கைப்பட்டது.

யூதப் போதகர்கள்

யூதரின் வேதமாகிய 'விவிலிய' நூலில் அவர்களைப்பற்றிய பல விஷயங்களை அறியலாம். 'விவிலிய' நூல் இன்று

உலகத்திலேயுள்ள முக்கியமான எல்லா மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சிங்களரின் சரித்திரத்தை 'மகாவமிச'மென்ற நூல் கூறுவதுபோலவே விவிலிய வேதத்தின் முதற்பாகமாகிய பழைய ஏற்பாட்டில் யூதருடைய சரித்திரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டிலே இயேசு கிறிஸ்துநாதரின் சரித்திரமும், கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் கிறிஸ்து சமயம் பரவிய வரலா

றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியரைப்போலவே யூதரும் கடவுள் பக்தியுள்ள ஒரு சாதியார். தந்தையைப் போல அன்பு காட்டும் ஒரு நீதியுள்ள கடவுள் இவ்வுலகை ஆட்சி செய்கிறார் என அவர்கள் கருதிவந்தனர். இக்கொள்கையானது பிற்காலத்திற் பல சாதியாரிடத்திலும் பரவலாயிற்று.

பௌத்த சமயத்தைப்போலவே கிறிஸ்து சமயம் உலகின் பல பாகங்களிலும் பரவலாயிற்று. இலங்கையில் பௌத்த சமயம் மக்களை நாகரிகப்படுத்தியதுபோலவே கிறிஸ்து சமயமும் ஐரோப்பாவை நாகரிகப்படுத்திற்று. உரோமன் கத்தோலிக்கரும், புரட்டஸ்தாந்தியரும் தமது சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தேவாலயங்களைக் கட்டியும் பாடசாலைகளை தாபித்தும் செய்துவரும் முயற்சிகளை நாம் இத்தீவின் பல பாகங்களிலும் பார்க்கலாம்.

மேலும், நாம் கிறிஸ்து சகாப்தத்தையே அநேகமாகக் கைக்கொள்ளுகின்றோம். ஒரு சம்பவம் நடந்த ஆண்டைக் குறிப்பிடவேண்டுமானால் கிறிஸ்து ஆப்தத்தையே பெரும்பாலும் கைக்கொள்ளுகிறோம். உதாரணமாக, கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முந்தி நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடும்பொழுது கி.மு. என்று அவ்வாண்டிற்கு முன் எழுதுகிறோம். அவ்வாறே கிறிஸ்து பிறந்தபின் நடந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்குமிடத்து கி.பி. என்று எழுதுகிறோம்.

ஆரம்பத்தில் உரோம சக்கரவர்த்திகள் கிறிஸ்து சமயத்தவரை இம்சைப்படுத்தி வந்தார்கள். ஆனால், கொன்ஸ்தாந்தைன் என்ற உரோம சக்கரவர்த்தி கிறிஸ்து சமயத்தைத்தானே மேற்கொண்டதுமன்றித் தனது இராச்சியத்துப் பிரசைகளும் கைக்கொள்ளுமாறு செய்தான். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளை ஓய்வு நாளாகிய முதற் சக்கரவர்த்தி இவனே. பைசாந்தியம் என்ற கிரேக்க குடியிருப்பில் இவ்வரசன் தனது பேரார்த கொன்ஸ்தாந்தினோபில் என்ற நகரையும் தாபித்தான். இந்நகர் இன்று இஸ்தான்புல் என அழைக்கப்படுகிறது.

VII. ஜஸ்டினன்

ஓகஸ்தசு சேருக்குப் பின் வந்த அரசர்களுக்கு உரோம இராச்சியத்தை நிலைகுலையாமல் காப்பாற்றுவது கஷ்டமாயிற்று. இதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. உரோம இராச்சியம் மிக விரிந்து பல தேசங்களையும் சாதியாரையும் கொண்டிருந்தது. அன்றியும், கி.பி. மூன்றாவது நூற்றாண்டில் வடக்கேயிருந்து சில ஜெர்மன் சாதியார் உரோம இராச்சியத்துப் பிரவேசித்து இத்தாலி, ஸ்பானியா, வட ஆபிரிக்கா, பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளைச் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். அதன் பின்னர், மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்த ஹுனர்கள் கிழக்கு ஐரோப்பாவைத் தொடர்ந்து குறையாடினர். கிழக்கு எல்லையில் வேறொரு தொல்லையுண்டாயிற்று. ஒரு வலிமைமிக்க பாரசேக இராச்சியம் கிழக்கே தாபிக்கப்பட்டது. இப்புதிய இராச்சியத்தினால் உண்டாகும் கஷ்டங்களை ஓரளவுக்குக் குறைப்பதற்காகவே கொன்ஸ்தாந்தைன், கொன்ஸ்தாந்தினோப்பிள் என்ற நகரத்தை தாபித்ததுடன் தனது இராச்சியத்தையும் கிழக்கு இராச்சியம், மேற்கு இராச்சியம் என கி.பி. 364-ல் இரண்டாகப் பிரித்தான்.

கொன்ஸ்தாந்தைனுக்குப் பின் உரோம இராச்சியத்தை நிலைகுலையாமற் பாதுகாப்பதற்கு முயன்ற பலருள் கி.பி. 527-ல் உரோம சக்கரவர்த்தியான ஜஸ்டினியன் மிகச் சிறப்புள்ளவன். கிழக்கேயுள்ள தனது இராச்சியப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கு முயன்ற பாரசேகருடன் ஜஸ்டினியன் பல ஆண்டாகப் போர் தொடுத்தான். ஜெர்மன் சாதியாரால் சுவீகரிக்கப்பட்ட ஸ்பானியாவின் ஒரு பகுதியையும், வட ஆபிரிக்கா, இத்தாலி ஆகிய தேசங்களையும் அவன் வெற்றிபெற்றான். ஆனால், ஜஸ்டினியனுடைய பெருமை இவ்வெற்றிப் பிரதாபங்களில் மாதிரம் தங்கியிருக்கவில்லை. இவனுக்குப்பின் வந்த அரசர்கள் இவன் வெற்றிபெற்றவற்றையெல்லாம் இழந்தார்கள். ஆனால், உரோம நீதிச் சட்டங்களை இயற்றியதால் ஜஸ்டினியன் பெரும் புகழுக்குரியவனுான்.

புராதன உரோமர் நீதிச்சட்டங்களை இயற்றுவதில் மிகச்சிறந்தவர்களென முன்னேயே படித்திருக்கிறோம். தங்களுடைய இராச்சியங்களை விஸ்தரித்து வந்த காலத்திலே அவர்கள் புதுச்சட்டங்களையேற்படுத்தி நீதி வழங்கும் முறையைச் சீர்திருத்தினர். அக்காலத்தில் நிலவிவந்த உரோம நீதிச்சட்டங்களையெல்லாம் ஜஸ்டினியன் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்திச் 'சாதாரண விவகாரச்சட்டம்' என்ற புகழ்பெற்ற சட்டநூலை உலகோர்க்களித்தான். ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து முதலிய ஐரோப்பிய தேசங்களெல்லாம் தமது நீதிச்சட்டங்களுக்கு ஜஸ்டினியனுடைய நீதி நூலையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டன. ஒல்லாந்த தேசாதிபதியாகிய ஜோன் மட்ஸுக்கர் என்பார் தமது சட்டமுறையை இலங்கையிற் புகுத்தினார். அதனாற்றான் இலங்கை நீதிச்சட்டங்கள் உரோம-டச்சு நீதிச் சட்டங்களென வழங்கப்படுகின்றன.

ஜஸ்டினியன் இறந்த பின்னர் உரோம இராச்சியத்தின் மேற்குப்பகுதி மறுபடியும் ஜெர்மன் சாதியாரின் கையிற் சிக்கியது. பைஸாந்தைன் இராச்சியமென வழங்கப்பட்ட கிழக்குப்பகுதி 1453-ம் ஆண்டுவரை தன்னரசு நடத்தியபின் ஒட்டமன் துருக்கியராற் கைப்பற்றப்பட்டது.

பைஸாந்தைன் இராச்சியம் பலவகையில் முக்கியமான சரித்திர சம்பந்தமுடையது. அராபியர், துருக்கியர் முதலான ஆசிய சாதியார் மேலைத்தேசங்களில் படையெடுக்காமல் ஆயிரமாண்டாக இவ்விராச்சியம் காத்து வந்திருக்கிறது. உரோம இராச்சியம் வீழ்ந்த பின்னரும் மேலைத்தேசங்களில் உரோம நாகரிகம் இவ்விராச்சியத்தின் செல்வாக்கினால் நிலைத்திருந்தது. அலெக்ஸாந்திரியா என்ற நகரம் முஸ்லிம்களின் கைப்பட்டபின் பைஸாந்தைன் இராச்சியத்துத் தலை நகரான கொன்ஸ்தாந்தினோப்பிள் கிழைத்தேசங்களுடன் பெரிய வியாபாரத்தை நடத்திற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

இந்தியாவிற்குப் பூர்வ ஆட்சியும் இலங்கையில்
அவர்கள் செல்வாக்கும்

I. கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன்

கி.பி. 362-ல் மகாசேனனுக்குப்பின் கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன் இலங்கை அரசனானான். தன் தந்தையைப் போலல்லாது இவன் மகாவிகாரத்தை ஆதரித்ததுமன்றி, தந்தையால் அழிக்கப்பட்ட லோவமகாபாய என்ற கட்டிடத்தை யுந் திருப்பிக் கட்டுவித்தான்.

கலிங்கத்திற் பூசிக்கப்பட்டுவந்த புத்தருடைய தந்த தாது, இவன் காலத்திற்றான் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இவன் அதற்கெனப் புறம்பான ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டுவித்து, அதை அங்கே பிரதிஷ்டை பண்ணினான். பின்னர், அதை ஆண்டுதோறும் அபயகிரி விகாரத்துக்கு விழாவெடுத்துச் செல்லவேண்டுமெனவுங் கட்டளை யிட்டான்.

கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவனுக்குப்பின் அரசாண்ட சிங்கள மன்னர்கள், புத்தரின் தந்ததாதுவை மிகத் திவ்வியமான ஒரு சின்னமாகப் பாதுகாத்து வந்தனர். பிற்காலத்து அரசர் தமது தலைநகரத்தை மாற்றியபொழுதெல்லாம், இத் தந்ததாதுவையும் எடுத்துச்சென்று தமது அரண்மனைக்கருகே ஓர் ஆலயமமைத்து அதில் அதைப் பாதுகாத்தார்கள். இக்காரணத்தினற்றான் கண்டிகை யரசன் வசித்துவந்த அரண்மனைக் கணித்தாகத் தந்தக் கோவிலான தலதா மாளிகாவை இன்றும் காணுகின்றோம். கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன் ஆரம்பித்த தந்த விழாவே இன்றுங் கண்டிப் பேரஹராவெனக் கொண்டாடப்படுகிறது.

கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன் இலங்கையை அரசாண்டபொழுது வட இந்தியாவிற்கு சமுத்திரகுப்தன் என்ற சக்கரவர்த்தி ஆட்சி நடத்திவந்தான். இக்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து பல யாத்திரிகர்கள், பௌத்த சூத்திரமாகிய, புத்தகாயாவுக்குப்போய் வருவது வழக்கமாயிருந்தது. ஆனால், அங்கே வசதியாய்த் தங்கியிருப்பதற்கு அவர்கட்கு சௌகரியமில்லாதபடியாற், கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவன் சமுத்திரகுப்தனின் அனுமதிப்படி, புத்தகாயாவில் சிங்கள யாத்திரிகர்களுக்கென ஒரு விகாரத்தைக் கட்டுவித்தான்.

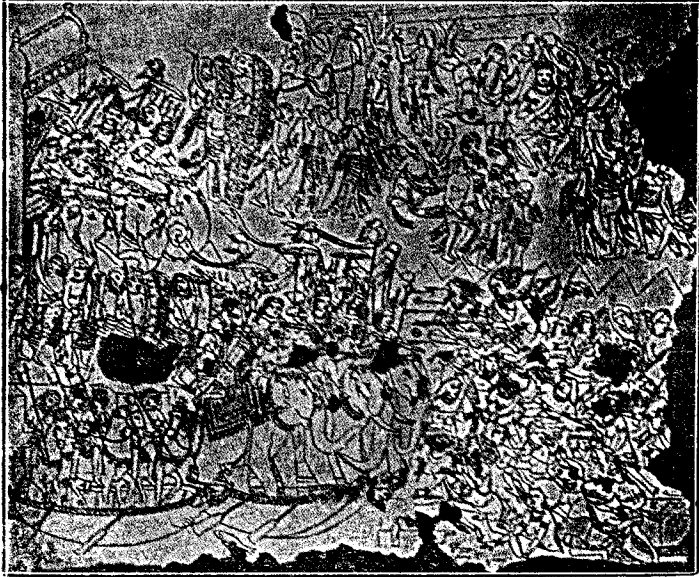
இவ்வாறு கீர்த்தி ஸ்ரீ மேவனுக்கும் சமுத்திரகுப்தனுக்குமிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பினாலும், சிங்கள யாத்திரிகர்கள் இந்தியாவுக்குச்சென்று வந்ததினாலும் பல நன்மைகளுண்டாயின. சமுத்திரகுப்தன் காலத்திலும் அவனுக்குப்பின் அரசாண்டோர் காலத்திலும் இந்தியாவில் நடைபெற்ற பெரிய சீர்திருத்தங்களைச் சிங்களர் அறிந்து அவை போன்ற சீர்திருத்தங்களை இலங்கையிலும் கொண்டுவரக் கூடியதாயிருந்தது.

II. சமுத்திரகுப்தன் (335-385)

மகா அலெக்சாந்தர் இந்தியாமிது படையெடுத்த பின்னர், அசோகனுடைய பாட்டனான சந்திரகுப்தன் வட இந்திய இராச்சியங்களையெல்லாம் ஒன்று படுத்தினான் என முன்னர் கூறினோம். இவ்வரசன் மௌரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தபடியால், இவனுடைய இராச்சியமும் மௌரிய இராச்சியமென வழங்கப்பட்டது.

அசோகனது ஆட்சியின் பின்னர், மௌரிய இராச்சியம் நிலைகுலையவே அதிலிருந்து பற்பல சிறு இராச்சியங்கள் உண்டாயின. கி.பி. நான்காவது நூற்றாண்டிற் சுமார் 335-ல், இலங்கையில் மகாசேனன் சிங்காசன மேறிய காலத்தில், வட இந்தியாவின் நெருக்கப்பருதி கட்கு சமுத்திரகுப்தன் அரசனானான். இவன் அரசனானதும் தனது இராச்சியத்தை மேலும் பெருக்கவேண்டு

மென ஆசைகொண்டு, முதல் தனது அயல் நாட்ட வருடன் போர்செய்தான். பின்னர், தக்கிணத்தில் தனது சேனைகளைச் செலுத்தி கிருஷ்ண நதிவரையுள்ள நாடுகளை வென்றான். வெல்லப்பெறாத பல நாடுகளும் இவனுக்குத் திறைசெலுத்தின. சிங்களத் துவீபமும் அந்த வகையில் தனக்கு மரியாதை புரிந்ததெனக் கூறியிருக்கிறான்.

சிங்களன் கப்பல் விட்டிறங்குதல்
(அஜந்தாக் குகைச் சிற்பங்களில் ஒன்று)

நாடுகளை வெற்றி பெற்ற அளவில் மாத்திரம் சமுத்திரகுப்தனுடைய புகழ் நிற்கவில்லை. அவன் பெரிய சங்கீதவித்துவானாகவும், கவியாகவும் விளங்கினான். அவனுக்குப் பின்னரசெலுத்திய இராசாக்களின் காலத்தில் இந்தியாவில் பெரிய புலவரும், நூலாசிரியர்களும், சிறந்த ஓவியரும், சிற்பிகளும் விளங்கினார்கள். இக்காலங்களிற்றான் புராணங்களும், 'மகாபாரதம்', 'இராமாய

ணம்' என்ற இதிகாசங்களும், இன்று நாம் அவற்றைக் காணும் முறையில் தொகுத்து எழுதப்பட்டன. மனுதர்ம சாஸ்திரமும் இக்காலத்திற்றான் தொகுக்கப்பட்ட தெனக்கூறலாம். தற்காலத்து இந்திய நீதிச்சட்டங்களுக்கெல்லாம் இம்மனுதர்ம சாஸ்திரமே அடிப்படையென்று கூறலாம். மேலும், இவற்றில் ஒவ்வொரு சாதியாரும் அனுட்டிக்கவேண்டிய ஒழுங்குகளும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் இந்தியாவில் கல்விப்பயிற்சி எவ்வாறு நடைபெற்றதென்பதும் இதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அக்காலத்தில், இப்பொழுதுள்ள மாதிரிப் பாடசாலைகள் இருந்ததில்லை. எனவே கல்விகற்றோர் மிகச்சிலரே. பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விப்பயிற்றுவிக்க விரும்பினால், அறிவிற சிறந்த அந்தணன் ஒருவரிடம் அனுப்புவார்கள். மாணவன் அவரை குருவாகக்கொண்டு, பிரமசாரியாக அவருடனிருந்து கற்கவேண்டியதெல்லாம் கற்றபின் வீடு திரும்புவான்.

இக்காலத்திற் நீட்டப்பட்ட சிறந்த ஓவியங்களை மேற்கு இந்தியாவிலுள்ள அஜந்தா குகைகளில் இன்றுங்காணலாம். ஒரு படம் இலங்கையில் சிங்களன் வந்திறங்குவதைக் காட்டுகிறது. இலங்கைக்கு விஜயன் என்றொருவன் முதன்முதல் வரவில்லையெனவும், இத்தீவில் வசித்துவந்த கொடிய இராக்கதரையும் இயக்கினிகளையும் அழிக்கும் பொருட்டுச் சிங்களன் என்றோர் அரசன் இங்கு குடியேறினான் என்றும் இந்திய வரலாற்றென்று கூறுகிறது. அஜந்தாக் குகையில் காணப்படும் ஓவியங்கள், சிகிரியாவிலுள்ள குகைச் சித்திரங்களை ஒத்திருக்கின்றன. எனவே, சிங்கள ஓவியர், மேற்கு இந்தியாவிலேயே இக்கலையைக் கற்றிருக்கவேண்டும்.

குப்தர் காலத்துக் கற்சித்திரங்களும் மிக உயர்தரமானவை. இஸ்ருமுனியாவில் காணப்படும் ஆண், பெண் உருவமும், புத்தச்சிலைகளும், அனுராதபுரியிலுள்ள இராணிமாளிகையென வழங்கும் கட்டிடத்திற் காணப்படுவனபோன்ற சந்திர வட்டக் கற்படிகளும், குப்தர் காலத்துச் சிற்ப முறைப்படியே அமைந்திருக்கின்றன.

III. காளிதாசர்

குப்தர் காலத்திருந்த மகா கவி, காளிதாசர் ஆவார். இவர் பிறந்த காலம் திட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இவர் வாழ்ந்திருக்கிறார் எனக் கூறலாம். இவரெழுதிய நூல்களிலிருந்து கிடைக்கும் சில விபரங்களைத் தவிர காளிதாசரைப்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை.

சாகுந்தலம் என்ற நாடகத்தின் ஆசிரியர் என இவர் புகழ் உலகெங்கும் பரந்திருக்கிறது. ஒரு முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் சகுந்தலை என்றோர் அழகிய மங்கை வசித்துவந்தாள். துஷ்யந்த மகாராசன் அவளைக் கண்டு காதல்கொண்டு மணந்தான். துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை விரைவிற்பிரிந்தான். பின்னர், ஒரு சாபத்தின் பயனாக அவன் சகுந்தலையை மறந்து போனான். சில ஆண்டுகட்குப்பின் சகுந்தலை, துஷ்யந்தனுக்கு மகனும் உதித்த பரதனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்வரசன் முன் சென்றாள். அரசன் அவளை அறியானையிருக்க, அவளும் துஷ்யந்தனோடு கொடுக்கப்பட்ட மோதிரத்தை யிழந்தவளாய் தனது உரிமையை அரசனுக்குப் புலப்படுத்த முடியாது மயங்கினாள். சில காலத்துக்குப்பின், இழந்த மோதிரம் கிடைக்கப்பெற்றதும் துஷ்யந்தனும் சகுந்தலையும் மறுபடியும் ஒற்றுமைப்பட்டனர். இதுவே சாகுந்தலத்திலுள்ள கதையாகும்.

காளிதாசர் இன்னும் பல நாடகங்களும், கவிகளும் இயற்றினார். இவற்றுள் 'இருதுசங்கம்', 'இரகுவமிசம்' 'மேகதூதம்' என்பன சிறந்தவை. வட இந்தியாவில் ஒரு வருடத்தில் பல வகையான பருவங்களுண்டு. அவற்றை அவர்கள் ஆறுகாலமாகப் பாகுபடுத்தினர். இருதுசங்காரத்தில் இவ்வாறு பருவங்களின் சுழற்சியைப் பற்றியும்; அதனால் மக்கள் சீவியத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பற்றியும் காளிதாசர் கூறுகின்றார். 'இரகுவமிசத்தில் சூரியகுலத்தரசரின் வரலாறு கூறப்படுகிறது. இவர்களுள் இராமரும் ஒருவராதலின், இராமரைப் பற்றியும்

அநுராதபுரம் இஸ்ருமுனியிற் காணப்படும் ஆண், பெண் உருவங்கள்

சீதையைப்பற்றியும் 'இராமாயணம்' கூறும் கதை இந்நூலின் மூன்றிலொரு பாகத்தையடக்கியிருக்கிறது.

மேகதூதத்தில் இமாலயத்திலுள்ள தனது இல்லாளையும் இல்லத்தையும் துறந்து தெற்கே இராமகிரியில் வசிக்கும் ஒரு இயக்கன், துன்பத்திலாழ்ந்திருக்கும் தனது மனைவிக்கு, ஒரு தூது சொல்லுமாறு மேகத்தை ஏவுகின்றான். விந்திய மலையிலிருந்து இமாலயம்வரை அவனது தூதைக் கேட்டுச்செல்லும் மேகமானது போகவேண்டிய பாதையையும் அங்கு காணும் நகரங்களையும் பற்றியே இந்நூலில் முக்கியமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்நூல்களைக் கற்கும்போது நமக்கு மிக ஆர்வமுண்டாகும். ஏனெனில், நம் நாட்டு இலக்கியத்திலும் காளிதாசருடைய செல்வாக்கைப் பரக்கக் காணலாம். சசதாவதம்போன்ற நூல்களில், பல சிங்கள ஆசிரியர்கள் இந்தப் பருவங்களைப் பற்றி வருணிக்கக் காண்கிறோம். மேலும், சந்தேசகாவியம் எல்லாம் மேகதூதத்தைப் பின்பற்றியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இரகுவமிசத்துக்கு ஒப்பான ஒரு நூல் சிங்களத்தில் கிடையாது. ஆனால், இலங்கையிற் பிறந்த கவியான குமாரதாசர் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதிய 'ஜானகீஹரண' என்ற நூலில் இரகுவமிசக் கருத்துக்களை மிகுதியும் காணலாம். சபுமால் குமரையனுக்குப் பின் யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தையாண்ட பரராஜ சேகரனின் மருமகனான அரசகேசரி, காளிதாசரின் இரகுவமிசத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்.

சாகுந்தலத்தைப்போல நாடகங்கள் சிங்களத்தில் எழுதப்படவில்லை. இதற்கொரு காரணம் புராதன காலத்து நூலாசிரியரெல்லாம் அநேகமாக பௌத்த பிக்குகளாயிருந்தபடியால், அவர்களது ஆச்சிரம ஒழுங்கின்படி நாடகத்தைப் படிக்கவோ எழுதவோ முடியாதிருந்தது. அன்றியும், சங்கீத வாத்தியங்களைக்கூட அவர்கள் ஒதுக்கிவிட்டார்கள்.

தமிழ் இலக்கியத்திற்கூட காளிதாசருடைய செல்வாக்கைக் காணலாம். இருதுசங்காரத்தைப் பின்பற்றிப் பல தமிழ் நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மேகதூதத்தைப் பின்பற்றிப் பல தூத காவியங்கள் தமிழில் எழுந்தன. அரசகேசரி, இரகுவமிசத்தையே தமிழில் மொழிபெயர்த்தார் என்று கூறினோம். சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் சென்னையிலிருந்த ஒரு தமிழறிஞர் சாகுந்தலத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார்.

IV. புத்தகோசன்

இலக்கியத்துறையிலும் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி இலங்கையிலும் எவ்வாறு மாறுதலைக் கொண்டு வந்ததென்பதைப்பற்றி முன்னரே கூரியிருக்கிறோம். புத்தகோசன் என்ற பெயருடைய இந்திய பிக்கு ஒருவர் இலங்கைக்கு வந்து, இலங்கை இலக்கியத்தைப் புனரூபிதாரணஞ் செய்தார்.

கிர்த்தி ஸ்ரீ மேவனுக்குப் பின்னர் அவனது மகனான இரண்டாவது தேதுதிசனும், அவன் மகன் புத்ததாசனும் இலங்கையை ஆண்டனர். புத்ததாசன் வைத்தியத்திலும், சத்திர சிகிச்சையிலும் கைதேர்ந்தவன் எனப் போற்றப்படுகிறான். மேலும், இவன் பிராணிகளிடத்து மிகுந்த சேவகருண்ணிய முடையவன். அவற்றின் துன்பத்தைக்கண்டு தானும் துன்புறும் இயல்புடையவன். அற்புதமான சத்திர சிகிச்சைகளைச் செய்தானென்றும், வியாதிகளைச் சுகப்படுத்தினென்றும் இவனைப்பற்றிப் பல கதைகள் கூறப்படுகின்றன.

புத்ததாசனுக்குப்பின் அவன் மகனான முதலாவது உபதிசன் அரசகட்டிலேறினான். இவனே பொலன்னறுவையில் தோபவாவி என்ற குளத்தைக் கட்டுவித்தவன். இவனுக்குப்பின் இவனது தம்பியான மகாநாமன் (409-431) அரசாண்டான். இவன் கர்லத்திற்குள் புத்தகோசர் இலங்கைக்குவந்தார்.

இந்தியாவிலுள்ள புத்தகாயா என்ற சேத்திரத்தில் பிராமண குலத்தில் புத்தகோசர் பிறந்தாரென்றும் பின்னர் அவர் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவினாரென்றும் 'மகாவம்சம்' கூறும். 'திரிபிடகமென்ற' பாளி நூலுக்கு இலங்கையிலுள்ள மகாவிகாரத்தில் ஒரு வியாக்கியானமிருக்கிறதென அறிந்து புத்தகோசர் இலங்கைக்கு வந்தார்.

ஆனால், இவ்வியாக்கியானம் சிங்கள மொழியில் இயற்றப்பட்டிருந்ததால், சிங்கள மறியாதவர் இதைப் படிக்க முடியாமலிருந்தது. புத்தகோசர் இலங்கைக்கு வந்ததும், 'விசுத்திமார்க்கம்' என்ற நூலைப் பாளி மொழியில் எழுதிமுடித்தபின் மகாவிகாரத்துக்குப் பிக்குகளின் அனுமதிப்படி திரிபிடகத்துச் சிங்கள வியாக்கியானத்தைப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்துக்கொண்டு இந்தியா திரும்பினார்.

இந்நூல் பாளி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதால் இலங்கையில் பாளிமொழி ஞானம் அதிகரித்தது. இதன் பயனாக, ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர், ஒரு பௌத்த பிக்கு இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட புராணங்களைப் பின்பற்றி பாளிமொழியில் இலங்கைச் சரித்திர சம்பந்தமான 'மகாவமிசத்தை' இயற்றினார். இந்நூல் இலங்கைச் சரித்திரத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு எத்துணை உபயோகமாயிற்றென்பதை நாம் ஏற்கெனவே அறிந்துள்ளோம்.

V. தாதுசேனனும், காசியப்பனும்

மகாநாமனுக்குச் சிறிது காலத்துக்குப்பின், பாண்டி நாட்டிலிருந்து சில தமிழர் இலங்கைக்கு வந்து, அக்காலத்தில் ஆட்சி நடத்திய சிங்கள அரசனாக்கொண்டு, இலங்கையின் வடபகுதியாகிய இராசரட்டையை வேண்டினார்கள். அங்கிருந்த சிங்களத் தலைவர்கள் உருகுணைக்கு ஓடினார்கள். தாதுசேனன் என்ற ஓர் இளவலின் தலைமையில் அவர்கள் திரும்பிவந்து தமிழரோடு போர் புரிந்தனர். மிகத்திறமையுள்ள போர்வீரனான தாதுசேனன் இழந்த சிங்கள இராச்சியத்தைப் பெறுவதற்கு

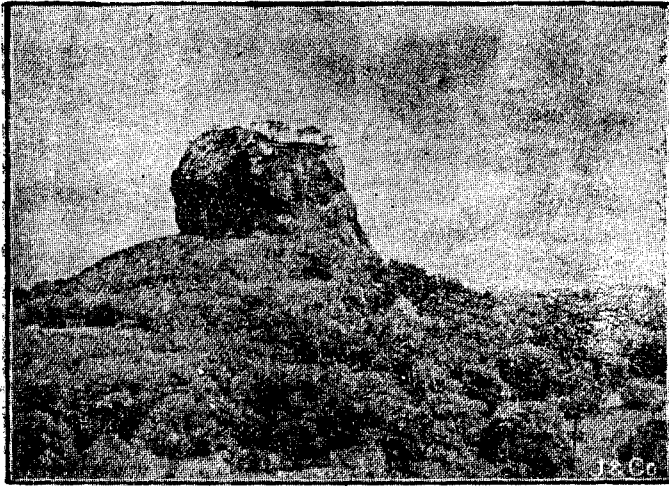
முயன்று, ஈற்றில் துட்டகெழுனு, வலகம்பா ஆகிய அரசரைப்போலத் தமிழரைக் கலைத்து இலங்கைக்கு அரசனானான்.

தாதுசேனன் (460-478) ஒரு பெரிய அரசனென்பதைத் தனது செயல்களால் நன்கு விளங்கினான். தமிழரால் அழிக்கப்பட்ட பல கட்டிடங்களைப் புதுப்பித்தது மல்லாமல், பிக்குகளின் நன்மைக்காகப் பல புதிய கட்டிடங்களையும் அமைப்பித்தான். பல குளங்களைக் கட்டுவித்தான். அனுராதபுரத்துக்குத் தெற்கேயுள்ளதும், சுற்றுப்பிரதேசம் முழுவதற்கும் நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்கு வசதியாயிருப்பதுமான காலவாவி என்ற பெரிய குளம், இவன் கட்டுவித்த குளங்களுள் முதன்மை வாய்ந்தது. காலவாவுக்கு குறுக்கே ஓர் அணைகட்டி அதன்மூலம் இக்குளம் உண்டாக்கப்பட்டதாற்றான் இதற்கு 'காலவாவி' என்ற பெயர் வந்தது.

தாதுசேனன் ஒரு பெரிய அரசனாயிருந்தபோதிலும், மிகப் பரிதவிக்கத்தக்க முறையில் மரணமடைந்தான். தனது தாயாரைத் தீயிலிட்டுவிடவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டதினால் அவனது சேனாதிபதி அவன்மீது கோபமுற்றான். அக்காலத்தில் அரசர்கள் தமது படைத்துணையின் வலிமைகொண்டே இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்து வந்தார்கள். அதனால் அரசனின் செல்வாக்குக்குறைந்தால், சேனாதிபதி அரசனாக்கொண்டு தானே அரசாளக்கூடியதாயிருந்தது. ஆனால், தாதுசேனன் செல்வாக்குள்ள அரசனாயிருந்தபடியால், அவனது இளைய குமாரனாகிய காசியப்பனை, தந்தையைச் சிறையிலிட்டு சிங்காசனமேறும்படி, சேனாதிபதி தூண்டினான். பட்டத்துக்குரியவனான முகலன் என்பவன், தன் தம்பியாகிய காசியப்பனோடு போர்செய்யத் துணையில்லாதவனாக இந்தியாவுக்கு ஓடிவிட்டான். காசியப்பன் தன் தந்தைவைத்திருந்த செல்வமனைத்தையும் தனக்குத் தரும்படி நெருக்கினான். தாதுசேனன் அவற்றைக்கொடுக்க மறுக்கவே அவனைக் கொலைசெய்யுமாறு கட்டளையிட்டான். தனது வன்மந் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு இதுவே தருண

மென எண்ணிய சேனாதிபதி, தாதுசேனை ஒரு கட்டிடச் சுவரில் வைத்து உயிரோடு புதைத்துவிட்டான்.

இக்கொடிய பாதகச்செயலுக்கேட்டு சனங்கள் காசியப்பன் மீது வெறுப்புக் கொண்டனர். எந்நேரமாவது தனது தமையன் சேனையுடன் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பி வந்து தன்னுடன் போர்புரிவானென்றும், தனது குடிகள் திரண்டெழுந்து தன்னை அரசை விட்டுக் கலைக்கக்கூடு

சிகிரியா

மென்றும் காசியப்பன் பயந்திருந்தான். எனவே, தற்பாதுகாப்புடனிருக்கும் நோக்கமாக அனுராதபுரியை விட்டு நீங்கி சிகிரியாவை ராசதானியாக்கினான். இவ்வாறு பதினேழு வருடங்களாண்டபின், முகலன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து படையெடுத்துவந்து காசியப்பனை வென்று, அனுராதபுரியில் இராசதானியமைத்து ஆட்சி நடத்தினான்.

காசியப்பன் (478-496) தந்தையைக்கொன்ற பாதகன் எனச் சரித்திரத்தில் பொதுவாகக் கூறப்பட்டு வருகிறான். தந்தைக்கு இவன் செய்த கொடுமையை எல்லோரும் நிந்திக்கவேண்டியதுண்மையே. ஆனால், அவன் இலங்கையை ஆண்ட அரசர்களுள் திறமைவாய்ந்தவனென்பதும் மறக்கப் பாலதன்று. மனிதர் இலேசாக ஏறிக்கொள்ள முடியாத சிகிரியா என்ற மலையில் தனது அரண்மனையை அமைக்க முயன்றமை சாதாரண அரசர்களால் முடியாத ஒரு செய்கையாகும். சிகிரியாவுக்குச் சென்று பார்த்தால் இவ்வுண்மை புலனாகும். இம்மலையில் அசைக்கமுடியாத ஒரு கோட்டையைக் கட்டுவித்தற்கு எவ்வளவு மன உறுதியும், அசாதாரணமான தைரியமும் வேண்டும்! இவன் செய்ததெல்லாம் திருந்தவே செய்திருக்கிறான். இம்மலைக்கோட்டையின் அமைப்பே இதற்குச் சான்று பகரும்.

மலையின் உச்சிக்கேறுவதற்காக அச்செங்குத்தான பாறையைச்சுற்றி வளைந்து வளைந்து ஒரு பாதை செல்லுகின்றது. இப் பாதையில் ஏறுவோர் வழிசறுக்கிக் கீழே விழுந்துபோகாமல் அணையாகக் கட்டப்பட்ட சுவரின் இடிந்த பகுதிகளை இன்றுங் காணலாம். அன்றியும் சிகிரியாக் கோட்டை நகரைச் சுற்றி இரண்டு 'மைல்' சுற்றளவுள்ள மதிலும், அதைச் சுற்றியுள்ள அகழியின் சில பகுதிகளும் இன்றும் நிலவி அவ்வரசனது பெருமைக்குச் சான்று பகருகின்றன. இப்பாறையின் அடித்தளத்தில், நித்திரை செய்யும் சிங்கத்தின் பிரமாண்டமான ஓர் உருவத்தை செங்கல்லினால் அமைத்தான். இக்காரணத்தினாலேதான் அம்மலைக்கோட்டை 'சிகிரியா' அல்லது 'சிங்ககிரி' என்ற பெயரைப் பெற்றது. அக்காலத்திலிருந்தோர் இதைப் பார்த்துப் பெரிதும் அதிசயமடைந்திருப்பார்களென்பதில் ஐயமில்லை. அழகியவற்றை ரசிப்பதில் காசியப்பனுக்கு ஒரு விசேஷ உற்சாகம் இருந்திருக்கிறது. இந்தச் சிங்க உருவத்தின் பிரமாண்டமான நகங்களே இன்று மிஞ்சிக் காட்சியளிக்கின்றன. இன்றும் ஏறுதற்கு கஷ்டமான அக்கோட்டையின் குகைகளில்,

சிகிரியா குகைச் சித்திரங்கள்

அப்சரஸ்திரீகளின் அழகிய ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருப்பதினாலும், இம்மன்னனின் ரசிகத்தன்மை புலனாகிறது. இவ்வோவியங்கள் மேற்கூறியபடி அஜந்தாக் குகைச் சித்திரங்களை ஒத்திருப்பதுமல்லாமல், புராதன ஆசியாவில் வரையப்பட்ட ஓவியங்களுள் மிகச்சிறந்தவற்றோடும் வைத்தெண்ணப்படுகின்றன.

காசியப்பனுக்குப்பின் பத்தாவது நூற்றாண்டினின்றுதிவரை அரசாண்ட மன்னர்கள் இலங்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு எவ்விதத்திலும் துணைபுரியாதபடியால், அவர்களைப் பற்றி அதிகம் கவனஞ்செலுத்த வேண்டியதில்லை. இருந்தும் முதலாவது அக்கிரபோதி, இரண்டாவது அக்கிரபோதி என்பவர்களைப் பற்றிச் சிறிது கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

முதலாவது அக்கிரபோதி (568-601) மிகிந்தலையில் ஒரு குளத்தையும், குருந்துவாவியையும் கட்டினான். குருந்துவாவி எது என்று தெரியவில்லை. சிலர் அதுவே பெருங்குளகென்றும் வேறுசிலர் அது அகத்திமுறிப்பென்றுஞ் சொல்லுவர். முதலாவது அக்கிரபோதியின் மருமகனான இரண்டாவது அக்கிரபோதி, பதினான்கு குளங்களைக் கட்டினான். கந்தளாய்க் குளமும் மின்னேரியாவுக்கருகாமையிலுள்ள கிரித்தலைக் குளமும் அவற்றுளிரண்டு.

மின்னேரியா வாவியிலும் பெருங்குளம் பெரிதாவே இருந்திருக்கவேண்டும். கந்தளாய்க் குளத்தின் நீர் அனை ஏறக்குறைய ஒன்றேகால் மைல் நீளமும் ஐம்பதடிக்கு மேலுயரமுமிருக்கும். ஓராயிரம் தொழிலாளர் மூன்று வருடந்தொட்டு ஐந்து வருடம்வரையாவது முயன்றே இக்குளத்தைக் கட்டியிருக்கவேண்டுமெனலாம்.

தாது கோபங்களைக் கட்டுவித்த இராசாக்கள் தான், குளங்கட்டிய அரசரிலும் சிறந்தோரென நாம் எண்ணிவிடக்கூடாது. குளங்கட்டிய அரசர்கள் விவசாயத்தைப் பெருக்கி, அதன் மூலம் நாட்டைச் செழிக்கச் செய்து, தாது கோபங்களையும் விகாரங்களையும் கட்டுவதற்குப் பொருள் உண்டாக்கினார்கள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

மத்தியகால இலங்கை

1. அரசியல் முறை

மத்தியகாலத்து இலங்கையின் அரசியல் முறை இக் காலத்து அரசியல் முறை போன்றதன்று. அக்காலத்தில் அரசாங்க சபையாவது தேர்தல் முறையாவது கிடையாது. அரசன் தனக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்கு ஒரு சபையை ஏற்படுத்தினான். ஆனால், அச்சபைக்கு சட்டமியற்றும் உரிமை இருக்கவில்லை. அச்சபையில் அரசாங்க அலுவல்களைச் செய்யும் உயர்தர உத்தியோகத்தரே பெரும்பாலும் இருந்தார்கள். இவர்கள் அரசனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதுடன், சில முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றி அவனுக்கு ஆலோசனையுங்கூறிவந்தனர்.

இவ்வாலோசனைச் சபையின் சொற்படி நடக்க வேண்டுமென்ற நியதி அரசனுக்குக் கிடையாது. தான் நினைத்தபடி எதேச்சாதிகாரம் நடத்தக்கூட அவனுக்குரிமையிருந்தது. ஆனால், நாட்டில் குழப்பமுண்டாகி, சிங்காசனத்தையே இழக்கக்கூடிய நிலைமை சகசமாயிருந்ததால், புத்தியுள்ள அரசர்கள் குடிகளின் பழக்கவழக்கங்களுக்கு மாறாகச்செல்லாது, அவர்களுடைய நன்மையைப்பேணி ஆட்சி நடத்தி வந்தார்கள்.

அரசன் படைத்துணைகொண்டு தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்தக் கூடியதாயிருந்தது; இப்படையில் பெரும்பகுதி இலங்கையிலோ இந்தியாவிலோ திரட்டப்பட்ட காலாட்படை வீரராகும். சேனாதிபதியின் ஆதரவை அரசன் எந்நேரமும் எதிர்பார்த்திருந்தபடியால், தனது நெருங்கிய சுற்றத்தவரையே அப்பதவிக்கு நியமித்தான்.

அந்நியர் படையெடுப்பிலிருந்து தனது குடிகளைக் காப்பாற்றவும், தன் ஆட்சிக்கு எதிராய்க் கிளம்பும் உள்நாட்டுக் குழப்பங்களையடக்கவும், அரசன் தனது படையைப் பயன்படுத்தினான். போர்க் காலங்களிலும், குழப்பமுண்டாகும் காலங்களிலும், போர்வீரர் குடிகளின் பயிரை அழித்தும் விளைவைக் கொள்ளையடித்தும் விவசாயத்துக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதைக் குடிகள் விரும்பாததால், சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தும் வலிய அரசன் ஆட்சி செய்வதையே அவர்கள் விரும்பினார்கள்.

சிங்களக் குடும்ப முறையை அனுசரித்தே அரசாளும் உரிமையும் வழங்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் ஒருவன் தனது குடும்பத்தாருடனும் தன் சகோதரர் குடும்பத்தாருடனும் மக்களின் குடும்பத்தாருடனும் சிறிய குடிகளில் ஒருவர்க்கொருவர் அண்மையில் வாழ்ந்துவந்தான். மூத்தவனையுள்ள ஆடவனே குடும்பத்துக்குத் தலைவனாகக் கருதப்பட்டான். இவன் இறந்தால் இவனது தம்பி குடும்பத்துக்குத் தலைவனாவான். அன்றி, இவனது மூத்த மகனுக்கு அந்தப் பதவி கிடையாது. இவ்வாறே சிங்கள அரசரிமையும் வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஒரு சிங்கள அரசன் இறந்தால், அவனது தம்பியே அடுத்தபடி அரசரிமைபெறுவான். தம்பிமாருக்குப் பின்னரே, மக்கட்கு அரசரிமை வழங்கப்படும். இங்கிலாந்திலோ தந்தையின் பின் மூத்த மகனே அரசரிமை பெறுவது வழக்கம். ஒருவகையில் சிங்கள அரசரிமை சிறந்ததெனலாம். ஏனெனில், மக்கள் வயதிற் சிறியோராகவும் அனுபவமில்லாதவராகவுமிருக்கலாம். ஆனால், அரசனின் தம்பிமார் ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யப் போதிய அனுபவம் பெற்றவர்களாயிருப்பார்கள்.

அக்காலத்திலே போக்குவரவுக்கேற்ற நல்ல தெருக்களும், வீதிகளும் இல்லாதிருந்தமை நல்ல நிர்வாகத்துக்குப் பெருந்தடையாயிருந்தது. தூரத்தேயுள்ள ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தருக்கு ஓர் அவசரச் செய்தியனுப்ப வேண்டுமானால், இக்காலத்தைப்போலத் தந்தியிலாவது, தெலிபோனிலாவது, அறிவிக்கமுடியாது. அன்றியும்,

விரைவாய் பிரயாணஞ் செய்வதற்கு ரயிலாவது, மோட்டாராவது இருக்கவில்லை. சில பகுதிகளில் மாத் திரம் நல்ல வீதிகள் அமைக்கப்பட்டன. அரசனும், அதிகாரிகளும் யானையில் பிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. அல்லது பல்லக்கில் போவார்கள். வள்ளல்களில் ஆற்று வழியாயும், பொதிமாடுகள் மூலமாகவும் சாமான்கள் ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதோரிடத்துக்கு அனுப்பப்பட்டன. மாட்டு வண்டிகளிருந்தபோதிலும், பாதைகள் செவ்வனே யமைக்கப்படாதிருந்ததால், பார வண்டிகள் மணவிலும் சேற்றிலும் அமிழ்ந்துவிடும். அதனால் விரைவாகப் பிரயாணஞ் செய்வது அசாத்தியமாயிற்று.

போக்குவரவுச் சௌகரியங்கள் இவ்வாறு மோசமாயிருந்தபடியால், அரசன் தனது தலைநகரான அனுராதபுரியிலிருந்து இலங்கை முழுவதையும் நேரே ஆட்சி செய்வது இயலாதிருந்தது. இதனால் அரசன் வெவ்வேறு பகுதிகளில் அரசியல் நிர்வாகத்தை நடத்த வெவ்வேறு அரசப் பிரதிநிதிகளை ஏற்படுத்தினான். இராசரட்டைக்கு தென்மேற்கிலுள்ள தக்கணதேசமெனப்படும் மாயரட்டையை ஆட்சி செய்வதற்கு, தனக்குப்பின் பட்டம் வகிக்கும் உரிமையுடையவரை அனுப்புவது வழக்கம். உருகுணையையும் மலையரட்டையையும் ஆட்சிசெய்ய அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேறிரு இளவரசர் நியமிக்கப்படுவர். இவ்விராசப் பிரதிநிதிகள் தமது ஆட்சிக்குக்கீழுள்ள பல பகுதிகட்கும் பல அதிகாரிகளை நியமித்து அரசியல் நிர்வாகம் நடத்தி வந்தனர்.

II. மக்களின் வாழ்க்கை

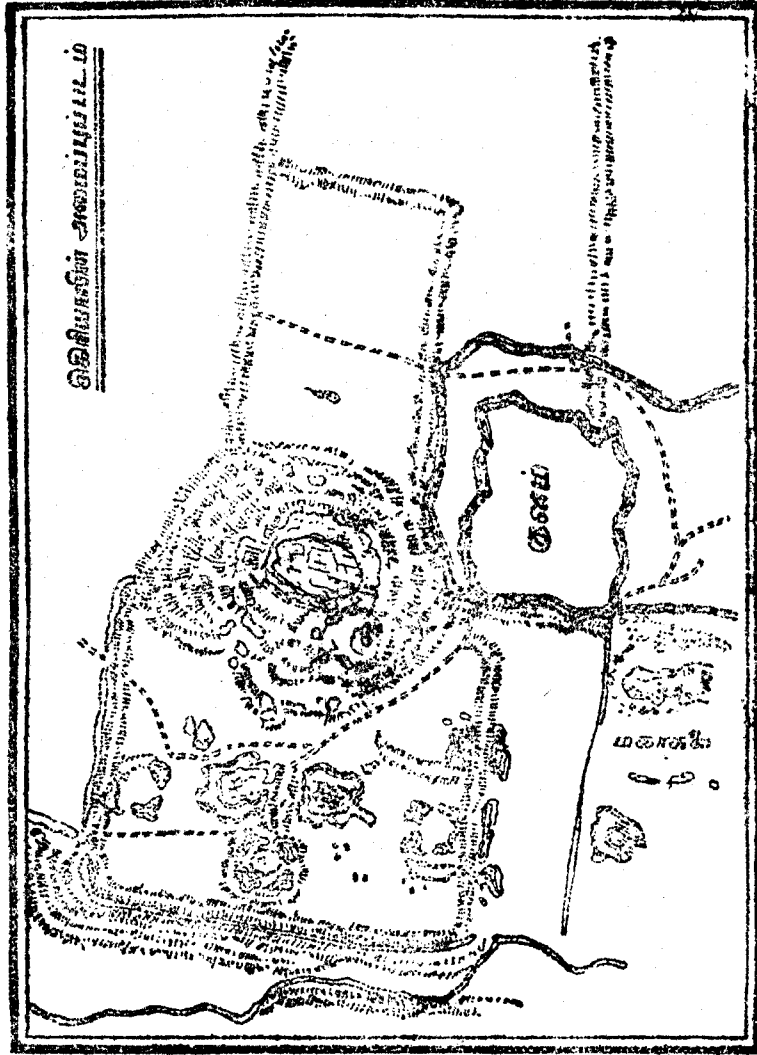
அக்காலத்து மக்களின் வாழ்க்கைகூட பல விதத்தில் மாறுபட்டிருந்தது. வியாபாரம் நடத்துவதற்கான விசாலமான கட்டிடங்களுடைய பெரிய நகரங்கள் அக்காலத்திற் கிடையா. தேயிலைத் தோட்டங்களாவது ரப்பர் தோட்டங்களாவதிருந்ததில்லை. அதனால் கூலிக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர் இல்லை. விளைபொருள்களே எல்லாச் செல்வமுமாயிருந்தது. விளைபொருள்களே

அரசனுக்கு வரியாகக் கொடுக்கப்பட்டன. பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. கமக்காரன் தனக்கொரு ஏர் செய்விக்க வேண்டுமானால், அதற்கான செலவைப் பெரும்பாலும் தானியமாகவே தச்சனுக்குக்கொடுப்பான். அரசன் தனது உத்தியோகத்தருக்கோ, இராணுவ அதிகாரிகளுக்கோ பரிசு வழங்க விரும்பினால் விளை நிலத்தையே கொடுப்பான். விகாரைக்கு உபமான்யம் உதவுவதானும் நிலத்தையே கொடுப்பான். அதில் வரும் விளைவை அவர்கள் அனுபவிப்பர்.

நகர வாழ்க்கை அக்காலங்களில் அவ்வளவு முக்கியமானதாயிருக்கவில்லை. வெகு சில நகரங்களேயிருந்தன. அவை மதிலால் அரண்செய்யப்பட்டு, செவ்வையான பாதுகாப்புடனிருந்தன. ஆனால், அந்நகரங்களில் வெகு சிலரே வசித்துவந்தனர். இவ்வாறு அரண்செய்யப்பட்ட பழைய நகரத்துக்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம் சிகிரியா* வென்றே கூறலாம்.

அனுராதபுரம் அக்காலத்தில் பெரிய நகரமாக விளங்கியதாக பாஹியான் என்ற யாத்திரிகர் கூறியிருக்கிறார். இந்நகரில் வசித்துவந்த பெரிய வர்த்தகர்களின் வீடுகள் நன்கு அமைந்திருந்தனவென்றும், பெரிய தெருக்களும் சிறிய வீதிகளும் பள்ளந்திட்டில்லாமல் ஒப்புரவாயிருந்தனவென்றும், அவை செவ்வனே பார்வையிடப்பட்டு நல்ல நிலைமையிலிருந்தனவென்றும் தெரிகிறது. நாற்சந்திகளில் அறச்சாலைகளும் அம்பலங்களுமிருந்தன. இவ்வறச்சாலைகளில் போய தினங்களில் பௌத்த குருமார்கூடி அங்கு குழுமுஞ் சனங்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்வார்கள்.

*சிகிரியாக் கோட்டையை மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது பாகம் மலையின் சிகரம். அங்கேதான் பல அரண்மனைகூட்டிடங்களும் கட்டப்பட்டன. இரண்டாவது பகுதி பாறைக்குக் கீழே மேற்குப் பகுதியில் கற்குடைச் சிங்காசனத்தையும் ஏலிய அரசு கட்டிடங்களை கொண்டிருந்தது. மூன்றாவது பகுதி கொத்தளங்களாலும் அகழிகளாலும் சூழப்பட்ட இரண்டு நீண்ட வெளிகளாகும்.

அநேகமாக சனங்கள் கிராமங்களிலேயே வசித்தார்கள். இக்கிராமங்கள் குளங்கட்குச் சமீபத்திலும், ஆற்றோரங்களிலும் நீர்க்கால்வாய்க் கணித்தாகவுமே நிலவின. சனங்கள் முக்கியமாக விவசாயஞ்செய்தே வாழ்க்கை நடத்தினர். நன்செய் வயல்களில் நெல் விளைவித்தும், புன்செய் நிலங்களில் தானியங்களைப் பயிரிட்டும் வந்தார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மந்தைகள் புல் மேய்வதற்காக ஒரு பகுதியைப் பயிரிடாமல் ஒதுக்கி வைத்தனர். கிளைகளையும் ஒலைகளையுங்கொண்டு வீடு கட்டினார்கள். வீட்டுச்சுவர்கள் கம்புகளினாலும் மண்ணினாலும் அமைக்கப்பட்டன.

சனங்களின் தேவைகள் மிக்க குறைவாயிருந்தபடியால் ஒவ்வொரு கிராமமும் தனக்கு வேண்டியவற்றைத் தானே ஆக்கிக்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், தச்சரும், கொல்லரும், மட்பாண்டஞ் செய்யும் குயவரும் இருந்தார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு வருஞ் செய்யும் வேலைக்குக் கூலியாக நிலம் வழங்கப் பட்டது. இல்லையேல், ஒவ்வொரு குடியானவருந் தமது விளைவில் ஒரு பகுதியை இவர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தனர். கிராமங்களிற் கிடையாத சொற்ப பொருள்களை நாடோடி வியாபாரிகள் கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள். அக்காலத்தில் ஊர்ப்புதினங்கள்கூட இவர்கள் மூலமாகவே பரப்பப்பட்டு வந்தபடியாற் கிராமவாசிகள் இத்தகையோரை உவந்து வரவேற்றார்கள். அக்காலங்களில் பிரயாணஞ்செய்வது மிகக் கஷ்டமாயிருந்ததனால், தலையாத்திரை செய்வதற்கன்றி சனங்கள் வேறெவ்விதத்திலும் தூரதேசப் பிரயாணஞ் செய்ததில்லை.

கிராமத்து முதியோரே கிராம ஆட்சியை நடத்தி வந்தார்கள். இவர்களுள் முதன்மையானவன் கிராமணி என்ற தலைமைக்காரனாயிருந்தான். கன்சபா என இப்பொழுது வழங்கப்படும் கிராமச் சபை அக்காலத்திலிருந்துவந்த இப்பஞ்சாயத்தின் திரிபெனவே கூறலாம். இப்பஞ்சாயத்துக்கள் கிராமவாசிகளிடையில் ஏற்படும்

பிணக்குகளைத் தீர்த்தும், குற்றஞ் செய்வோரைத் தண்டித்தும், முக்கியமான விஷயங்களில் தீர்ப்புக்கொடுத்தும் வந்தன.

கிராமச் சபைகளின் தீர்ப்புக்கெதிராக அரசன் தலை யிடுவதில்லை. ஆனால், அரசனின் உத்தியோகத்தார்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் கிராமங்கட்குச் சென்று, குற்றஞ் செய்வோரைத் தண்டித்துவந்ததோடு, அரசனுக்குச் செல்வவேண்டிய திறையையும் சேகரித்து வந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் உயிர் நாடியாயிருந்தது அவ்வக்கிராமத்து விகாரையாகும். இங்கே கிராமச் சனங்கள் போய தினம் போன்ற புண்ணிய தினங்களில் கூடி ஆராதனை நடத்தி, பௌத்த குருமார் செய்யும் போதனையைக் கேட்பார்கள்.

ஒரு விகாரையென்பது, ஒரு தாதுகோபத்தையும், விக்ரகம் தாபிக்கப்பட்ட ஒரு ஆலயத்தையும், உபோசாதமென்று சொல்லப்படும் போயகிருகத்தையும், பிக்குகள் வசிக்கும் ஆச்சிரமத்தையுமடக்கியிருக்கும். அநேகமாக எல்லா விகாரைகளிலும் ஒரு அறச்சாலையுண்டு. அரசமரமொன்று விகாரைகளிற் காணப்படும். பெரிய விகாரைகளில் இவற்றோடு ஒரு வைத்தியசாலையும் புத்தக சாலையும் அமைந்திருக்கும்.

கிராமவாசிகள் கூடி வழிபாடாற்றுவது மாத்திரமன்றி இவ்விகாரைகளில் கல்வியும் கற்பிக்கப்பட்டது. அதனால், இவை பெரிய கல்வி நிலையங்களாகவும் விளங்கின. சாதாரண சனங்கள் தமது பிள்ளைகட்கு எழுதவோ வாசிக்கவோ பயிற்றுவது பெருவழக்காயிருக்கவில்லை. இதனால் பௌத்த பிக்குகளைத் தவிர வெகுசிலரே கல்வியறிவுடைய வராயிருந்தார்கள். பிக்குகளாக வர விருப்பமுடையவர்களுக்கு விகாரைகளில் சிறப்பாகக் கல்வி பயிற்றப்பட்டது. பெரிய விகாரைகளிலுள்ள பிக்குகள் தமது நேரத்தின் பெரும் பகுதியை நூல்களைப் பிரதி செய்வதிலும், புதிய நூல்களை எழுதுவதிலும் செலவு செய்தனர்.

விகாரைகளைக் கிராமவாசிகளே பரிபாலித்துவந்தார்கள். பிக்குகளுக்கு அவர்களே உணவளித்தனர். சில விகாரைகளுக்கு இராசாக்களும், தனவந்தர்களும் நிலங்களை உபமானியமாக வழங்கியிருந்தார்கள். இந்நிலங்களைக் கிராமத்தார் பயிரிட்டு அதன் விளைவின் ஒரு பகுதியை அவ்விகாரைகட்குக் கொடுப்பார்கள். இல்லையேல், அதற்குப் பதிலாக வேறு தொண்டு செய்வார்கள். மலை நாட்டிலுள்ள விகாரைகள் பல இன்றும் ஏராளமான நிலம் உபமானியம் உடையனவாயிருக்கின்றன. இந்நிலங்களில் வசிப்போர் விளைவின் ஒரு பகுதியை அவ்வவ்விகாரைகட்குக் கொடுக்கிறார்கள். இல்லையேல், விகாரைகளைப் பழுதுபார்த்தல் ஊர்வல விழாக்களில் பங்கு பற்றல், அல்லது மேளம் அடித்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்கிறார்கள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

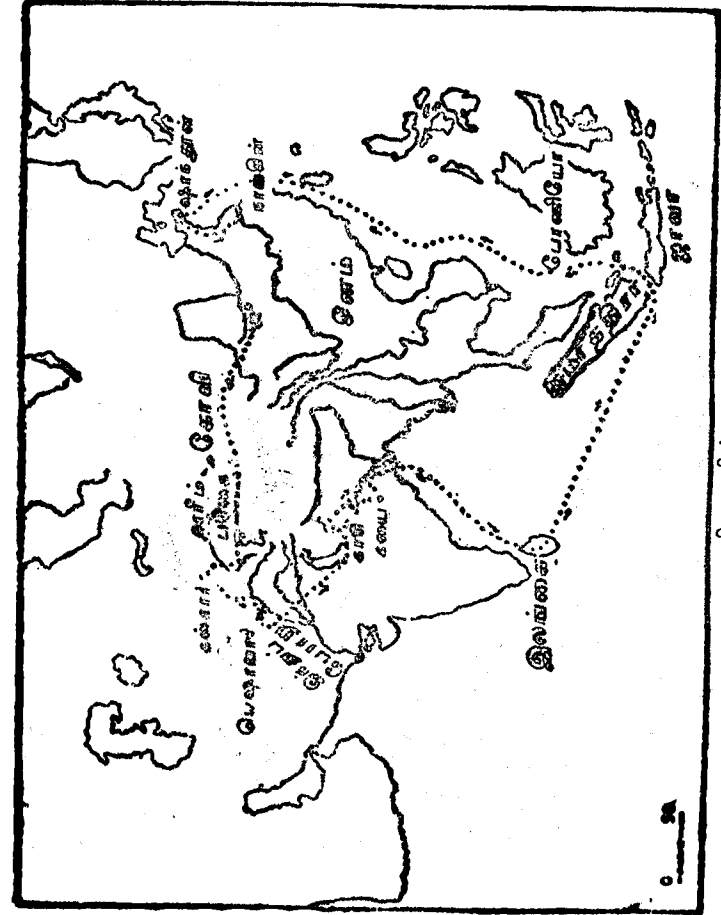
சீனரும் பாரசீகரும்

1. பாஹியான்

புத்தகோசன் இலங்கைக்கு வந்ததைப்பற்றி மேலே குறிப்பிட்டோம். கி.பி. 412-ல் சீனாவிலிருந்து பாஹியான் என்றொரு பெளத்தபிக்கு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமுள்ள பெளத்த நூல்களைப் பிரதிசெய்வ தற்காக வந்தார்.

இவர் தமது யாத்திரைகளைப்பற்றி உருசிகரமான சில குறிப்புக்களை எழுதி வைத்திருக்கிறார். அவற்றிலே அவருடைய யாத்திரைகளின் வரலாறு விவரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மத்திய சீனாவிலிருந்து கோபி பாலைவனத் தாடாக நடந்துவந்து இந்துக்குஷ் மலைகளைத் தாண்டியதும், அதன்பின் இந்தியப் பிரதேசத்துருடாகச் சென்று ஹைக்ளி தீரத்திலுள்ள தாமிரலிப்தி என்னும் (தம்லுக்) பட்டினத்தை அவர் அடைந்த வரலாறும், அங்கிருந்து கப்பலேறி பதினான்கு நாட்களில் இலங்கையை அடைந்த செய்தியும், பின்னர் சீனம் சென்ற ஒரு கப்பலில் அவர் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிரயாணிகளுடன் தாய்நாடு திரும்பியபொழுது, இலங்கையிலிருந்து பல பெளத்த விக்கிரகங்களையும் சமய நூல்களையும் எடுத்துச்சென்ற விபரங்களும் கூறுகிறார். மத்திய இந்தியாவுக்கு வந்துசேர அவருக்கு ஆறுவருடம் சென்றது. இந்தியாவில் ஆறு வருடங்கழித்தபின் இரண்டு வருடம் இலங்கையிற்றங்கினார். அடுத்த வருடத்தில் அவர் சீனா சென்றடைந்தார்.

பல இடங்களில் அவர் மிகக் கஷ்டங்களை யனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. கோபி பாலைவனத்தில் தமது அனுபவங்களைக் கூறுமிடத்து பாஹியான் பின்வருமாறு குறிப்

பாஹியானின் பாதை

பிடுகிறார்:—‘இவ்வாறந்திரத்தில் பல துர்த்தேவதைகளிருக்கின்றன. காற்று வெப்பமாயிருக்கிறது. இவற்றால் தாக்கப்படுவோர் எவரும் உயிர் தப்புவதில்லை. வானத்தில் பறவைகளையாவது பூமியில் மிருகங்களை யாவது காண்பதரிது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை சுற்றிலும் பார்த்தால், ஒரு வழியையும் காணமுடியாது. இறந்த மனிதரின் எலும்புக்கூடுகள்தான் ஓரளவுக்கு வழிகாட்டுகின்றன’.

இத்தகைய இன்னல் நிறைந்த யாத்திரையை மேற்கொண்ட பாஹியானின் சமயாபிமானத்தை நாம் மெச்சாமலிருக்க முடியுமா? பாஹியான் தரிசித்த ஏராளமான பௌத்த புண்ணியத் தலங்களை நோக்குமிடத்து அக்காலத்தில் பௌத்த சமயம் சீனா, மத்திய ஆசியா, வட இந்தியா ஆகிய இடங்களில் எவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்த தென்பதை ஒருவாறு அளவிட்டுக்கொள்ளலாம். தான் சென்ற இடங்களில் ஆங்காங்கு காணப்பட்ட எண்ணிறந்த விகாரைகளைப்பற்றி பாஹியான் குறிப்பிடுகின்றார். அவ் விகாரைகள் பல வற்றில் ஆயிரக்கணக்கான பிக்குகள் வாழ்ந்தனரென்று குறிப்பிட்டு, அவ்விடங்களைப்பற்றிப் பல விநோதமான கதைகளையும் கூறுகிறார்.

பாஹியான் எழுதிவைத்த குறிப்புகளிலிருந்து இலங்கையைப் பற்றியும் பல விஷயங்களை அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. இலங்கையிலே சுமார் ஐம்பதாயிரம் தொடக்கம் அறுபதினாயிரம் பௌத்த பிக்குகள்வரை வாழ்ந்தனரென்றும் அபயகிரி விகாரையில் மாத்திரம் ஐயாயிரம் பிக்குகளிருந்தார்களென்றும், அங்கே பச்சைக் கல்லினால் செய்யப்பட்ட இருபதடிக்குமேலுயரமுள்ள ஒரு புத்த விக்கிரகமிருந்ததென்றும் தெரிகின்றன. அனூராதபுரியிலுள்ள வெள்ளரரசைப்பற்றியும், தந்ததாது ஊர்வலத்தைப்பற்றியும் பாஹியான் குறிப்பிடுகின்றார்.

II. சீனா

இந்தியாவுக்கு வட கிழக்காக, கிழக்கே பசிபிக் மகா சமுத்திரம்வரை பரந்துகிடக்கும் நிலப்பரப்பே

பாஹியானுடைய தாய் நாடாகிய சீனாவாகும். புராதன காலத்தில் நாகரிகமடைந்திருந்த ஏனைய தேசங்களோடு சீனம் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், சீனர் தாமாகவே நாகரிகத்தில் முற்போக்கடைந்திருந்தார்கள். வெடிமருந்தை முதன் முதல் கண்டுபிடித்தவர்கள் சீனரே. அச்சுவித்தை அவர்களிடத்திருந்தே வந்தது. மாலுமிகளின் திசையறி கருவியையும் அவர்களே முதன்முதல் கண்டறிந்தார்கள். பட்டு உற்பத்தி செய்யும்முறை சீனராலேதான் முதன் முதல் தொடங்கப்பட்டது. சீனப்பட்டை இன்றும் நாம் அவர்களிடமிருந்து வாங்குகிறோம்.

புராதன சீனருள் மிகப் புகழ்வாய்ந்தவர் கொன்பி யூனியஸ் என ஐரோப்பியரால் கொண்டாடப்படும் சூன்புட்சி என்பவர். இவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே (கி.மு. 551-478) கிறீஸில் சோக்கிரதீசும் இந்தியாவில் புத்தரும் வாழ்ந்தார்கள். கொன்பியூனியஸ் வறுமைப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தார். இளமையிலே இவரது பெற்றோர் இவருக்கு செவ்வனே கல்வி கற்பித்தார்கள். இருபத்திரண்டாவது வயதில் இவர் தம்மை ஒரு பொது ஆசிரியராகத் தாமே நியமித்துக்கொண்டு புராதன சீன நூற்களை ஆராய்ந்து வெளியிடுவதில் தமது நேரத்திற் பெரும் பகுதியைச் செலவுசெய்தார். இவர் காலத்தில் இவரை ஒரு பெரிய ஆசிரியராகவோ, எழுத்தாளராகவோ ஒருவரும் மதிக்கவில்லை. ஆனால் இவர் இறந்த பின்னர் சீனர் இவரது பெருமையை அறிந்து இவரை ஒரு தெய்வமாக மதித்து ஆலயங்கூட இவர் பேரால் நிறுவினார்கள்.

மக்கள் நல்வாழ்வு நடத்தவேண்டுமெனக் கொன்பி யூனியஸ் பிரதானமாகப் போதித்துவந்தார். பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து, சுற்றத்தவரைத் தழுவி, பிதிரர் கட்கு பக்தி செலுத்திக் கல்வியைப் போற்றி வாழவேண்டுமென்பதே இவருடைய போதனையின் சாரம்.

வடமேற்கிலிருந்து வந்த நாடோடிக் கூட்டத்தினர் சீனரின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெருந்தடையாயிருந்தார்

சீனாவிலுள்ள பெருஞ் சுவர்

கள். இவர்களுள் பிரதானமானவர்கள் ஹுணர் என்ற சாதியார். இவர்கள் பின்னர் இந்தியாமீதும் ஐரோப் பாமீதும் படையெடுத்தார்கள். கி.மு. மூன்றாவது நூற்றாண்டிலே இந்த ஹுணரின் படையெடுப்பிலிருந்து சீனாவைக் காப்பாற்றுவதற்காக ரிகின்-ஷி என்ற சீனச் சக்கரவர்த்தி ஆயிரத்தெண்ணூறு மைல் நீளமுள்ள பெருஞ் சுவரைக் கட்டுவித்தான்.

கி.பி. முதலாவது நூற்றாண்டிலே பௌத்த சமயம் சீனாவில் பரவிச் சீன நாகரிகத்தைப் பாதித்தது. இதன் பயனாகவே பாஹியான் போன்ற அநேக சீன யாத்திரிகர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து புத்த சேஷத் திரங்கள் பலவற்றைத் தரிசித்ததுமன்றி, அவர்களிற் சிலர் இலங்கைக்கும் வரக்கூடியதாயிருந்தது. பௌத்த சமயத்தில் இலங்கைக்கும் சீனாவுக்குமிருந்த அபிமானத்தினாலே இவ்விரு தேச அரசர்களும் ஒருவர்க்கொருவர்கடிதப் போக்குவரத்து நடத்தினார்கள்.

தாய்சிங்

தாங் வமிசத்து சக்கரவர்த்தி

சீனாவில் முதல் பௌத்த பிக்குகள் மாத்திரமே யிருந்தார்களென்றும், பின்னர் சில சீனப் பெண்கள், பிக்குணிகளாய்ச்சேர விருப்பமுற்றதால், இலங்கையிலிருந்து சில பிக்குணிகள் சீனாசென்று அவர்களைச் சங்கத்தில் சேர்த்தார்களென்றும் சீன நூல்கள் கூறுகின்றன.

அக்காலங்களில் சீனாவுக்குப் பிரயாணஞ் செய்வது மிகக் கஷ்டமானதுமன்றி, அபாயம் நிறைந்ததாகவு

மிருந்தது. இக்காலத்தைப்போல செளகரியமாய் சில நாட்களில் போய்ச் சேரக்கூடிய நீராவிச் சப்பல்களக்காலத்திலில்லை. மேலும், கடற் கொள்ளைக்காரர் எங்கும் நடமாடினார்கள். அவர்கள் கையில் அகப்பட்டால் இயமனுலகம் போகவேண்டியதே. அன்றியும், கடவில் வழியறிவதற்குத் திசையறி கருவிகள் கிடையா. சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரமென்பவற்றின் நிலையைப் பார்த்தே பாதையை நிச்சயிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. புயல் கிளம்பினால் கப்பல் காற்றினால் எற்றுண்டு மறைந்து கிடக்கும் பாறைகளில் மோதி உடையவேண்டியதே.

இத்தகைய கஷ்டமான பிரயாணத்தில் முனைந்த அச்சிங்கள பிக்குணிகளின் மனோதையியமும் சமயாபிமானமும் என்னே! தாங்வமிச அரசர்கள் ஆட்சி நடத்திய கி.பி. ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் சீனா உன்னத நிலையை அடைந்திருந்தது. இந்தியாவில் குப்த வமிசத்தவரைப்போல தாங் வமிசத்தார் சீனாவை உன்னத நிலையடையச் செய்தார்கள். இக்காலத்தில் சீன இராச்சியம் வடக்கே சைபீரியா தொட்டு தெற்கே இமாலயம் வரையும், கிழக்கே கோரியா தொட்டு மேற்கே காஸ்பியன் கடல்வரையும் பரந்திருந்தது.

III. ஜப்பானிய தேசோத்தாரண வீரன் ஷொட்டோகு (543-622)

ஆசிய நாடுகளுள் ஜப்பான் இன்று முன்னணியில் நின்றாலும், பழங்காலத்தில் சீனாவையே பின்பற்றி வந்தது. நாகரிக அம்சங்களை யெல்லாம் சீனாவிடமிருந்தே கற்றுக்கொண்டது. கொன்பியூஸியஸின் போதனைகளைச் சீனாவிடமிருந்து கற்றதுமன்றிச் சீனாவில் பெளத்த சமயம் பரவியதும் ஜப்பானும் அதைப் பின்பற்றியது.

கி.பி. ஆறாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஜப்பான் பற்றி வெளிநாடுகள் அறிந்திருக்கவில்லை. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சாதிப் பாசுபாடிருப்பது

போலவே, ஜப்பானியரும் அக்காலத்தில் குலத்தை யொட்டிப் பல கூட்டத்தாராய்ப் பிரிந்திருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் சில குலக்குழுவினர் பெளத்த சமயத்தை எதிர்த்தார்கள். ஆனால், ஆறாவது நூற்றாண்டில் ஜப்பானிய சக்கரவர்த்தினியும் அவரது பிரதிநிதியான ஷொட்டோகு இளவரசரும் பெளத்த சமயத்தைத் தழுவியதினால் ஜப்பானில் பெளத்த சமயம் பரவிற்று.

அழகான எல்லாவற்றையும் ரசிக்கும் ஒரு தன்மை ஷொட்டோகுவிடம் காணப்பட்டது. இவரது தியான மண்டபத்தில் காணப்பட்ட அழகிய விக்கிரகம் உலகத்திலுள்ள சமய சம்பந்தமான விக்கிரகங்களெல்லாவற்றிலும் மிக அழகியதெனச் சிலர் கருதுகின்றார்கள். சுகுஜி என்ற விகாரையிற் காணப்படும் மைத்திரீய புத்தரின் அழகிய உருவம் ஷொட்டோகுவினால் இயற்றப்பட்ட தெனச் சிலர் கூறுகின்றனர்.

ஷொட்டோகு ஜப்பானைப் புனர் நிர்மாணஞ்செய்த வீரனெனக் கொண்டாடப்படுகிறார். இவருக்கு முன்னிருந்த பல அரசரிலும் பார்க்க இவர் ஜப்பானுக்குச் செய்த தொண்டு பெரிதாகும். ஒருவருக்கொருவர் மாறுபட்டுக் கலகம் விளைத்திருந்த ஜப்பானிய குலக்கூட்டத்தவரைச் சக்கரவர்த்தினியின் ஆட்சிக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்ததுடன், இவர் அன்பு மார்க்கமான பெளத்த சமயத்தைப் பரப்பிச் சனங்கள் சமாதான வாழ்வு நடத்து மாறும் தூண்டினார். அதனுடன் கோரியா, சீனா ஆகிய தேசங்களின் நாகரிகத்தை ஜப்பானுக்கு ஏற்றளவுக்கு கைக்கொண்டு, ஜப்பானின் நாகரிக வாழ்வுக்கு அடிகோலினார்.

IV. பாரஸீகர்

உரோம இராச்சியத்தின் பிரசைகளாயிருந்த காலத்தில் கிரேக்கர் இலங்கைக்கு வந்து வாசனைத் திரவியங்களை வாங்கி ஐரோப்பா கொண்டுசென்றார்களென முன்

அத்தியாயங்களில் கூறினோம். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வரையில் கிரேக்கர் இலங்கைக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாகப் பாரஸீகர் இலங்கைக்கு வரத் தொடங்கினார்கள்.

பாரஸீகரின் சிலுவை, அனுராதபுரம்

இப்பாரஸீகர் என்பவர் யார்? அவர்கள்தான் இக்கால ஆப்கானிஸ்தானத்துக்கும் இராக்குக்குமிடையிலுள்ள பிரதேசத்தில் வசித்துவந்தோர். இப்பிரதேசத்தில் ஆதியில் குடியேறிய ஆரியரின் வழித்தோன்றல்களே

இவர்கள். கி.மு. ஐந்தாவது நூற்றாண்டு வரையில் அவர்கள் பெரிய இராச்சியத்தை நிறுவினார்கள். மகா அலெக்சாந்தர் அவர்களை வெற்றி பெறும்வரை அவர்களின் ஆதிக்கம் குன்றவில்லை. கி.பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டில் மறுபடியும் பாரஸீகர் ஆதிக்கமடைந்தனர். அடைந்து கொன்ஸ்தாந்திநோப்பிளில் ஆட்சி செய்த உரோமச் சக்கரவர்த்திகளோடு சச்சரவிட்டார்கள். இக்காலத்திற்குள் வியாபாரத்தின் பொருட்டு அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர்.

புராதன பாரஸீகர், ஸோரூஸ்டர் என்ற ஒரு சமயாசாரியாரின் மதபோதனையைப் பின்பற்றி வந்தார்கள். இவரை ஸரதுஸ்ரா என்று சொல்லுவதுமுண்டு. இவர் புத்தருக்கு சற்றுமுன் (கி.மு. 660-583) வாழ்ந்து வந்தார். ஆரியர் இந்தியாவுள் நுழைந்தபொழுது அனுட்டித்த சமயத்தைப்போன்ற ஒரு சமயத்தையே இவர் போதித்துவந்தார். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வசிக்கும் பார்ஸி வகுப்பார் இன்றும் இப்போதனையே பின்பற்றி வருகின்றனர்.

இலங்கைக்கு அக்காலத்தில்வந்த பாரஸீகர் நெஸ்டோரியர் என்ற ஒரு வகுப்பைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களாகும். இவர்கள் ஸோரூஸ்டரைப் பின்பற்றியவர்களல்ல. சில வருடங்கட்குமுன் அனுராதபுரியிற் புதைபொருளாராய்ச்சியாளர் அசாதாரணமான உருவத்தையுடைய ஒரு சிலுவையைக் கண்டெடுத்தார்கள். அதை ஆராய்ச்சிசெய்தபொழுது அது இந்த நெஸ்டோரியவகுப்புக் கிறிஸ்தவர்க்குரிய சிலுவையாகக் காணப்பட்டது.

பத்தாம் அத்தியாயம்

இந்து மதமும் இஸ்லாமும்

I. முகம்மது (571-632)

பாரஸீகருக்குப்பின் அராபியர் இலங்கையோடு வர்த்தகஞ் செய்தார்கள். இவர்கள் இஸ்லாமிய சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இலங்கையிலே இன்று நான்கு லட்சம் முஸ்லிம்கள்வரை யிருக்கிறார்கள். ஆதலின், இவர்களது சமயத்தைப் பற்றி அறிவதும் இன்றியமையாதது. உரோமரைப்போலவே அராபியரும் ஒரு பெரிய சாம் பிராச்சியத்தை தாபித்து, உலகெங்கும் தமது செல்வாக்கைப் பரப்பியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அராபியருடைய சரித்திரத்தை அறிந்துகொள்வதும் அவசியம்.

நாடோடிகளான சாதியார் வாழும் அராபியப் பாலைவனத்தில் முகம்மது நபி பிறந்தார். செங்கடலிலிருந்து ஐம்பது மைலுக்கு அப்பாலுள்ள மெக்கா என்னும் சிறிய வியாபாரப் பட்டினமொன்றில் வறுமைப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த குடியில் அவர் அவதரித்தார். நபிகள் நாயகம் பிறப்பதற்கு முன்னரே அவரது தந்தையார் தேக வியோகமானார். சிறுவனையிருக்கும்பொழுதே அவரது தாயாரும் இறந்துபோனார். அவரது பாட்டனாரும் மாமனாரும் அவரை வளர்த்து வந்தார்கள். முகம்மது நபி இருபத்தைந்து வயதாயிருக்கும்பொழுது ஒரு விதவையான சீமாட்டியின் கீழ் வியாபாரம் நடத்தும் அலுவலாளாக அமர்ந்து சாமான் கொண்டுசெல்லும் வியாபாரக் கூட்டங்களை வெவ்வேறு தேசங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்று அவ்வியாபாரக் கூட்டத்தவர்க்குத் தலைவனாக இருந்துவந்தார். அவர் சீரியாவுக்குச் சென்று நல்ல

வியாபாரம் நடத்தி வீடுவந்து சேர்ந்ததும், அவரது அருங்குணங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்த அவ்விதவை அவரை மணந்துகொண்டாள்.

நாற்பது வயதானதும், முகம்மது நபி தாம் ஒரு மதபோதகராக வேண்டுமெனச் சித்தங்கொண்டார். யூதர்கள் போதித்து வந்ததுபோல இவரும், ஒன்றே கடவுள் என்ற உண்மையைப் போதித்துவந்தார். முகம்மது குடும்பத்தார் அவரது போதனையைப் பின்பற்றிய போதிலும், விக்கிரகாராதனை நடத்திவந்த மெக்கா வாசிகள் அவரைப் பகைத்துக் கொலை செய்யவும் தீர்மானித்தார்கள். உடனே முகம்மதுநபி 622-ல் மெக்காவை விட்டு மெதீனாவுக்கு ஓடினார். மெதீனாவுக்கு ஓடிய தினமாகிய ஹிஜ்ராவைக்கொண்டே முஸ்லிம்கள் தமது வருடத்தைக் கணக்கிடுகின்றார்கள். கிறிஸ்தவர் இயேசு நாதரின் பிறந்த தினத்தைக்கொண்டு தமது வருடங்களைக் கணிக்கின்றனர். சில வருடங்களின் பின்னால் முகம்மது நபி, மெதீனாவிலிருந்து மெக்காவுக்குவந்து விக் கிரகங்களையெல்லாம் உடைக்கும்படி போதனை செய்தார். அவர் இறக்கும் காலத்தில் அரேபியா முழுவதும் அவருடைய போதனையைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிட்டது.

முகம்மது நபி இறந்து இரண்டு வருடங்களுக்குப்பின் அவருடைய போதனைகளை 'குர்ஆன்' என்ற வேதமாகத் தொகுத்தார்கள். இது அராபிய பாஷையில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வேதம் விவிலிய வேதத்திலும், பௌத்த சமய நூலாகிய 'திரிபிடகத்திலும்' அளவிற சிறியதாகும். கடவுள் ஒருவரென்றும் அவர் அனுப்பிய தூதன் முகம்மது நபி யென்றும் 'குர்ஆன்' கூறுகிறது. ஒருநாளைக்கு ஐந்து முறை தொழுகை நடத்தவேண்டுமென்றும், வெறியுள்ள மதுவை அருந்தக்கூடாதென்றும், பன்றி இறைச்சியைச் சாப்பிடக்கூடாதென்றும், ரம்லான் மாசத்தில் நோன்பிருக்க வேண்டுமென்றும், வறியவர்க்குப் பிச்சைகொடுக்க வேண்டுமென்றும், கூடுமானால் மெக்காவுக்கு யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்றும் இஸ்லாம் போதிக்கின்றது.

இந்துக்களைப்போலவாவது கிறிஸ்தவரைப் போலவாவது இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் மதகுருக்கள் தொழுகையைத் தொடக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. யாரும் அவர்களது தொழுகையைத் தொடக்கலாம். அவர்கள் தொழுகை நடத்துமிடத்தை மசூதி அல்லது பள்ளிவாசல் என்று கூறுகிறோம். அங்கே எவ்வகையான படங்களாவது விக்ரகங்களாவது கிடையாது. வாரத்தில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை மத்தியானத்திலும் விசேஷ தொழுகை நடத்தப்படும். அப்பொழுது மசூதியைச் சேர்ந்த மௌலவி போதனை செய்வார்.

II. அருன்-அல்-ராசிட்

முகம்மது நபி கி.பி. 632-ல் இறந்தார். இறப்பதற்கு முன் அவர் அரேபியா முழுவதற்கும் தலைவராய் ஆட்சி நடத்தினார். முகம்மது நபிக்குப்பின் ஆட்சி நடத்திய கலீபாக்கள், தம்முள்தாமே சண்டையிட்டுக் களைத்துப் போயிருந்த பாரஸீக ராச்சியத்தையும் பைஸாண்டிய ராச்சியத்தையும் தோற்கடித்தனர். இவ்வெற்றியின் பயனாக பைசாண்டிய ராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய, சீரியா, பலஸ்தீனம், எகிப்து ஆகிய நாடுகளும், கிழக்கே யுள்ள பபிலோனியா, பாரஸீகம் ஆகிய நாடுகளும், அவர்களது ஆட்சிக்குட்பட்டது. பின்னர், முஸ்லிம் படைகள் மேற்கு நோக்கிச்சென்று வட ஆபிரிக்காவின் முழுப்பகுதியையும், மொறக்கோ, ஸ்பானியாவரை கைப்பற்றியதோடு, பிரான்ஸ் தேசத்தின் தென்பாகத்தையும் வென்றார்கள். கிழக்கே இந்தியாவைக் கைப்பற்றியதுடன் கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் சிலவற்றையும் கைப்பற்றினார்கள்.

கலீபாக்களுள் மிகப் பிரசித்திபெற்றவன் கி.பி. 786 தொடக்கம் 809 வரை ஆண்ட அருன்-அல்-ராசிட் (நீதி கண்ட அருன்) என்பவனே. இவனது ராச்சியம் மேற்கே ஸ்பானியாவிலுள்ள ஜிப்ரோல்டர் தொடக்கம் இந்திய சீனா எல்லைவரையும் பரந்திருந்தது. இவனைப்பற்றிக்

மசூதி

கூறப்பட்டுவந்த கதைகளே அராபியக் கதைகள் என்ற பெயருடன் தொகுக்கப்பட்டன. இந்நூல் மிகப் புகழ் பெற்றது.

அரூன்-அல்-ராசிட் வித்தியா வினோதனாயிருந்தபடியால் பாக்தாத்திலிருந்த அவனது அவைக்களத்தில் பல பண்டிதர்களும் புலவர்களும் கூடியிருந்தார்கள். பௌத்த நூல்களை இந்தியர் புறக்கணித்த காலத்தில் அவற்றைச் சீனர் எவ்வாறு பாதுகாத்து வந்தார்களோ அதேபோல ஐரோப்பியர் கிரேக்க நூல்களைப் படியாது புறக்கணித்த பொழுது அரூன்-அல்-ராசிட் அவற்றை அராபிய மொழியில் மொழிபெயர்த்துக் காப்பாற்றினான்.

அராபிய நாகரிகத்துக்கு இக்கால உலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. வைத்தியம், கணிதம் ஆகிய கலைகளில் அவர்கள் மிக முன்னேறியிருந்தார்கள். அட்சரகணிதத்தை அவர்களே கண்டறிந்தார்கள். வைசுரி சின்னமுத்து முதலிய வியாதிகளை மாற்றுவதற்குரிய முறைகளை உலகுக்கு அறிவித்தார்கள். சிற்பக் கலையிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவர்களது கட்டிடங்களிலிருத்தமான வில்மாடங்களையும், உயர்ந்த கூர்நுனியுடைய கோபுரங்களையும் உடையனவாயிருக்கும். முஸ்லிம் மசூதிகளில் இவ்வமைப்பை இன்றும் காணலாம்.

III. நரசிங்கவர்மனும் இராசராசனும்

தென்னிந்தியாவில் பழங்காலந்தொட்டே சேர, சோழ, பாண்டியமென மூன்று இராச்சியங்கள் நிலவி வந்தனவென்றும், சோழரும், பாண்டியரும் அடிக்கடி இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்தனரென்றும் முன்னரே கூறியிருக்கிறோம். கி.பி. ஆறாவது நூற்றாண்டின்றுதியில் பல்லவரென்றொரு சாதியார் சோழராச்சியத்தைக் கைப் பற்றி இருநூறு வருடமாக ஆண்டுவந்தார்கள்.

பல்லவர்களுள் பெரிய அரசன் நரசிங்கவர்மன் என்பவன் (635-668). இந்திய அரசனொருவனோடு போர் செய்த காலத்தில் தனக்கு உதவிபுரிந்த மானவர்மனை

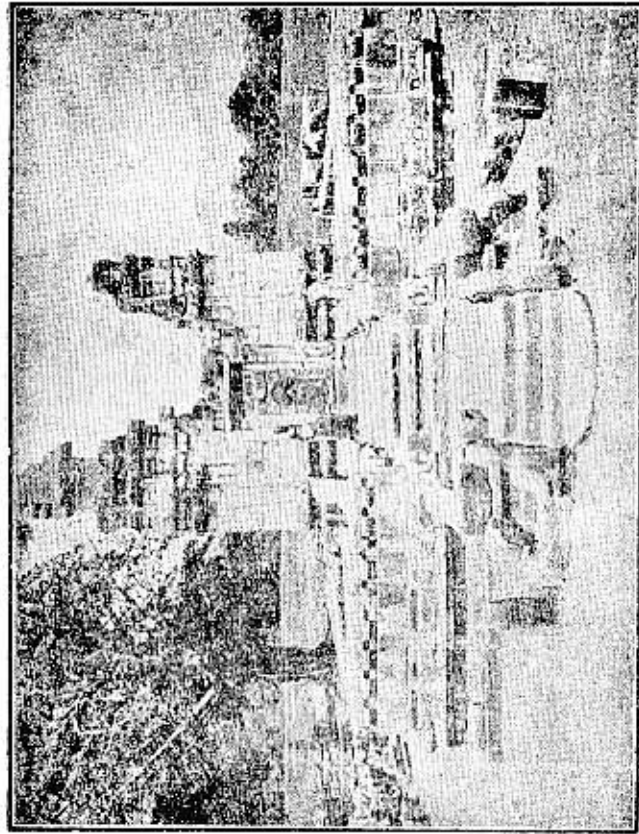
இவன் இலங்கை யரசனாக்கினான். மகாபலிபுரத்தில் ஏழு பெரும் பாறைகளைக்குடைந்து கோயில்களாயமைத்த பெருமை இவனைச் சார்ந்ததே. இக்குடைவரைக் கோயில்களின் அழகிய சிற்பங்களை இன்றும் நாம் அதிசயத்துடன் போற்றுகின்றோம்.

இலங்கைச் சிற்பமும் பல்லவமுறையையே பின்பற்றியிருக்கின்றது. அனுராதபுரியை சேர்ந்த இஸ்ருமுனியி

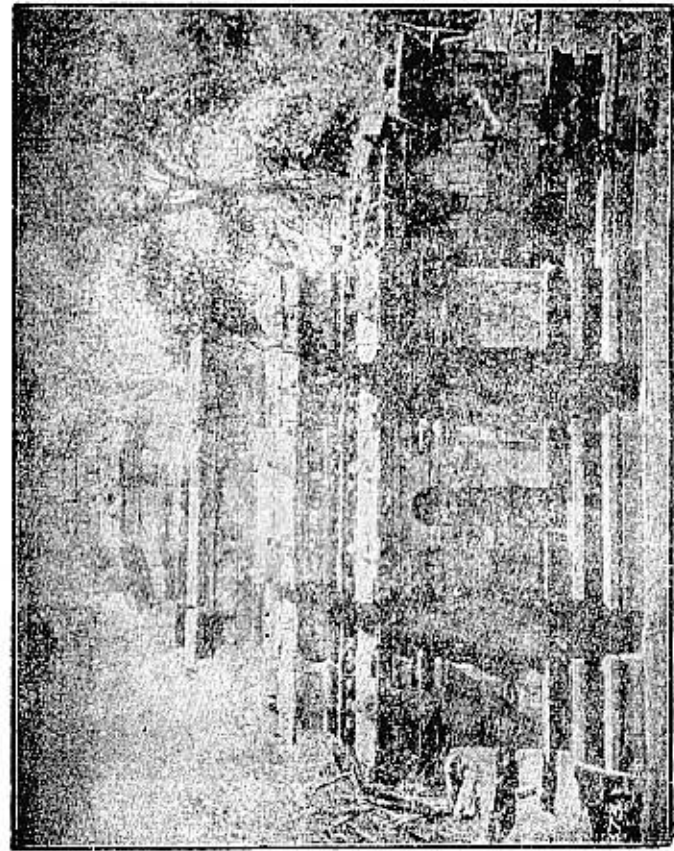

மனிதனின் தலையும், குதிரையின் தலையும், இஸ்ருமுனி

லுள்ள கற்சிற்பங்கள் மகாபலிபுரத்தையே பின்பற்றிச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதனின் தலையும் குதிரையின் தலையும் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களை ஆராயின் இவ்வுண்மை புலனாகும். மேலும் இலங்கையில் நாலந்தாவென்ற இடத்தில் பாழடைந்துகிடக்கும் கெடிகே கட்டிடம் மகாபலிபுரத்துக் குடைவரைக் கோவில்களையொத்திருக்கின்றது.

செழிகே கட்டிடம், நாலந்தா

இரண்டாம் சிவாலயம், பொன்னறுவை

கி.பி. எட்டாவது நூற்றாண்டுவரையில் பல்லவ ராச்சியம் நிலைகுலையவே சோழர் ஆதிக்கம் பரவியது. 'நாளடைவில் சோழ மன்னரே, தென்னிந்தியாவில் பிரதான மன்னராக விளங்கினர். சோழ மன்னனான முதலாவது பராந்தகன் (907-949), பாண்டிய மன்னருக்கெதிராகப் போர்செய்து அவர்களைத் தோற்கடித்து, அவர்களுக்குப் படைத்துணை செய்த ஐந்தாவது காசியப்பனோடும் (912-923), மூன்றாவது உதயனோடும் (945-953) சண்டையிட்டான்.

சோழருள் பெரும் புகழ்படைத்தவன் இராசராச சோழன். இவன் கி.பி. 983-ல், அரககட்டிலேறினான். தக்கிணத்தில் சில பகுதிகளையும், சேர, பாண்டிய ராச்சியங்களையும், கனிக்கத்தையும் வென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டினான். தனது பெரிய கடற்படையின் துணை கொண்டு இவன் இலட்சத் தீவுகளையும் மாலைத் தீவையும் கைப்பற்றினான்.

இவன் காலத்தில் இலங்கையில் ஐந்தாவது மிகுந்து ஆட்சிசெய்தான். இம்மன்னன் திறமையற்றவனாயிருந்த படியால் இவன்கீழ் சேவைக்கிருந்த சேர வீரர்கள் குழப்பஞ்செய்து இவனுக்கெதிராய் எழுந்ததும், இவன் உருகுணைக்கு ஓடினான். இக்குழப்பத்தையறிந்த இராசராசன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்தான். இம்மன்னனின் மகனான முதலாவது இராசேந்திரன், ஐந்தாவது மிகுந்துவைக் கைதுசெய்து தென்னிந்தியாவுக்கனுப்பினான். இதன் பின்னர், பொலன்னறுவையை இராசதானியாக்கக்கொண்டு 1070 வரை சோழர் இலங்கையை ஆண்டார்கள்.

இராசராசனுடைய கீர்த்தி அவனது வெற்றிகளோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. தஞ்சாவூரில் இவன் ஒரு பெரிய கோவிலைக் கட்டுவித்தான். இதன் கோபுரம் மிகச் சிறப்புடையது. இலங்கையிலுள்ள இக்காலத்துக் கோவீர்

கோபுரங்களெல்லாம் இக்கோபுரத்தைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பொலன்னறுவையிலுள்ள இரண்டாம் சிவாலயம் சோழரின் சிற்பமுறைப்படியே அமைந்திருப்பதால், சோழர் காலத்திற் கட்டப்பட்ட தெனக் கூறலாம். தோபவாலிக்கருகேயுள்ள பாறையில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் இருஷியின் உருவமும் இக்காலத்தேயென்று கூறலாம்.

IV. இந்து சமயம்

சோழர் இந்துக்களாதலால், இலங்கையில் அவர்கள் ஆட்சி நடத்தியதன் பயனாக இலங்கையில் இந்து சமயம் பரவிற்று. இவர்கள் வருவதற்குப் பல காலத்துக்கு முன்னரே இலங்கையில் இந்து சமயமிருந்தபோதிலும், அவ்வளவு ஆதிக்கம் பெறவில்லை. சோழர் படையெடுப்பின் பின்னர் பெளத்த சமயிகள்கூட இந்துமத அனுஷ்டானங்களைப் பின்பற்றினர். இதன் பயனாக பெளத்த விகாரைகளுக்குச் சமீபத்தில் இந்து தேவாலயங்களும் கட்டப்பட்டன.

இந்து ஆலயங்களில் விகிரகங்கள் ஆராதிக்கப்படுகின்றன. லக்ஷ்மி சமேதரான விஷ்ணுவின் முகூர்த்தத்தையும், பார்வதி சமேதரான சிவபெருமாவின் வடிவத்தையும், துர்க்கை, காலி ஆகிய முகூர்த்தங்களையும் இந்து ஆலயங்களில் வழிபடுகின்றனர். விஷ்ணுவின் அவதாரமாக ஸ்ரீராமரையும், கிருஷ்ணனையும், முருகன், கணேசர், பத்திவி ஆகிய கடவுளரையும் இந்துக்கள் வழிபடுவர். விஷ்ணு பக்தர்களை வைஷ்ணவரென்றும், சிவபக்தர்களைச் சைவர் என்றும் கூறுவது வழக்கம்.

இந்து சமயக் குருமார் பெளத்த குருமாரைப்போலப் பிரமசரிய மனுட்டித்து வறிய வாழ்க்கை நடத்தவேண்டியதில்லை. அவர்கள் பிராமண குலத்தவராகவுமிருப்பார்கள்.

கந்தலாவி லுள்ள விஷ்ணு சிலை

பௌத்த சமயநூற்கள் பாளிபாஷையில் எழுதப்பட்டிருப்பதுபோல, இந்து சமய நூற்கள் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இலங்கையில் இந்து சமயம் பரவத் தலைப்பட்டதும், சமஸ்கிருத நூற்களைச் சனங்கள் படித்தார்கள். இந்து மதக்கொள்கையின் பயனாகவே சிங்கள பௌத்த பிக்குகளும் இந்தியாவிலனுசரிக்கப்படும் சாதியனுஷ்டானங்களைப் பின்பற்ற முற்பட்டார்கள்.

பதினேராம் அத்தியாயம்

பொலன்னறுவை யரசர்களும் அவர்களின்
அயல் நாட்டுத் தொடர்பும்

1. முதலாம் விஜயபாகு (1059-1114)

இலங்கையிற் சோழர் ஆட்சி நடைபெறும் காலத்தில் லோகேஸ்வரன் (1055-1059) என்ற பெயருடைய ஒரு சிங்களத் தளபதி உருகுணியில் அரசனானான். குடிகளிற் சில வகுப்பார் இவனை வெறுத்தனர். எனவே, இவனை அரசிருக்கையிலிருந்து கலைத்துவிட்டு, மலைய நாட்டில் வாழ்ந்துவந்த இளம்பிராயத்தான கீர்த்தி என்பவனுக்கு முடிசூட்டவேண்டுமென இவனது பகைவர்கள் சூழ்ச்சி செய்தனர். கீர்த்தி பதினேந்தாண்டைப் பராயத்தவ னாதலால், அவன் அரசியல் விஷயங்களில் வழிகாட்டுவானென அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருந்தும் அரசிளங்குமரன் என்ற காரணத்தால் அவனைப் பலர் விரும்பக் கூடுமென அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இவ்வாறு லோகேஸ்வரனுக்கெதிராக நடத்திய சண்டையில் கீர்த்திக்கு மிகுந்த வெற்றி கிடைத்தது. ஒரு வருடத்துள் அவன் மலையநாட்டுக்குத் தலைவனானான். 1059-ல் உருகுண முழுவதையும் வென்று, விஜயபாகு என்ற பெயருடன் கதிர்காமத்தில் இராசதானியமைத்து அவன் ஆட்சி நடத்தினான்.

இந்த இளவரசனின் வெற்றிப் பிரதாபத்தைக் கண்ட சோழர் திகிலடைந்தனர். தங்களுடைய எல்லைமீதும் படையெடுத்து வருவானே என்று பயந்தனர். இப்பயத்தினால் விஜயபாகுவின் பலத்தை நசுக்குவதற்காக அடிக்கடி அவன்மீது படையெடுத்தனர். ஒவ்வொரு முறையும் அவன் நிலைமையைச் சமாளித்துக்

கொண்டான். ஒருமுறை எதிர்க்க வேறு வழியில்லாத படியால் மலை நாட்டிற்கோடி ஒளித்துக்கொண்டான். சில சமயங்களில் அவன் மலைக்கோட்டைகளில் சரண்புகுந்தான். வேறு சில சமயங்களில் சோழர் தன்னை

ஒரு படை

இலகுவில் எதிர்க்கமுடியாத இடங்களில் தலை மறைவாயிருந்துவந்தான். ஒருமுறை விஜயபாகு தன்னை எதிர்த்து வந்த சோழர் படையைப் பின்வாங்கச்செய்து இராசரட்டைவரை கலைத்துச் சென்றான். சோழர் படைக்குத்

தான் எதிர்நிற்க முடியாதென்பதைக் கண்டதும், விஜயபாகு கடுகணுவைக்குச் சில மைல் தூரத்திலிருக்கும் பைபிள் பாறைக்குச் சமீபத்திலுள்ள வக்கிகலை மலைக் கோட்டைக்குச் சென்றான். பின்னர் அங்கிருந்து உருகுணியில் நடைபெற்ற ஒரு குழப்பத்தை யடக்க அவன் அங்கு செல்லவேண்டியதாயிற்று.

சோழர் தன்னைத் தோல்வியுறச் செய்ததைக் கண்டதும், தனது எதிர்கால வேலை எவ்வளவு கஷ்டமானதென்பதை உணர்ந்தான். தனது பகைவரின் சேனை மிகுந்த வலிமையுடையதென்றும், இலங்கையை சோழர் ஆட்சியிலிருந்து விடுவிப்பதானால் அந்நியர் படைத்துணை அவசியம் என்பதையும் அறிந்தான். இவ்வளவு கஷ்டங்களிருந்தபோதிலும், தனது முயற்சியைச் செவ்வனே நடத்துவதற்கேற்ற நல்ல சந்தர்ப்பம் வரும் வரை மகாநாகுல என்ற இடத்தில் தங்கியிருந்தான்.

அங்கே அவன் வெகு காலம் தங்கவில்லை. 1069-ல் சோழ சக்கரவர்த்தி இறந்தான். சோழ சிங்காசனத்துக்கு இரண்டுபேர் போட்டியிட்டார்கள். இவ்வாறு சோழ நாட்டில் உள்நாட்டு குழப்பம் ஏற்பட்டதும், விஜயபாகு மறுபடியும் ராஜரட்டையைத் தாக்கினான். அவனது சேனையின் ஒரு பகுதி மாயரட்டை வழியாகச் சென்று அனுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றியது. இன்னொரு பகுதி மகாவலி கங்கைப் பக்கமாகப் பழைய பாதை வழியாய்ச் சென்று பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றியது. இத்தலைநகரங்கள் விஜயபாகுவின் கைப்பட்டதும், சோழரை இலேசாகக் கலைத்துவிட்டு இலங்கைக்கு அவனே அரசனானான்.

சோழநாட்டுக் குழப்பங்கள் தீர்ந்தபின் சோழர் இலங்கையை மறுபடியும் திருப்பிப் பிடிக்கக்கூடுமென்ற பயம் விஜயபாகுவுக்கிருந்ததால், தனது இராசதானியாகிய பொலன்னறுவை நகரத்தைச் சுற்றி மதில் கட்டி அரண்மனை செய்தான். பின்னர் சோழருக்கு விரோதிகளான

பாண்டியருடனும், கலிங்கருடனும், மேலைச்சளுக்கிய அரசனான ஆளும் விக்ரமாதித்தனுடனும் (1076-1126) நட்புடன்படிக்கை செய்துகொண்டான்.

இவ்வாறு சோழர் படையெடாதவாறு தன்னைக் காவல் செய்துகொண்டபின் நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதில் கருத்துள்ளினான். சோழராட்சியில் பௌத்த சமயம் சீரழிந்து போனதையும், விரும்பி நோர்க்கு தீட்சைசெய்து சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடிய தகுதிவாய்ந்த பௌத்த பிக்குகள் அநேகர் இலங்கையில் இல்லாததையும் விஜயபாகு கண்டு வருந்தினான். இக் குறையை எவ்வாறு நிவர்த்தி செய்வது? பர்மாவில் தகுதிவாய்ந்த ஏராளமான பிக்குகளிருந்தார்கள். பர்மிய அரசனான அநோரதன் என்பவன் தனது சிறந்த நண்பனாயிருந்து, சோழருக்கெதிராகப் படைத்துணை உதவியுமிருக்கிறான். அவனிடம் ஒரு தூதனுப் பினுலென்ன என்று விஜயபாகு எண்ணி, ஒரு தூதுகோஷ்டியை அனுப்பி பர்மிய பிக்குகள் பலரை வரவழைத்து, அவர்களைப் பரிபாலித்தான்.

வேறும் பலவிதத்தில் இவன் பௌத்த சமயத்துக்குத் தொண்டு புரிந்தான். பல விகாரைகளைக் கட்டுவித்தான். பொலன்னறுவையில் தந்ததாதுவைப் பிரதிஷ்டை செய்வதற்காக ஒரு கோவில் கட்டுவித்தான். அழிந்துபோன பல கட்டிடங்களைப் புதுப்பித்தான். சோழர் அழித்த பல கட்டிடங்களை மறுபடியும் நிர்மாணித்தான். சிவனெளிபாதத்துக்கு அக்காலத்தில் யாத்திரை செய்தோர் பல கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது. விஜயபாகு சாலைதோறும் தர்மசாலைகளையும் அம்பலங்களையும் கட்டுவித்ததோடு இரத்தினபுரிப் பகுதியிலுள்ள 'கிரிமலை' என்ற கிராமத்தை யாத்திரிகருக்கு உணவளிப்பதற்காக உப மானியமாக விட்டான்.

விஜயபாகு விவசாயத்தில் மிகச்சிரத்தையெடுத்தான். உடைந்த அணைகளைக் கட்டுவித்து, குளங்களைச் சீர்ப்படுத்தினான். அதன் பயனாக நெல் விளைவை அதிகரிக்கச் செய்தான்.

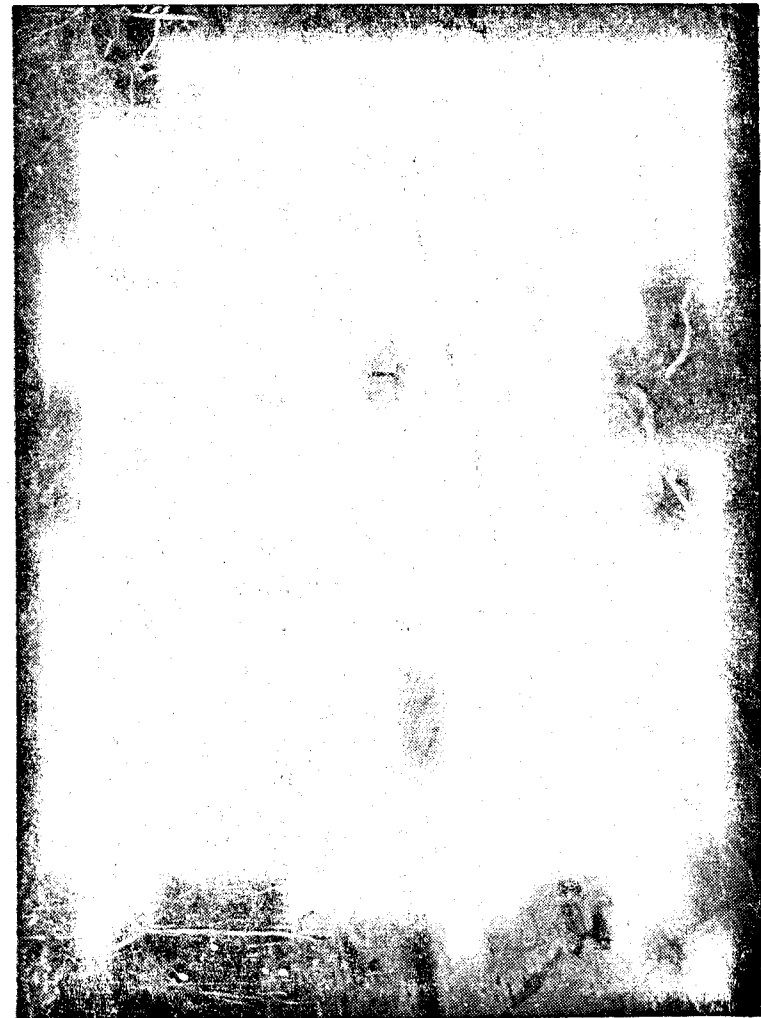
இவன் காலத்தில் குழப்பமும் போருமில்லாதிருந்தால் இவன் பெளத்த சமயத்தை வளர்ப்பதற்கும் விவசாயத்தை முன்னேற்றமடையச் செய்வதற்கும் இன்னும் அதிகம் முயன்றிருப்பான் எனக்கூறுவது மிகையாகாது. சோழரை முறியடித்த பின்னர் நாட்டில் உள்ளூர்க் குழப்பங்களுண்டாயின. மாயரட்டை, ராஜரட்டை, உருகுணை, மலையரட்டை, ஆகிய பகுதிகளில் புரட்சிகளுண்டாயின. அதுமாத்திரமன்றி கடைசி காலத்தில், இவனால் கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்ட இந்தியப் படையாட்சிகள் கலகஞ் செய்ததால் விஜயபாகு பொலன்னறுவையை விட்டுஓடி, வக்கிரகலையிற் போயிருக்கவேண்டியதாயிற்று.

இலங்கையில் ஆட்சிசெய்த பெரிய அரசர்களுள் முதலாம் விஜயபாகுவும் ஒருவன் எனலாம். இவன் ஆட்சி தொடங்கிய காலத்தில் ஒரு சிறிய பிரதேசத்தையே ஆண்டு வந்தான். 1114-ல் இவன் இறக்கும்பொழுது இலங்கை முழுவதற்கும் தனி அரசனாகவே இறந்தான். இவனை ஞாபகமுட்டுவதற்குப் பெரிய குளங்களாவது பாரிய கட்டிடங்களாவது இல்லை. ஆனால், பெரிய சோழ சக்கிராதிபத்தியத்துடன் இளையாமற் சண்டையிட்டு இலங்கையை சோழ ராட்சியிலிருந்து மீட்டு ஒரு தனி அரசாக்கிய பெருமை இவனுக்கே உரியது.

II. மகா பராக்கிரமபாகு

முதலாம் விஜயபாகுவின் பின் அவன் தம்பியான ஜயபாகு அரசனானான். இவனுக்குப்பின் அரசரிமையுடையவன் முதலாம் விஜயபாகுவின் மகனான விக்ரமபாகுவாகும். அந்த உரிமைபற்றி இவனை மாயரட்டையில் ஆட்சி நடத்தவேண்டும். ஆனால், விஜயபாகுவின் சகோதரி மகனான மாணாபரணன், கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகன், ஸ்ரீ வல்லபன் என்ற தனது இரு சகோதரரின் துணையோடும், ஜயபாகுவின் துணையோடும் மாயரட்டையைக் கைப்பற்றி ஆட்சி நடத்தினான்.

ஆனால் தனது உரிமையை விக்ரமபாகு இலேசாக விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. எனவே மாணாபரணனுக்கும்

பராக்கிரமபாகுவின் பாழடைந்த மாளிகை

1153-ல் கஜபாகு இறந்தான். ஆனால், உருகுணையில் தன் தந்தையான ஸ்ரீ வல்லபனுக்குப்பின் ஆட்சி நடத்திய மாநாபரணனோடு பராக்கிரமபாகு சண்டை செய்யவேண்டி நேர்ந்தது. இப்போர் சில காலமாக நடைபெற்றது. ஈற்றில், பராக்கிரமபாகு அவனை உருகுணைக்குப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்தான். அங்கே அவன் சில நாட்களில் இறந்துபோனான்.

இலங்கையில் தனியரசனாவதற்கு உருகுணையைப் பராக்கிரமபாகு வெற்றிக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இங்கே மாநாபரணனின் தாயான சுகல ராணியின் தலைமையில் சிங்கள அதிகாரிகள் பராக்கிரமபாகுவுடன் நெடுங்காலம் சண்டையிட்டு வந்தனர். பராக்கிரமபாகு கிழக்குப் பாதையாக முதல் ஒரு சேனையை அனுப்பினான். புத்தல என்ற இடத்தில் இச்சேனை தடைப்பட்டது. உடனே மேற்கிலிருந்து இரண்டு படைகளை அனுப்பினான். ஒரு சேனை கரையோரமாகச் சென்றது. மற்றது புலுத் தோட்டைக்கூடப் பெல்மதுளையைத் தாண்டிச் சென்றது. சில காலஞ் சண்டைசெய்தபின் பராக்கிரமபாகு வின் சேனை உடுண்டொரவென்ற இடத்தைக் கைப்பற்றி, சுகலவைத் தோற்கடித்தது.

பராக்கிரமபாகு இலங்கைக்குத் தனியரசனான பின்னரும் இரண்டு பெரிய யுத்தங்களில் ஈடுபட்டான். முதலாவது பர்மிய அரசனான அலாங்கிது என்பவனோடு போர்செய்ய நேர்ந்தது. முதலாம் விஜயபாகுவின் நண்பனான அனோரதனைப்பற்றி ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். அனோரதனுக்குப்பின் அரசாண்டவர்கள் பலர் இலங்கையோடு நட்புக்கொண்டாடினார்கள். ஆனால், அலாங்கிது என்ற தற்பெருமைவாய்ந்த மன்னன் இலங்கையோடு எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்திருப்பதில்லையென மறுத்துவிட்டான். இலங்கையோடு நடத்தி வந்த யானை வர்த்தகத்தை நிறுத்தினான். சிங்களத் தூதுவர் களைத் துன்புறுத்தினான். கம்போடியாவுக்குச் சென்ற சிங்கள இளவரசியைக் கைதுசெய்தான். இத்தகைய கொடுஞ் செயல்களைக் கண்ட பராக்கிரமபாகு ஒரு கடற்

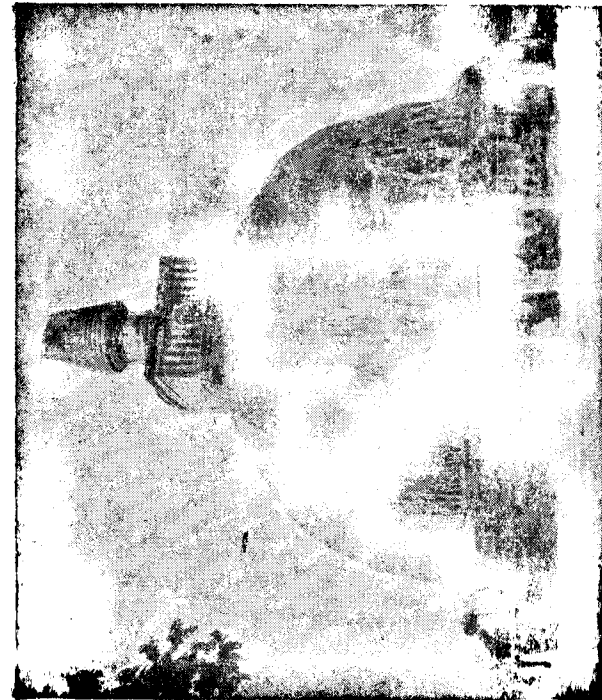

இலங்காநிலக விகாரை, பொலன் ஸ்ரீலை

படையை ஏற்படுத்தி பர்மாவுடன் சண்டைக்குக் கிளம் பினான். போரில் அலாங்கிதுவை பராக்கிரமபாகுவென்று மறுபடியும் யானை வியாபாரத்தை நடத்த அவனை இசையச் செய்தானென 'மகாவம்சம்' கூறுகிறது.

பராக்கிரமபாகுவின் இரண்டாவது யுத்தம் இன்னொரு காரணத்தைக்கொண்டது. 1167-ல் பராக்கிரம பாண்டியனது அரசைக் கைப்பற்றக் குலசேகரன் என்ற மன்னன் முயன்றான். பராக்கிரம பாண்டியன் இலங்கை வேந்தனான பராக்கிரமபாகுவின் உதவியை வேண்ட, அதற்கு பராக்கிரமபாகு உடன்பட்டான். இந்த யுத்தம் பல வருடங்களாக நடைபெற்றது. இரண்டு முறையாகச் சிங்களப் படை வெற்றிபெற்று போர் முடிந்ததென்று இருக்குந்தறுவாயில் முலசேகரன் சோழர் துணையுடன் சிங்களப் படையைப் பின்வாங்கச் செய்தான். இப்படைத் துணையில் பராக்கிரமபாகு அநேக போர் வீரரையும் பெரும் பொருளையும் இழக்க நேரிட்டது. இவற்றுக்கெல்லாம் ஈடாக இராமேஸ்வரம் என்ற தீவே பராக்கிரமபாகுவுக்குக் கிடைத்தது.

பராக்கிரமபாகு ஒரு சிறந்த போர்வீரன் மாத்திரமல்ல; ஓர் அறிவுமிக்க அரசனுங்கூட. விவசாய விருத்தியிலேயே நனது நாட்டின் செல்வ விருத்தி தங்கியிருப்பதென்பதை நன்குணர்ந்திருந்தான். மாயரட்டைக் கரசனாயிருந்த காலத்தில் இவன் தெதுரு ஓயாவின் நீரை விவசாயிகள் பயன்படுத்துவதற்காக வாய்க்கால்களை வெட்டுவித்தான். பின்னர் இலங்கைக் கரசனானதும் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினான். தோப்பவாவியை தம்புத்தலுவாவியுடன் இணைத்து பராக்கிரமக் கடல் என்ற பெரிய குளத்தைக் கட்டுவித்தான். அம்பன் கங்கை, மகாவலி கங்கை ஆகிய ஆறுகளை கால்வாய்கள் மூலம் இக்குளங்களோடு தொடுத்தான். இவ்வாறு தொடுக்கும் ஒரு கால்வாயே அங்கமேடில்ல எல என்பதாகும். இங்ஙனம் நாடெங்கும் விவசாயத்தை விருத்தி செய்யப் பெரிதும் முயற்சியெடுத்து வந்தான்.

கிரி விகாரை, பொலன்னறுவை

புதிய கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பதில் பராக்கிரம பாகு பெரும் பொருள் செலவுசெய்தான். பொலன்னறுவையில் இவன் கட்டுவித்த அரசமாலிகையின் சிதைவை இன்றும் அங்கே காணலாம். இவ்வரண்மனை அநேக மாடங்களையும், கட்டிடங்களையும் உடையதாய் செங்கல்லால் கட்டப்பட்டது. நகரின் வடபாகத்தில் மிக விஸ்தாரமாகக் கட்டப்பட்ட ஜேதவன விகாரையின் விக்ரகமண்டபத்தின் சுவர்களில் பல சித்திரங்கள் வரையப்பட்டன. இங்கே சசஜாதகத்தைக் குறிக்கும் ஒரு படமும் வரையப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு கட்டப்பட்ட தெமலமகாசேய என்ற தாதுகோபமே இலங்கையிற் பெரியது. இலங்காதிலக விகாரை, கிரி விகாரை ஆகிய கட்டிடங்களும் இவன் காலத்தெழுந்தனவே. கல் விகாரையில் குடையப்பட்டிருக்கும் பௌத்த விக்ரகங்களும் இவன் காலத்திலேயே இயற்றப்பட்டன.

வேறு பல விதத்திலும் இவன் பௌத்த சமயத்தை வளர்த்து வந்தான். இலக்கிய விருத்தியை ஊக்கப்படுத்தியதால் அநேக நூல்கள் எழுதப்பட்டன. பௌத்த பிக்குகள் அக்காலத்தில் மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்திருந்தார்கள். பராக்கிரமபாகு அவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தினான்.

இலங்கையை ஆண்ட பெரிய அரசர்களுள் பராக்கிரமபாகு ஒருவன். மற்றவன் துட்டகெமுனு. பராக்கிரமபாகு ஒரு சிறந்த அரசன் என்பதில் ஐயமில்லை. பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்கும், விவசாய விருத்திக்கும் இவனைப்போல முயற்சிசெய்தோரில்லையெனலாம். அயல் நாடுகள்மீது படையெடுத்துப் போர் என்று செல்லக் கூடியமுறையில் யுத்தம் நடத்திய இலங்கையரசன் இவன் ஒருவனே. சிறந்த முறையில் அரசியல் நிர்வாகத்தை இவன் அமைத்தான் என்பதற்குப் பல சான்றுகளுண்டு. பின், இவன் திறமையுடன் செய்த வேலைகளை மேலுந் தொடர்ந்து நடத்தி, அன்னியரின் எதிர்ப்பை நிர்வகிக்கக்கூடிய ஒரு அரசியல் முறையை உண்டாக்காததால், இவன் செய்த வேலையெல்லாம் வீணாயின.

III. நிலங்கமல்லனும் கலிங்கமாகனும்

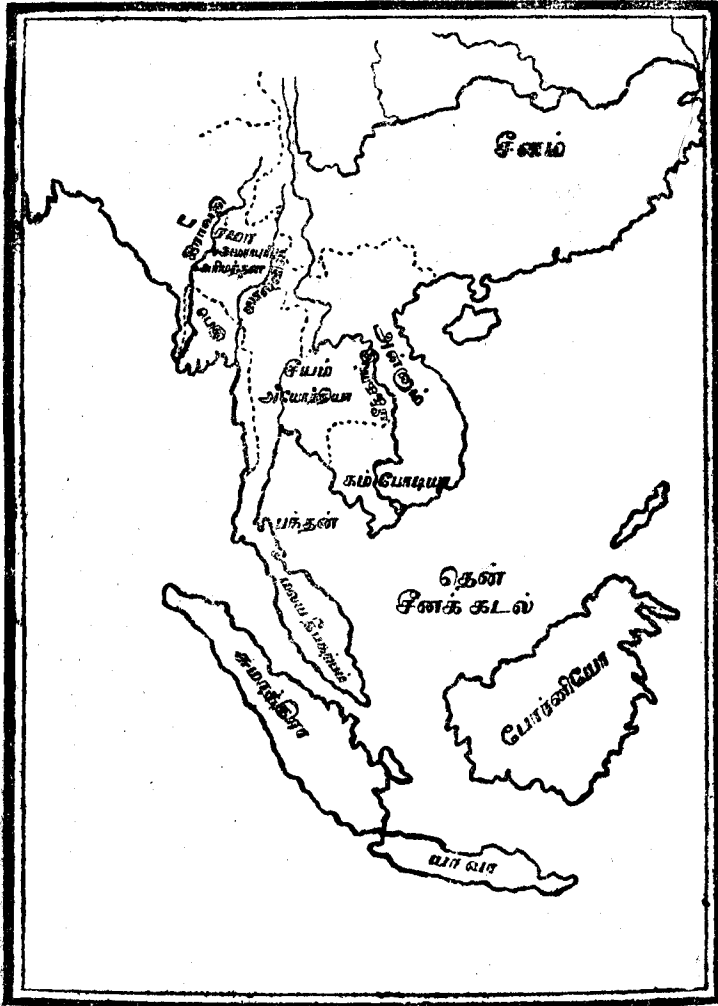
பொலன்னறுவையில் ஆட்சிசெய்த மற்றுமிரு அரசர்களைப் பற்றி மாத்திரமே ஈண்டுக் குறிப்பிடுவோம். இவர்களில் ஒருவன் நிலங்கமல்லன் (1187-1196). இவனிருந்த அரியாசனத்தை இப்பொழுது கொழும்பு நாதன சாலையிற் காணலாம். இவன் கலிங்கதேசத்து இளவரசன். பராக்கிரமபாகுவுக்கு மருமகன் முறையானவன். இவ்வரசன் தனது காரியங்களைப் புகழ்ந்து எழுதியுள்ள அநேக சாசனங்களிருக்கின்றன. அவற்றைக்கொண்டு இவனைப்பற்றி யதிகம் அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது. இவன் பொலன்னறுவையில் வட்டதாகே, ஹட்டதாகே, நிலங்கலதா மண்டபம், இரங்கோட் விகாரை ஆகிய கட்டிடங்களைக் கட்டுவித்தான்.

மற்ற அரசன் மாகன் (1214-1235). பொலன்னறுவை காலத்துக் கடைசி அரசன் இவனே. இலங்கையில் குழப்பம் இருப்பதை யறிந்த இவன் 1214-ல் இந்தியா விலிருந்து ஒரு படையோடுவந்து ராஜரட்டையை வென்று அரசனானான். தனது இருபத்தொரு வருட ஆட்சியில் இவன் பௌத்த சமயிகளைத் துன்புறுத்திக் குடிகளை வருத்தி அவர்களது செல்வத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டான்.

இவன் இறந்ததும் பொலன்னறுவையின் புகழ் மங்கிற்று. இலங்கைக்குத் தலைநகராயிருந்த பொலன்னறுவை இவனுட்சியின் பின் அப்பெருமையை இழந்தது. இடையிடையே நாலாவது விஜயபாகு, மூன்றாவது பராக்கிரமபாகு ஆகியோரும், சொற்ப காலத்துக்கு இரண்டாவது பராக்கிரமபாகுவும் பொலன்னறுவையில் ஆட்சி நடத்தினார்கள்.

IV. பரதகண்டமும் கிழக்கிந்தியத் தீவுகளும்

இந்தியாவின் செல்வாக்குப் பரவியிருந்த தூர கீழ்த்திசை நாடுகளின் படத்தை நோக்குமிடத்து, சீனாவுக்குத் தெற்கேயுள்ள பிரதேசம் நான்கு பெரிய பகுதிகளை உள்ளடக்கியிருப்பதைக் காணலாம். மேற்கே ஐராவதி, சல்வீன் என்ற ஆறுகள் பாய்ந்து வளம்படுத்தும் பர்மா

தூர கீழ்த்திசை நாடுகள்

தேசம் அதற்குத் தெற்கே சயாமும், மலாய தீபகற்பமுள். இவற்றுக்குக் கிழக்கே அன்னம், கம்போடியா ஆகிய தேசங்களை யடக்கிய பிரெஞ்சு இந்து-சீன மிருக்கிறது. நான்காவதாக, சுமாத்திரா, ஜாவா, போர்னியோ ஆகிய பெரிய தீவுகளிருக்கின்றன.

பழங்காலத்தில் இப்பிரதேசங்களில் சீர்திருத்தமற்ற புராதன மக்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பின்னர், அங்கு வந்த சீனர் இவர்களோடு விவாகஞ் செய்துகொண்டார்கள். எனவே, இப்பிரதேசங்களில் வசிப்போர் மங்கோலியக் கலப்பினால் தொடர்புள்ள சாதியாரெனக் கூறலாம்.

பர்மா, சயாம், கம்போடியா ஆகிய தேசங்களில் ஹீனயான பௌத்த சமயமே பெரும்பாலும் அனுஷ்டித கப்பட்டு வருவதாலும் இந்நாடுகளிடையே சகய ஒற்றுமை யுண்டு. மலாய தீபகற்பத்திலும், சுமாத்திரா, ஜாவா, போர்னியோ ஆகிய தேசங்களிலும் இன்று இஸ்லாம் மார்க்கமே முக்கியமாக அனுசரிக்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், ஒரு காலத்தில் பௌத்த சமயம் இத்தேசங்களில் பரவியிருந்தது. அதற்குறிகுறியாக ஜாவாவிலுள்ள பொரோபுதூர் என்னும் பிரமாண்டமான தாதுகோபம் விளங்குகிறது. இதற்குப் போகும் வீதியின் இருமருங்கும் எண்ணிறந்த சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

தூரகீழ்த்திசை நாடுகளில் பௌத்த சமயம் எவ்வளவு தூரம் பெருகியிருந்த தென்பதற்கு இலங்கையிலுள்ள பலவிதமான பௌத்த சமயப் பிரிவுகளே சான்றாகும். இலங்கையிலுள்ள பிக்குகளிற் பெரும்பாலோர் சயாம் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள். ராமன்னப் பிரிவெனவும் அமரபுரப் பிரிவெனவும் வேறு இரு பிரிவுகளையும் காணலாம். ராமன்ன என்பது பர்மாவுக்குரிய பழைய பெயர். மேலைப் பர்மாவிலுள்ள ஒரு நகரமே அமரபுரமாகும்.

வியாபார நோக்கமாகச் சென்ற இந்திய வியாபாரிகளே பர்மா, சயாம், கம்போடியா ஆகிய தேசங்களில் இந்திய நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள். ஐராவிதி.

அயோத்தியா முதலிய பரிமியப் பெயர்கள் இந்தியப் பெயர்களாகவே யிருக்கின்றன. மேலும், பர்மிய எழுத்துக்களும், பாஷையும் சிற்ப முறையும், இலக்கியப் போக்கும் இந்தியச் செல்வாக்குடையதாகவே காணப்படுகிறது. சிங்களப் பாஷையைப் போலல்லாது அவர்களுடைய பாஷை மங்கோலிய பாஷையிலிருந்து பிறந்ததாயிருந்த போதிலும், நாளடைவில் பல சமஸ்கிருதச் சொற்களும் பாளிச் சொற்களும் அதில் புகுந்துவிட்டன. சீனாவுக்குச் சமீபத்திலுள்ளபடியால் அவர்களுடைய சிற்பமுறை சீனாவைச் சில வகையில் பின்பற்றியிருக்கிறது. ஆயின், அவர்கள் கட்டிய பகோடா என்னும் தாதுகோபங்கள் இந்தியாவை அனுசரித்தெழுந்தன வென்பதை அறியலாம்.

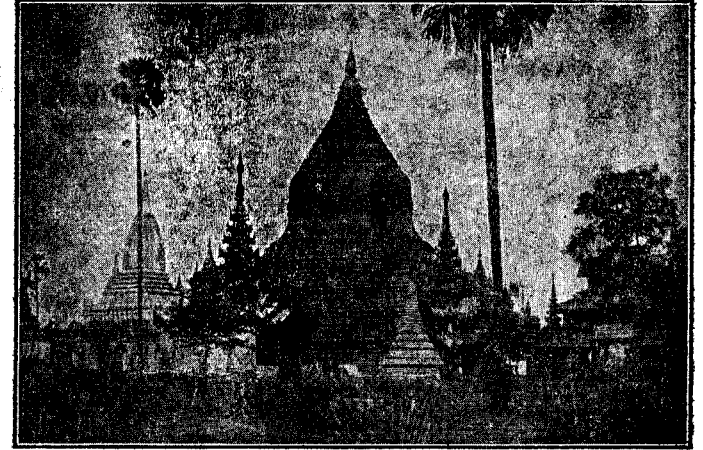
தூர கீழ்த்திசையில் முதன் முதல் கிறிஸ்து பிறந்து சில நூற்றாண்டுகட்குப்பின், இந்து சமயம் பரவலாயிற்று. பின்னர், தென்னிந்தியாவிலிருந்து பௌத்த சமயம் பீகுவில் முதல் பரவி, பின்னர் கரையோரமெங்கும் பரவிற்று. கி.பி. புத்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே பௌத்த சமயம் இந்நாடுகளில் பெரிதும் அனுட்டிக்கப்பட்டது.

V. மூன்று பர்மிய அரசர்கள்

பர்மாவின் முதற்பேரரசன் அனோரதன் (1044-1077) என்பவன். இவனே முதலாம் விஜயபாகுவடன் நட்புரிமை பூண்டிருந்தான் என முன்னர் கூறினோம். இவன் ஆரம்பத்தில் மேலைப் பர்மாவில் பாகன் அல்லது அரிமத்தனமென்ற நகரை ராசதானியாகக்கொண்டு ஒரு சிறிய பகுதியை ஆண்டுவந்தான்.

முதலாம் விஜயபாகு உருகுணைக்கு அரசனான 1059-ம் ஆண்டில் தேரவாதப் பிரிவினையைச் சேர்ந்த ஒரு பௌத்த பிக்கு பாகனுக்கு வந்து அனோரதனை ஹினயான பௌத்த சமயியாக்கினான். இக்காலத்திலே மேலைப் பர்மாவில் மகாயான பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த சீர்கேடான ஒரு வகைச் சமயம் அனுட்டிக்கப்பட்டு வந்தது. அனோரதன் ஹினயான சமயத்தைப் பரப்பினான்.

புதிதாகத் தான் மேற்கொண்ட சமயத்தில் அனோரதன் மிக ஊக்கங்கொண்டவனாய் திரிபீடகத்தைப் பெற்று வருமாறு சீழைப் பர்மாவுக்குத் தூதனுப்பினான். ஆனால் சீழைப் பர்மியர் அந்நூல்களைக் கொடுக்க மறுக்கவே அனோரதன் தண்டெடுத்துச் சென்று அந்நாட்டை வென்று வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு தன்னாடு திரும்பினான். இதன் பின்னர் 'திரிபிடகம்'

ஷிவேனிகான் பகோடா

பாளி பாஷையிலேயே எழுதப்படலாயிற்று. இந்திய விபியையும் மேலைப் பர்மாவில் உபயோகித்தனர்.

அனோரதன் அநேக பௌத்த கோவில்களையும் விகாரைகளையும் கட்டுவித்தான். இவற்றுள் அதிக புகழ்பெற்றது ஷிவேனிகான் பகோடா. இது 1059-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இத் தாதுகோபத்தில் புத்தருடைய தந்த தாதுவும், நெஞ்செலும்பும் சேமிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறி, பர்மியர் இதனை ஒரு திவ்விய சேஷத்திரமாகப்

பாராட்டுவர். இலங்கையில் பௌத்த பிக்கு பரம் பரையைப் புனருத்தாரணஞ் செய்வதற்காக அநோரதன் பர்மிய பிக்குகளை அனுப்பியபொழுது அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக புத்தரின் தந்ததாதுவை அனுப்புமாறு வேண்டியிருந்தானென்றும் விஜயபாகு அவ்வாறு கொடுக்க மறுக்கவே பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறு பெருகும் தெய்வீக சக்திவாய்ந்த அத்தந்தம் இன்னொன்றாகப் பெருகவே அதை அநோரதனின் தூதர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள் என்றும் பர்மாவில் கதை வழங்கி வருகிறது.

தான் இறப்பதற்கு முன்னர், அநோரதன் பர்மா முழுவதையும் வெற்றிபெற்றுத் தனியரசனான பர்மாவின் முதல் அரசன் எனவும், ஹினயான சமயத்தைப் பரப்பியவனெனவும் இவ்வரசன் பாராட்டப்பட்டு வருகிறான்.

அலங்கசிது வென்ற (1112-1167) பர்மிய அரசனைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறோம். இவன் புவனத்தியனென்ற பெயர் பூண்டு ஆட்சி நடத்தி வந்தான். இவனுக்கெதிராகவே பராக்கிரமபாகு போருக்கெழுந்தான். இதைப்பற்றி பர்மிய சரித்திரங்கள் கூறவில்லை. அலங்கசிது யானை வேட்டையில் கைதேர்ந்தவனென்றும் பல குழப்பங்களை அடக்கியவனென்றும், பர்மிய சரித்திரங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

இன்னொரு பர்மிய அரசன் தம்மசேதி (1472-1492) என்பவன். இவன் சிறந்த ஒரு நீதிமானாகவும், விகாரைகளைக் கட்டுவித்தவன் புகழ்பெற்றவனாகவும் விளங்குகிறான். இவன் காலத்தில் பர்மிய பௌத்த பிக்குகள் பல கட்சியாகப் பிரிந்து ஒவ்வொரு விதமான சம்பிரதாயங்களைக் கொண்டிருந்தனர். சாத்திர சம்பந்தமான பிக்கு அபிஷேக முறையைப் பயின்று வருவதற்குத் தம்மசேதி தனது பிக்குகள் சிலரை இலங்கைக்கு அனுப்பினான். அவர்கள் திரும்பிவந்து அங்கு பயின்ற அபிஷேக முறைப்படி பர்மிய பௌத்த பிக்குகளை அபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். இதன் பயனாக பர்மிய பௌத்தசமயப் பிரிவுகள் பலவற்றைத் தம்மசேதி ஒற்றுமைப்படுத்தி வைத்தான்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

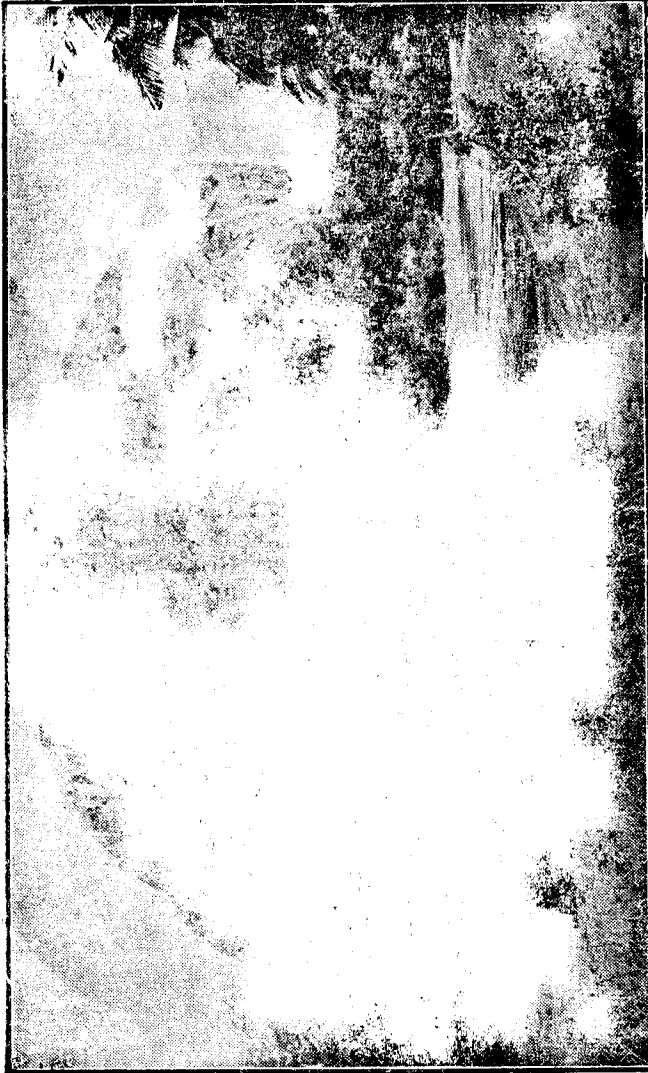
சிங்கள இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சி

1. இரண்டாவது பராக்கிரமபாகுவும் சந்திரபானுவின் படையெடுப்பும்

இராஜரட்டையில் மாகன் இவ்வாறு ஆட்சி நடத்த ஏனைய பகுதிகளிலுள்ள சிங்கள அதிகாரிகள் தனித்தனி தமது எல்லையுள் அதிகாரஞ்செலுத்தி வந்தார்கள். தமிழர் தம்மை எதிர்த்துக் கொள்ளாதவாறு மலைக் கோட்டைகளில் வசித்தும் வந்தனர். இவ்வாறு தம்பதேனியாக் கோட்டையில் இருந்துவந்த மூன்றாவது விஜயபாகு (1232-1234) என்னும் சிங்கள அதிகாரி, மாயரட்டையிலிருந்து தமிழரைக் கலைத்துவிட்டு பிரதான சிங்கள அரசனான.

இவனது மகனே இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு (1236-1271). இவன் முப்பத்தைந்து வருடம் ஆட்சி நடத்தினான். இவன் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினபடியால் சனங்களிவனை ' எல்லாமறிந்த பண்டிதன் ' என அழைத்தனர். குசஜாதகத்தை இவன் கவி சிலுமின என்ற காவிய ரூபமாகச் செய்தான்.

இலங்கையில் தமிழராட்சியை நீக்குவதற்காக, அக் காலத்துப்பல சிங்கள அரசர்கள் முயன்றதைப்போலவே, இவனும் விரும்பி, தமிழரோடு சில காலமாகச் சண்டை நடத்தினான். யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற இவனால் முடியாமற் போனபோதிலும், அனாராத புரியையும், பொலன்னறுவையையும் வெற்றிபெற்றான். அதன் பின்னர் தம்பதேனியாவைக் கைவிட்டு விட்டு பொலன்னறுவையை இராசதானியாகக் கொண்டான். அங்கு சில காலமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

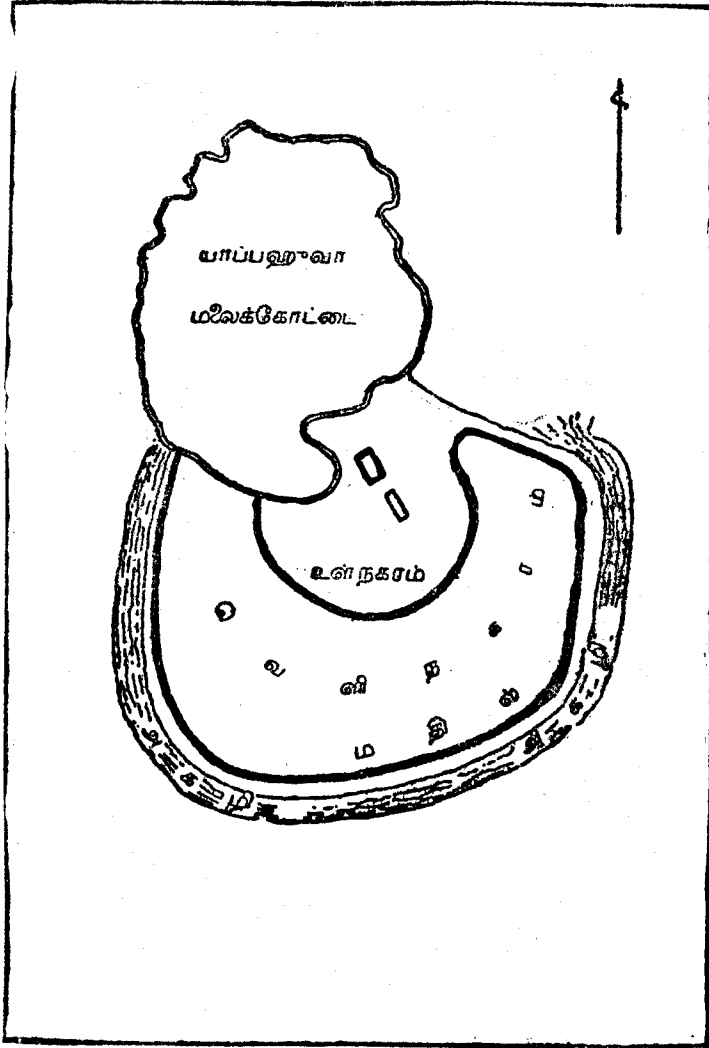

யாப்பஹுவா கற்பாறை

இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு பௌத்த சமயத்தில் மிகுந்த பற்றுடையவன். தமிழர்கள் ஆங்காங்கு சிதைத்த பௌத்த விகாரைகளையும் கட்டிடங்களையும் இவன் புதுப்பித்தான். அநேக பௌத்த கட்டிடங்களைத் தமிழர்கள் அழித்துவிட்டபடியால், இவன் இவ்வகையில் அதிக வேலை செய்யவேண்டியிருந்தது. மாகன் பௌத்த பிக்குகளைத் துன்புறுத்திய காலத்தில், பலர் இலங்கையை விட்டுத் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்றனர். அவ்வாறு சென்றவர்களை பராக்கிரமபாகு மறுபடியும் திரும்பி வரச் சொல்லியழைத்ததுமன்றி, சங்கத்தில் முறை கேடான வாழ்க்கை நடத்தியவர்களை அதிலிருந்து கலைத்தும் விட்டான்.

இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு தனது நாட்டின் நன்மையைக் கருதிப் பலபட முயன்றபோதிலும், அவன் ஆட்சிக் காலத்தில் அன்னியர் படையெடுப்பினால் குழப்ப முண்டாயிற்று. பாண்டிய மன்னர் இரு முறை இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்து இலங்கை யரசர்களிடம் திறைபெற்றுச் சென்றனர் எனக் கூறப்படுகிறது.

மலாய தீபகற்பத்திலே பாண்டன் குடாக்கடலுக் கருகாமையில் தாம்ரலிங்க மென்றொரு சமஸ்தான முண்டு. இதன் அரசனான சந்திரபானு என்பவன், இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு காலத்தில் இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்தான். சந்திரபானு பௌத்த சமயத் தவன். அதிசயமான அற்புதங்களைச் செய்யும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு புத்த விக்ரகம் இலங்கையிலிருக்கிற தெனக் கேள்விப்பட்டு, அதை அபகரிப்பதற்காக வந்தான். சிங்களர் அதனைக் கொடுக்க மாட்டார்கள் என அறிந்துகொண்ட அம்மன்னன் போர் தொடுத்தான். பராக்கிரமபாகு இவனது சேனையை வெற்றிகரமாக மேற்செல்லாதவாறு தடுக்கவே, சந்திரபானுவின் சேனை பின்வாங்கித் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்றது. அங்கே பெரிய சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் ஒரு முறை இலங்கைமீது சந்திரபானு படையெடுத்தான். இம்முறை சந்திரபானு புத்தரின் தந்ததாழ்வையும்,

யாப்பஹுவா

பிச்சைப் பாத்திரத்தையும் கேட்டான். சிங்களர் கொடுக்க மறுக்கவே, யாப்பஹுவாவரை சந்திரபானு சேனையைச் செலுத்திச் சென்றான். இவ்விடத்தில் சிங்களச் சேனை எதிர்த்து அவனைத் தோற்கடித்தது.

II. பாண்டியர்

இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு இறந்தபின்னர், நான்காவது விஜயபாகு அரசனானான். இவனை இவன் தளபதி கொன்றுவிட்டான். அதன் பின்னர், இவனது தம்பியான முதலாம் புவனேகபாகு (1273-1284) அரசாட்சி செய்தான். இவன் தம்பதேனியாவை ராஜதானியாக்கி அங்கிருந்து அரசாண்டான். பின்னர், தமிழர் படையெடுப்பைத் தடுப்பதற்கு யாப்பஹுவாவே சிறந்த இடமெனக்கருதி அங்கு சென்றான்.

இக்காலத்தில் பாண்டியர் சேனை இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்தது. புவனேகபாகு இவர்களுடைய முதற்படையெடுப்பைத் தடுத்தபோதிலும், இரண்டாவது படையெடுப்பில் பாண்டிய மன்னனான குலசேகரனால் மிக மோசமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டான். பாண்டிய சேனைத் தலைவனும் குலசேகரனின் மந்திரியுமாகிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி யாப்பஹுவாவைக் கைப்பற்றினான். அன்றியும், புத்த தந்ததாதுவையும் எடுத்துப் பாண்டிய நாட்டுக்குக் கொண்டுசென்றான்.

இதன் பின்னர், ஏறக்குறைய இருபது வருடமாக பாண்டியர் இலங்கையில் அரசு நடத்தினர். பாண்டிய ராட்சியில் இலங்கையில் இந்து சமயம் பரவி பெளத்த சமயத்தையும் பாதித்தது. பொலன்னறுவையிலுள்ள முதலாவது சிவாலயம் இக்காலத்திற்குள் கட்டப்பட்ட தெனலாம். இக்கோவிலின் அமைப்பு, பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டுப் பாண்டிய சிற்பமுறையையே அனுசரித்திருக்கிறது.

அடுத்தாப்போல், இலங்கையை அரசாண்ட மூன்றாவது பராக்கிரமபாகு (1302-1310) பாண்டிய ராணியின் கீழ் ஆட்சி நடத்தினான். பாண்டியரது நுணையிருந்த

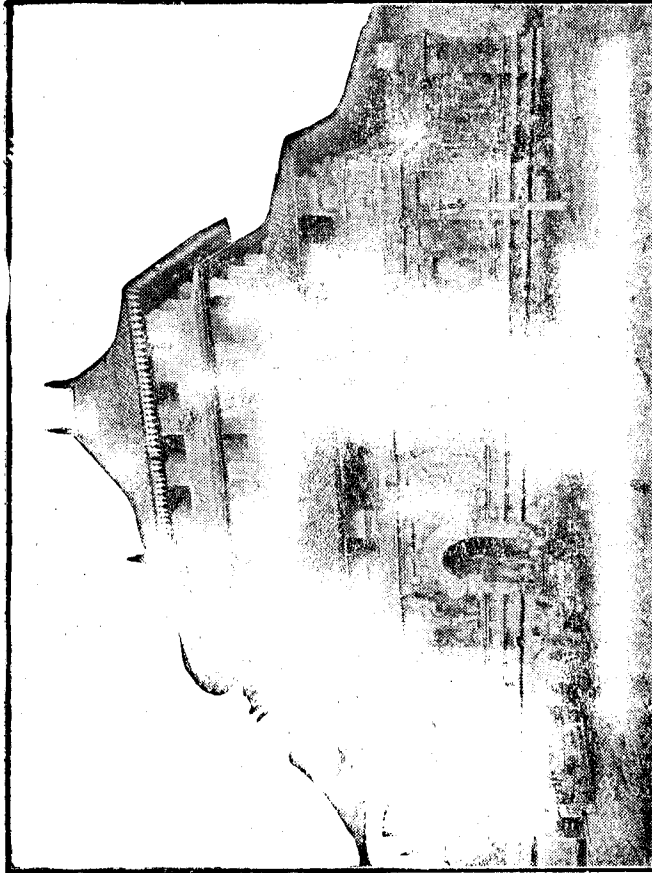
படியாற்றான் இவன் பொலன்னறுவையை இராசதானியாக்கினான். குலசேகர பாண்டியன் இவனிடம் சென்று, நட்புரிமை பாராட்டி, புத்த தந்ததாதுவைப் பெற்றான்.

இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் பாண்டியர் ஆதிக்கம் பெருகியிருந்ததாலேயே சிங்களர் பாண்டியரை எதிர்க்க முடியாமலிருந்தது. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழராதிக்கம் குன்றவே, பாண்டியர் வலிமைபெற்றுச் சோழமண்டலத்தைக்கூட ஆண்டுவந்தார்கள். சோழர் ஆதிக்கம் நீடித்ததுபோலப் பாண்டியராதிக்கம் அவ்வளவு காலம் நீடிக்கவில்லை. குலசேகரபாண்டியன் இறந்ததும், அவன் மைந்தரிருவர் பிணக்குற்றனர். இக்காலத்தில் இந்தியாவின் பெரும் பகுதியைத் தம்மாணைக் குட்படுத்தியிருந்த முஸ்லிம்கள், இத்தருணத்தில் பாண்டிய நாட்டைக் கைப்பற்றினர். இவ்வாறு பாண்டியர் செல்வாக்குக் குறைந்த காரணத்தினால்தான், அவர்களது துணையுடன் அரசாண்டு வந்த மூன்றாவது பராக்கிரமபாகு விடமிருந்து, இரண்டாவது புவனேகபாகு (1210-1225) அரசைக் கைப்பற்றி இலங்கைக்கு அரசனானான்.

III. நான்காம் புவனேகபாகுவும் அளக்கோராவும்

இரண்டாவது புவனேகபாகுவும் (1310-1325), அவனுக்கு அடுத்தாப்போல் அரசாண்ட மன்னனும் குருணாகல் என்ற மலைக் கோட்டையிலிருந்து அரசாண்டார்கள். உள்நாட்டுக் குழப்பத்திற்கும் பயந்தோ அன்னியர் படையெழுச்சிக்கு அஞ்சியோ இவ்விரு அரசர்களும் இம்மலைக் கோட்டையையே தமது அரசனாகக் கொண்டிருந்தனரென்பது புலனாகின்றது.

1346-ல் நாலாவது புவனேகபாகு அரசனானான். இவன் கம்பனையில் இராசதானியமைத்து ஆட்சி நடத்தினான். இலங்காதினக விகாரையும், கடலதெனியா விகாரையும் இவனாற் கட்டப்பெற்ற பெரிய விகாரைகள்.

கம்பனேக்குச் சமீபத்திலுள்ள இலங்காதிலக விகாரை

இவை கம்பனேக்குச் சமீபத்திலுள்ளன. இக்காலத்தில் இந்து சமயம் எவ்வளவு தூரம் பௌத்த சமயத்தைப் பாதித்ததென்பதற்கு இவ்விரு விகாரைகளும் சான்றாகும். இலங்காதிலக விகாரையின் உற்புறம் பொலன்னறுவைக் கட்டிடங்களைப்போலவே அமைந்திருக்கிறது. உள்ளே ஒரு புத்த விக்ரகம் தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இலங்காதிலக விகாரையின் உட்கவருக்கும் வெளிச்சுவருக்குமிடையேயுள்ள வாசலில் இந்து தெய்வங்களின் விக்ரகங்கள் பல இருக்கின்றன. கடலதேவிய விகாரை இந்து தேவாலயங்களைப்போல் முற்றிலும் கல்லினால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிற்பமுறை விஜயநகர மன்னர் காலத்து இந்து ஆலயங்களை ஒத்ததாயிருக்கிறது.

தமிழர் குடியிருந்த யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தை இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு கைப்பற்ற முடியாமற்போய்விட்டதென மேலே கூறினோம். கம்பனையில் நாலாவது புவனேகபாகுவும் அவன் பின்வந்தோரும் ஆட்சி நடத்திய காலத்தில், யாழ்ப்பாண அரசர் தமது அதிகாரத்தை தெற்கேயும் செலுத்தி சிங்கள அரசரிடம் திறையும் பெற்று வந்தார்கள்.

மூன்றாவது விக்ரமபாகு (1360-1374) வின் சேனைத் தலைவனான அளகக்கோராவ என்பவன், இவ்வாறு தமிழரின் செல்வாக்கு பெருகுவதைத் தடைசெய்ய உறுதிபெண்டான். கோட்டையிலும், பாணந்துறைக்கு கிழக்கே சில மைல்களுக்கப்பாலுள்ள ரயிகம என்னுமிடத்திலும் கோட்டைகளைக் கட்டுவித்தான். சேனையைத் திரட்டிவந்தான். தமிழரை எதிர்க்கக்கூடிய வலிமை பெற்றதும் யாழ்ப்பாண மன்னன்மீது தனக்குள்ள அவமதிப்பைக் காட்டுவதற்காக அவன் அனுப்பிய திறை சேர்க்கும் உத்தியோகத்தரைத் தூக்கிவிட்டான்.

இதைக் கேள்வியுற்ற யாழ்ப்பாண மன்னன் தன்னை இவ்வாறு அவமதித்தமை போருக்கறிகுறியென எண்ணி ஒரு கடற்படையையும் ஒரு தரைப்படையையும் அனுப்பினான். இவ்வாறு சென்ற தமிழ்ப் படைகளை அளகக்

கோனூரன் தோல்வியுறச் செய்து, வடக்கே சிலாபம் வரையிருந்த தமிழின் பாடிவீடுகளைக் கைப்பற்றினான்.

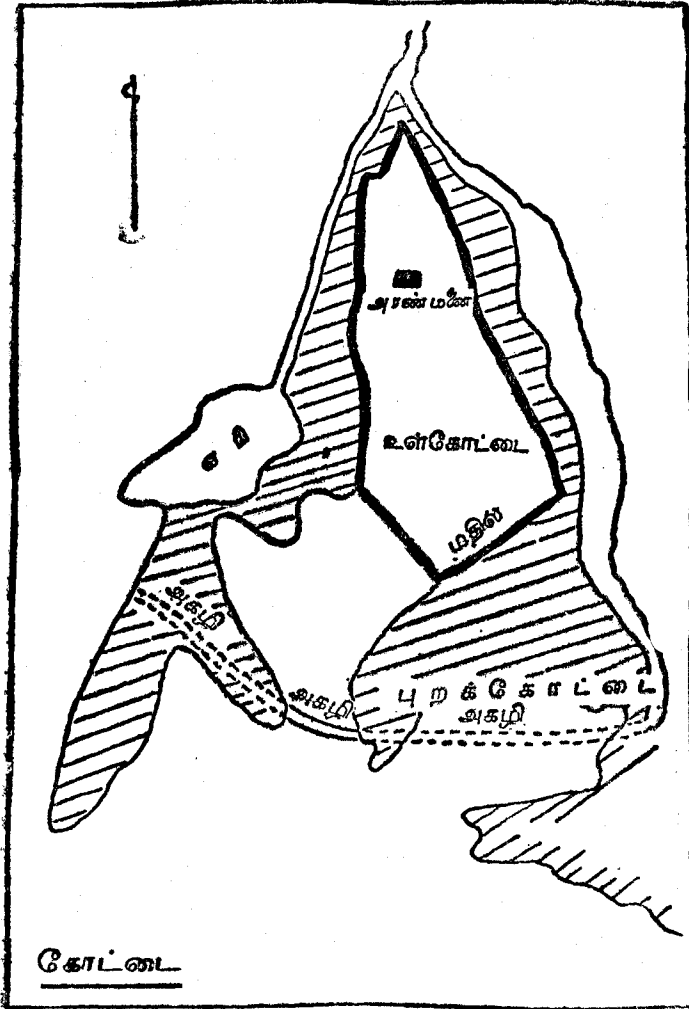
IV. ஆறுவது பராக்கிரமபாகு (1412-1374)

இக்காலத்தில் அரசாண்ட சிங்கள மன்னருட் டைசிறந்தோன் ஆறுவது பராக்கிரமபாகு. இவன் அரசேற்ற காலத்தில் அவ்வளவு வலிமையுள்ளவனாயிராததால், சதுப்பு நிலங்களால் அரண் செய்யப்பட்டிருந்த கோட்டையையே ராசதானியாகக் கொண்டான். ஆனால், இவன் இறக்கும்பொழுது மாறுபட்ட அரசரையெல்லாம் வென்று இலங்கைக்குத் தனி மன்னனாயிருந்தே யிறந்தான்.

மூன்று பகுதிகள் இவனது ஆணையை ஏற்கவில்லை, ஒன்று மலையநாடு; கம்பளை சிங்களரின் ராசதானியாயிருந்த காலத்தில் இப்பகுதி பிரசித்திபெற்றது. இதில் அரசாண்ட ஜோதிய சிதன என்ற அரசன் ஆறுவது பராக்கிரமபாகுவுக்குத் திறை கொடுக்க மறுத்துக் குழப்பஞ் செய்தான். உடனே பராக்கிரமபாகு தண்டெடுத்துச் சென்று அவனை வெற்றி கொண்டான்.

மற்றநாடு வன்னி. இது யாழ்ப்பாண ராச்சியத்துக்கும் சிங்கள ராச்சியத்துக்குமிடையேயுள்ள பிரதேசம். இங்குள்ள வன்னியர் என்ற அதிகாரிகள் சிங்கள அரசரது ஆணையையோ யாழ்ப்பாண அரசர்களின் ஆணையையோ ஏற்றுக்கொண்டு வந்தனர். ஆறுவது பராக்கிரமபாகு அரசுக்கு வந்ததும், வன்னியர் அவனது ஆணைக்கு அடங்க மறுத்தனர். பராக்கிரமபாகு அவர்களுடன் போர்செய்து அவர்களை யடக்கினான்.

இருநூறாண்டாக தனியரசாய் விளங்கி வந்த யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தை வெல்ல முற்பட்டதே பராக்கிரமபாகுவின் கஷ்டசாத்தியமான ஓர் அலுவலாயிற்று. இவ்வேலையைச் செய்துமுடிக்குமாறு இவன் தனது மகனான சபுமால்குமரய்யானிடம் ஒப்படைத்தான். குமரய்யா 1450-ல் முதன் முதல் பிரயத்தனப்பட்டுத் தோல்வி

யுற்றான். பின்னர், இன்னொரு முறை முயன்று வெற்றி பெற்று அவனே அதற்கு அரசனாக ஆட்சி செய்தான். பின்னர், கோட்டையரசை அவன் ஏற்றதும், யாழ்ப்பாண ராச்சியம் மறுபடியும் தனியரசாகி, கடைசியாக ஆண்ட தமிழ் மன்னனின் மகன் சிங்காசன மேறினான்.

யாழ்ப்பாண ராச்சியம் இவ்வாறு வெற்றிகொள்ளப்பட்ட சில தினங்களில், கறுவா ஏற்றிச்சென்ற ஒரு சிங்களக் கப்பலை விஜயநகர ராச்சியக் குடிகள் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். உடனே பராக்கிரமபாகு ஒரு படையை அனுப்பி அதிராம் பட்டினத்தைத் தாக்கினான்.

சிங்கமல்லன் காலத்தின் பின்னர் சிங்களர் அதிகாரம் குன்றிக்கொண்டு வந்தபோதிலும், தம்பதேனியா, குருணாகள், கம்பளை, கோட்டை ஆகிய இடங்களில் ஆண்ட சிங்கள மன்னரின் ஆதரவால் சிங்கள இலக்கியம் பெரிதும் முற்போக்குற்றது. ஆரூவது பராக்கிரமபாகு காலத்திற்குள் தொட்கமுவா ஸ்ரீ ராகுல என்ற புகழ் பெற்ற சிங்களக் கவி திகழ்ந்தார். இவர் ஒரு பௌத்த பிக்கு. ஆறு பாஷைகளில் தேர்ச்சியடைந்திருந்தார். இவரியற்றிய நூல்களுட் சிறந்தது சேனகஜாதகத்தைப் பாட்டாகச் செய்த காவியசேகரமென்பதே. வேறு பல சந்தேச காவியங்களையும் இவரியற்றினார்.

இலங்கையின் பெரிய அரசருள் ஆரூவது பராக்கிரமபாகுவும் ஒருவன். சிங்களராதிக்கம் குன்றிய காலத்திலும், இவன் தனியரசனாக இலங்கை முழுவதும் தனது ஆணையைச் செலுத்தினான். அன்றியும், தென்னிந்தியப் பகைவரை வலிதொலையவுஞ் செய்தான். இவனுக்குப் பின் வந்த அரசர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து எவ்வித தொல்லையும் இன்றி அரசாட்சி செய்தனர். ஆனால், சிங்களராதிக்கம் நாளுக்கு நாள் பலமிழப்பதைத் தடுக்க அவர்களால் முடியவில்லை. ஏனெனில், 1505-ல் ஐரோப்பாவிலிருந்து போர்த்துக்கீசர் என்ற புதிய சாதியார் இலங்கைக்கு வந்து கரையோரப் பகுதிகளையெல்லாம் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றத் தலைப்பட்டனர்.

பதினமூன்றாம் அத்தியாயம்

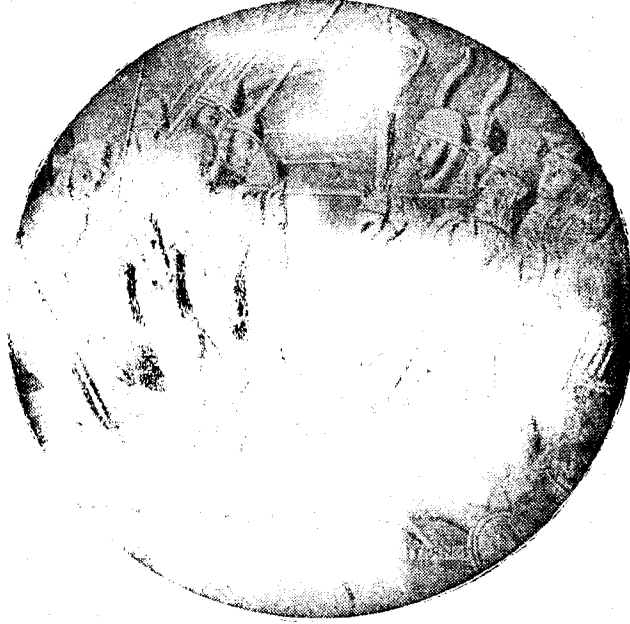
இரு பெரும் யாத்திரிகர்கள்

I. சிலுவை யுத்தங்கள்

இலங்கைக்கு யாத்திரைசெய்து, அவ்வியாத்திரையைப் பற்றிச் சில குறிப்புக்களையும் எழுதிவைத்த பாஹியான் என்ற யாத்திரிகரைப்பற்றி முன்னே கூறியிருக்கிறோம். பதினமூன்றாம், பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் இரு சிறந்த யாத்திரிகர்கள் இலங்கைக்கு வந்தார்கள். இவர்களெழுதிய குறிப்புக்களைக்கொண்டு, அக்காலத்து உலகத்து நிலைமையை அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. இந்த யாத்திரிகர்களில் ஒருவர் வெனிஸ் நகரத்தைச்சேர்ந்த மார்க்கோ போலோ; மற்றவர் டங்கியர் என்ற நகரத்து இபின் பட்டுட்டா என்னும் இஸ்லாமியர்.

முகம்மது நபியைப் பின்பற்றிய இஸ்லாமியர் பாரஸீகம் தொட்டு எகிப்துவரையுள்ள நாடுகளை எவ்வாறு வெற்றி பெற்றனரென்றும், அவர்கள் பின்னர், ஸ்பானியாவரை எங்ஙனம் தமது ஆட்சியைப் பெருக்கி, ஐரோப்பாவை கிழக்குத் தேசங்களிலிருந்து துண்டித்துவிட்டார்கள் என்பதைப்பற்றியும் முன்னொரு அத்தியாயத்தில் கூறினோம். பதினொராம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைச் சேர்ந்த துருக்கியரென்றொரு சாதியாரை, தார்த் தனியர் என்ற சாதியார் துருக்கித்தானத்திலிருந்து கலைத்து விட்டனர். இவர்கள் மேற்கு நோக்கிச் சென்று பலஸ்தீனத்தில் குடியேறினர். கிறிஸ்தவர்களால் புண்ணிய ஷெத்திரமாகக் கருதப்பட்ட பல இடங்கள் இப்பிரதேசத்திலிருந்தன. இங்கு யாத்திரைக்கு வந்த கிறிஸ்தவருக்கு, முன் ஆண்ட இஸ்லாமிய அரசர்கள் கொடுத்து வந்த பல வசதிகளைத் துருக்கியர் செய்ய மறுத்தார்கள்.

உரோம இராச்சியம் விழுந்த பின், ஐரோப்பாவில் குடியேறிய புதிய சாதியாரிடையே கிறிஸ்து சமயம் பரவுவதாயிற்று. இச்சாதியாரை யாண்ட சக்கரவர்த்தி

*சிலுவை யுத்தத்தில் கிறிஸ்தவருக்கும் துருக்கியருக்கு மிடையில் நடைபெறும் ஒரு சண்டை

களுட்டலைசிறந்தவனான சாளிமேன் (768-814) என்பவன் ஐரோப்பாவின் பெரும் பகுதியை ஆண்டான். கிறிஸ்துவ திருச்சபையின் தலைவரான பாப்பாண்டவர் இவனுக்கு

*பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு சன்னலில் தீட்டப்பட்ட படம். இப்படம் சிலுவை யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்திலேயே வரையப்பட்ட தாதின் ஆராய்ச்சியாளர்க்குப் பயனுடையது. அக்காலத்து யுத்தக் கருவிகளை இப்படத்திற் காணலாம்.

மகுடஞ்சூட்டு வைபவத்தைச் செய்தார். உரோம ஏகாதிபத்தியத்தை நிர்வகித்த முறையில், கிறிஸ்துவ திருச்சபையும் பாப்பாண்டவரைத் தலைவராகக்கொண்டு நிறுவப்பட்டதால், ஆசியாவில் பௌத்த சமயம் பரவியதைவிட அதிகமாக ஐரோப்பியாவில் கிறிஸ்து சமயம் பரவலாயிற்று. கிறிஸ்தவ யாத்திரிகர்கள் பலஸ்தீனத்தில் துருக்கியரால் துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்தில், கிறிஸ்துவ திருச்சபைக்கு ஏர்பன் பாப்பாண்டவர் தலைவராயிருந்து வந்தார். ஐரோப்பிய அரசர்கள் பலஸ்தீனத்தைத் திரும்பவும் துருக்கியரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முயற்சி செய்யுமாறு அவர் உற்சாகமூட்டினார். துருக்கியருக்கெதிராகப் பல ஐரோப்பிய வேந்தர் அவ்வப்போது போருக்கெழுந்தனர். இவ்வாறு நிகழ்ந்த யுத்தங்களே சிலுவை யுத்தமென வழங்கப்படுகின்றன.

சிலுவை யுத்தங்கள் சில காலமாக நடைபெற்றன. ஆனால், கிறிஸ்தவர்களுடைய நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. முதலாவது சிலுவை யுத்தத்தில் அவர்கள் பலஸ்தீனத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். ஆனால், சல்தான் சலாஹுத்தீனின் தலைமையில் முஸ்லிம்கள் போர்செய்து அதை மீண்டும் திரும்பப் பிடித்துவிட்டனர். சிலுவை யுத்தத்தின் விளைவாக ஐரோப்பியர் மறுபடியும் கீழைத் தேசங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பைப் பெற்றார்கள். மேலைத் தேசங்கட்கும் கீழைத் தேசங்கட்குமிடையில் வியாபாரம் செழிப்புற்றது.

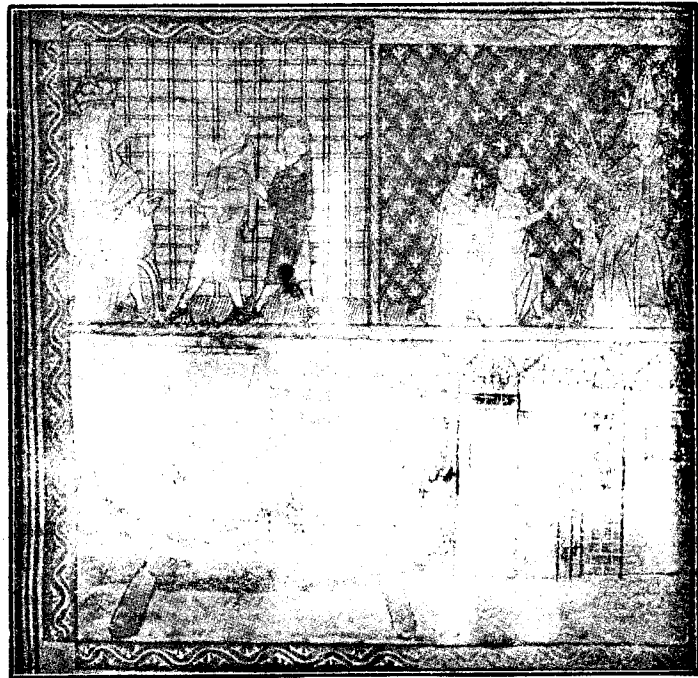
பலஸ்தீனத்துக்குப் போகும் வழியில் சிலுவை யுத்த வீரர் கொன்ஸ்தாந்தினோப்பினைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதால், கீழைத்தேச வியாபாரம், வெனீஸ், ஜெனோவா ஆகிய தேசங்களின் வர்த்தகர்கள் கையில் சிக்கியது. இவர்களிடம் அநேக வர்த்தகக் கப்பல்களிருந்தன. வெனீஸ், கடலின் மத்தியில் கட்டப்பட்ட நீர்க்குழந்த ஓர் அழகிய நகரம். இந்நகரத்து வீதிகளெல்லாம் வெட்டுக் கால்வாய்களாகவேயிருக்கும். அதில் சிறிய சிறிய அழகிய வள்ளங்களில் சனங்கள் பிரயாணஞ் செய்வர். இந்நகரத்தில் 1254-ல் மார்க்கோ போலோ என்ற

பெரிய யாத்திரிகர் பிறந்தார். இவர் கீழைத்தேசங்கட்கு யாத்திரை செய்து அந்நாடுகளைப்பற்றி எழுதிய குறிப்புகளே அந்நாடுகளைப்பற்றி அறியவேண்டுமென்ற மனக்கிளர்ச்சியை ஐரோப்பியரிடை உண்டாக்கின.

II. மார்க்கோ போலோ

மார்க்கோ போலோ பிறந்த சில காலத்தில் அவனது தந்தையான நிக்கோலோ போலோவும் மாமனும் வியாபாரத்தின் பொருட்டு கீழைத்தேசங்கட்குப் பிரயாணமாயினர். கடைசியாக அவர்கள் சீனாவுக்குச் சென்று, சீனச் சக்கரவர்த்தி, தனது குடிகளைக் கிறிஸ்து சமயத்துக்கு மாற்றி, கிறிஸ்துவ சமயத்தை அவர்கட்குப் போதிப்பதற்காக ஒரு நூறு பாதிரிகளை அனுப்புமாறு பாப்பாண்டவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து நிருபங்களை அவர்கள் மூலம் அனுப்பின.

இவ்வாறு தம் தாய்நாடு திரும்பிய இவ்விரு யாத்திரிகர்களும் 1271-ல் மறுபடியும் சீனாவுக்குப் பிரயாணமானார்கள். அப்பொழுது பதினேழு வயதாயிருந்த மார்க்கோவும் அவர்களுடன் சென்றான். அயாஸ் என்ற இடம்வரை கடல் மார்ச்சுமாகச் சென்றனர். அங்கிருந்து பாரசீகக் குடாக்கடலிலுள்ள ஓர்மஸ்வரை தரை மார்க்கமாகச் சென்றார்கள். ஓர்மஸிலிருந்து, பாரசீகத்துக் கூடாகப் போய், ஷங்காவிலுள்ள ஓர்மஸ்வரை தரை மார்க்கத்துருக்கித்தானத்தை யடைந்தனர். அவ்வழியாய் சீன தேசத்துள் நுழைந்தார்கள். எல்லாமாக மூன்றரை வருடமாய்ப் பிரயாணஞ் செய்தார்கள். இக்காலத்திலோவெனின், மூன்றரை வாரங்களிலேயே இவ்வளவு தூரத்தையும் கடந்துவிடலாம். ஆனால், அக்காலத்தில் பிரயாணஞ்செய்வது மிகக் கஷ்டசாத்தியமானதாயிருந்தது. நேர்மார்க்கமாகச் செல்வதற்கு யுத்தங்கள் பெருந்தடையாயிருந்தன. அன்றியும், குளிர் காலத்தில் பனி உறைவதினால் வாகனமூர்ந்து செல்வது கஷ்டமாயிருந்தது. மழையும் புயலும், பெரிய ஆறுகளும் பல கஷ்டங்களை யுண்டாக்கின.

மார்க்கோ போலோவின் தந்தையும் மாமனும் கொன்ஸ்தாந்தினைப் பிளில் போல்வின் சக்கரவர்த்தியைச் சந்திக்கும் காட்சி முதலாம் படம், சீனேயுள்ள படம் அவர்கள் கருங்கடலுக்குச் செல்லுவதைக் காட்டும். இப்படங்கள் ஒரு பழைய பிரெஞ்சு ஏட்டுச்சுவடியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

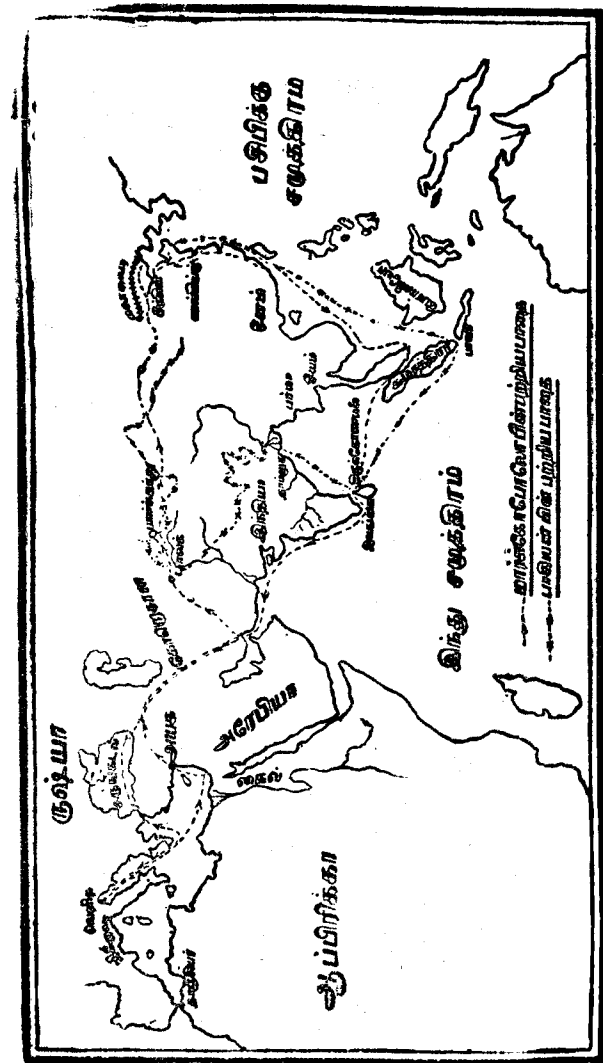
மார்க்கோ போலோ பதினேழு வருடமாகச் சீன அரசவையிலிருந்தான். அக்காலத்தில் அர சா ண் ட சீனச் சக்கரவர்த்தியான குப்ளாகான் என்பவன் மார்க்கோவின் மதிவன்மையையும் பலமொழிப் பயிற்சியையும் கண்டு வியந்து, அவனை அந்நிய நாடுகளுக்குப் பல தூதுகளில் அனுப்பினான். இச்சந்தர்ப்பங்களில் மார்க்கோ தான் சென்ற சென்ற இடங்களிலுள்ள மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை நுணுக்கமாகப் படித்து வந்தான்.

மார்க்கோ போலோ சீனாவிலிருந்து புறப்பட்டு மூன்று வருடப் பிரயாணத்தின்பின் தனது தாய்நாடான வெனிஸ் போய்ச் சேர்ந்தான். இவன் கடல் மார்க்கமாகப் பிரயாணஞ்செய்தபொழுது வழியில் நமது சிறிய தீவாகிய இலங்கைக்கும் வந்து, அங்கிருந்தாரைப் பற்றிச் சில குறிப்புகளுமெழுதியிருக்கிறான்.

கிழ்நாடு வந்து இருபத்தைந்து வருடங்களின் பின்னரே மார்க்கோ தன் தாய்நாடு போய்ச் சேர்ந்தான். அத்துணையும் வராதிருந்தால் அவனது சுற்றத்தார் அவன் இறந்துபோனான் எனவே கருதியிருந்தனர். மேலும், அவன் பலவிதமாய் மாற்றமுற்றிருந்தபடியால் அவனை இன்னொருவன் கண்டுபிடிப்பதே யவர்கட்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. இவன் வெனிசுக்கு வந்திறங்கியதும் ஜேனோவாவுக்கும் வெனிசுக்குமிடையில் ஒரு போர் உண்டானது. இப்போரில் மார்க்கோ கைதியாக ஜேனோவாவுக்கிட்டுச் செல்லப்பட்டான். சிறைச்சாலையில் அவனுடன் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்து ஒருவன் மார்க்கோ கூறிய யாற்றிரை வரலாறுகளையும் அற்புதங்களையும் எழுதிவைத்தான். இவனது முயற்சியினாலேயே இன்று நாம் மார்க்கோவைப் பற்றி இவ்வளவாவது அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.

III. குப்ளாகான் (1266-1294)

மத்திய ஆசியாவிலிருந்து கிளம்பி சீனா, இந்தியா முதலிய தேசங்கள்மீதும், மேற்கே ஐரோப்பாவையும் படையெடுத்துச் சென்ற ஹுலுணர் என்ற சாதியாரைப்

பற்றி முன்னரே கூறினோம். பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலே ஜெங்கிஸ்கான் (1162-1227) என்ற மொங்கோலிய வீரன் ஒருவனின் தலைமையில், மொங்கோலியரின் படையெடுப்புக்களாரம்பமாயின. இவன் படிப்படியாக கிழக்கே சீனா தொட்டு மேற்கே ருஷ்யாவரை இடையிட்ட தேசங்களைக் கைப்பற்றினான். இவ்வாறேற்பட்ட மொங்கோலிய ராச்சியம், ஐரோப்பா தனது வியாபாரத்தைக் கீழைத் தேசங்களில் பரப்புவதற்குத் துணை புரிந்ததோடு சீனாவுடன் தொடர்பு பெறவுஞ் செய்தது. இதன் பயனாக கீழைத் தேசங்களிலிருந்து ஐரோப்பா பல சாமான்களைப் பெற்றதோடு வெடிமருந்து உபயோகிக்கும் முறையையும், திசையறி கருவியின் உபயோகத்தையும், அச்ச வித்தையையும் சீனாவிடமிருந்து கற்றது.

இங்கு கூறப்பட்ட ஜெங்கிஸ்கானுடைய பேரனே முன்னே நாம் சொல்லிய குப்ளாகான். இவனது அவைக்களத்திற்குள் மார்க்கோ போலோ பதினேழு வருடமிருந்தான். குப்ளாகான் தனது பேரன் வென்ற நாடுகளெல்லாவற்றையும் ஆண்டான்.

குப்ளாகான் நடுத்தர உயர முடையவனென்றும், வெண்மை நிறமுடையவனென்றும், நன்கு அமைந்த நாசியும், அழகான கரிய விழிகளும் உடையவனென்றும் மார்க்கோ போலோ கூறியிருக்கிறார். அவன் தானே நிறுவிய பீக்கின் என்ற நகரில் இருந்தான். இந்நகர் செவ்வனே அமைக்கப்பட்டது. வீதிகள் நேராகவும் அகலமாகவுமிருந்தன. ஆங்காங்கு மாளிகைகளும் வீடுகளும் காணப்பட்டன.

மத்திய கால அரசரைப்போல குப்ளாகானும் பெரிய விருந்துகள் கொண்டாடினான். பெரிய நிலப்பரப்புக் கரசனாமிருந்தபடியால் இவ்விருந்துக் கொண்டாட்டங்களில் நாற்பதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சனங்கள் கலந்துகொண்டனர். எல்லாருக்கும் உயர்வான இடத்தில் அரசனின் மேசையிருக்கும். அவனது கால், மக்களின்

நலைமேல் ஒரு மட்டத்திலிருக்கக் கூடியதாக, இடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அரசனது பிள்ளைகளுக்குக் கீழே நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களிருப்பார்கள். ஏனையோர் கம்பளங்களிலிருந்து உணவருந்துவார்கள்.

தமது ராச்சியத்திலுள்ள பல்வேறு மாகாணங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதே மத்தியகாலத்தில் அரசாண்ட மன்னருக்குப் பெரிய தொரு பிரச்சினையாயிருந்தது. எனவே, பெரியதொரு இராச்சியத்தைப் பரிபாலித்து வந்த குப்ளாகானுக்கு இது மிகவும் கஷ்டசாத்தியமாயிற்று. இருந்தும் அவன் ஒரு வகையில் ஒரு தபால் போக்குவரத்து முறையை ஏற்படுத்தினான். மூன்று மைல்களுக்கொரு கிராமமாகப் பல கிராமங்களை நிறுவி, அங்கே நாற்பது வீடுகள் வற்றையில் குடியிருப்பதற்கு அமைத்தான். இவ்வீடுகளில் அரசனின் ஓலை நிருபம் முதலியவற்றைக்கொண்டு செல்லும் ஒற்றர்கள் குடியிருப்பர். ஒரு கிராமத்திலிருந்து ஒற்றன் அரச நிருபங்களைக்கொண்டு ஓடிச்சென்று மூன்று மைலுக்கப்பாலுள்ள மற்றக் கிராமத்தில் உள்ள ஒற்றனிடம் கொடுப்பான். அவனும் அவ்வாறே ஓடிச்சென்று அடுத்த கிராமத்திலுள்ளவனிடம் கொடுப்பான். இவ்வாறு அந்நிருபங்கள் ஈற்றில் சேரவேண்டிய இடத்தைச் சென்றடையும். இந்த ஒற்றர்கள் ஒலிக்கும் மணிகள் பூட்டப்பட்ட பெரிய வளையங்களை அணிந்திருப்பார்கள். அதனால் இவரது வரவை வெகுதூரத்திலிருந்தே அறிந்து கொள்ளக்கூடியதாயிருக்கும். இத்தகைய தபால் போக்குவரத்து முறையினால், குப்ளாகான் தனது ராச்சியத்தின் பல பாகங்களிலும் நடைபெறும் காரியங்களை அறிந்து, ஆங்காங்குள்ள நிர்வாக அதிகாரிகள் நிறைவேற்றவேண்டிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான்.

குப்ளாகான் சமயங்களில் சிரத்தையுள்ளவனென்பதும் புலனாகின்றது. கிறிஸ்துவ பாதிரிமாரசைச் சீனாவுக் கனுப்புமாறு பாப்பாண்டவருக்கு இவன் விண்ணப்ப மனுப்பினான் என முன்கூறினோம். பௌத்ததாது பெற்று வருமாறு இவன் இலங்கைக்கு தூதர்களை அனுப்பினான்.

னென்றும், அவர்கள் கொணர்ந்த தாதுகளை மிக விற யத்துடன் அரசனும் குடிகளும் ஏற்றுக்கொண்டனரென வும் மார்க்கோ போலோவின் குறிப்புகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

IV. இபின் பட்டோ

இபின் பட்டோ என்பவர் மொரக்கோவிலுள்ள தாங்கியர் என்னும் இடத்தில் 1304-ல் பிறந்தார். மார்க் கோ போலோவைப்போல் இவரும் வர்த்தகர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்ல்ல. இவருடைய முன்னோர் நீதிபதிகளா யிருந்தார்கள். இளமையில் இவர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து, இஸ்லாமிய சமயசாத்திரங்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார்.

இருபத்தோராவது வயதில் இபின் பட்டோ தங்கி யரிலிருந்து மக்கத்துக்கு யாத்திரையாய்ப் புறப்பட்டார். அக்காலத்தில் பிரயாணஞ் செய்வதற்கு நீண்ட கால மெடுத்ததுமல்லாமல் வழியில் பல கஷ்டங்களை யு மனுப விக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால், இஸ்லாமிய தேசங்களி லிருந்து ஆண்டுதோறும் ஏராளமான யாத்திரிகர்கள் மக்கத்துக்கு யாத்திரை சென்றபடியால், அதற்கான விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. யாத்திரிகர்கள் ஒரு கூட்டமாகவே சென்றார்கள். போகப் போக மேலும் அநேக யாத்திரிகர்கள் இவர்களோடு சேரவே கூட்டம் பெருகிவிடும். அபாயம் நிறைந்த தேசங்களுக் கூடாகச் செல்லுங்காலத்தில் போர்வீரர் அவர்களுக்குத் துணையாகச் சென்றார்கள். பாதைகளில் ஆங்காங்கு யாத்திரிகர் தங்குதற்கு விடுதிகளமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்விடுதிகளில் அவர்கட்கு இலவசமாக உணவு முதலி யன வழங்கப்பட்டன. இதற்குரிய செலவுகளைத் தன வந்தார்கள் கொடுத்து வந்தார்கள். முஸ்லிம்கள் தமது சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களிடையே சாதி வித்தியாசம் பாராட்டுவது கிடையாது. எல்லோரும் சகோதரராகவே கருதப்படுவார்கள் ஆதலால், யாத்திரிகரெல்லாம் ஒரே விதமாகவே உபசரிக்கப்பட்டனர். மேலும், அக்காலத்

திலிருந்த பிரதானமான வியாபாரப் பாதைகளெல்லாம் முஸ்லிம்கள் கையிலே இருந்தபடியால் முஸ்லிம் யாத்திரி கர்கள் ஏனைய சமயத்தோரின் துன்புறுத்தல்களுக்காளாக வில்லை.

இபின் பட்டோவும் இத்தகைய ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்து எகிப்து, சீரியா முதலிய தேசங் களுக்கூடாக மக்கத்துக்குச் சென்றார். சென்றவர் பின்னர் தமது தாய்நாடு திரும்பவில்லை. அப்படியே சென்று, முஸ்லிம்கள் வசிக்கும் தேசங்களான ஆசியா மைனர் (சின்ன ஆசியா), தெற்கு ருஷ்யா, கொரோசன், இந்தியா, மாலைத் தீவுகள், மேற்கு ஆபிரிக்கா, ஸ்பானியா முதலிய நாடுகளுக்கு விசயஞ்செய்தார். பின்னர், சீனா, இலங்கை முதலிய முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமில்லாத நாடுகளுக்குச் சென்றார். இவர் மொத்தம் எழுபத்தையாயிரம் மைல் யாத்திரை செய்திருக்கிறாரென்றும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை இவரைப்போல இவ்வளவு தூரம் யாத்திரை செய்தவர்களில்லை யெனவும் கருதப்படுகிறது.

சமனலகந்த எனச் சிங்களத்தில் வளங்கப்படும் சமனெனாபாத மலையைத் தரிசிப்பதற்காக இபின் பட்டோ இலங்கைக்கு வந்தார். இம்மலைச் சிகரத்தி லுள்ள பாதச் சுவடு ஆதாமுடையதென முஸ்லிம்கள் கருதுவதால், அம்மலை அவர்களாலும் திவ்வியமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

பின் பட்டோ யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் முதல் வந்திரங்கிரென்றும், அப்பொழுது புத்தளமே யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தின் தலைநகராயிருந்ததென்றும், யாழ்ப்பாண அரசனுக்குப் பாரஸீக பாஷை தெரிந்திருந்த தெனவும், இபின் பட்டோ அவருடன் அப்பாஷையில் சம்பாஷித்ததாகவும், தனது நோக்கத்தை அரசனுக்கு அறிவித்ததும், அவன் அவருக்கு ஒரு பல்லக்கையும் சிவிகைகாவுவோரையும் கொடுத்து, துணையாகச் சிலரை யும் சிவனெனாபாதத்துக்கு அனுப்பினெனவும் இபின் பட்டோ கூறியிருக்கிறார்.

இபின் பட்டோட்டாவின் குறிப்புகளின் அக்காலத்தில் இத்தீவின் மேற்குப் பகுதிகளில் கறுவா பயிரிடப்பட்டது. இரத்தினங்கள் ஏராளமாக இங்கே கிடைத்தன. சிவ னொளிபாதத்திற்குச் செல்ல இரண்டு பாதைகளிருந்தன வென்றும், ஒன்று ஒரு சிறிய படிக்கட்டை உடையதாயிருந்ததென்றும், அப்படிக்கட்டில் ஏறுவோர் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளுவதற்காக இரும்புச் சங்கிலிகள் மாட்டப்பட்டிருந்தனவென்றும் அவர் கூறுகிறார்.

தேவிநுவரை, காலி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களுக்கும் அவர் சென்றிருக்கிறார். தேவிநுவரையில் தங்க விக்ரிகங் கொண்ட ஒரு பெரிய இந்து தேவாலயமிருந்ததெனவும் அக்காலத்தில் கொழும்பில் கடல்கொண்ட ஜலாஸ்தி என்னும் ஒரு முஸ்லிம் ஆட்சி நடத்தினுனெனவும், அவனிடத்து காவலராக ஐந்நூறு அபிஸீனியர்களிருந்தார்களென்றும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

V. முகம்மது இபின் துக்லக் (1325-1351)

அராபியாவின்மேற்கேயும் கிழக்கேயும் தமது எல்லையை விஸ்தரித்த ஆதி முஸ்லிம் இராசாக்கள் இந்தியாவில் சிந்து மாகாணமொன்றையே வெற்றிகொண்டனர். பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலேயே வட இந்தியாவை முஸ்லிம்கள் கைப்பற்றத் தொடங்கினர். நாகரிகமுற்ற அராபியர் இவ்வேலையிலீடுபடவில்லை. தாங்கள் சுதந்திரமாக ஆட்சி நடத்தவும் போர்செய்து கூடிய அளவு செல்வந்திரட்டவும் ஆசைப்பட்ட துருக்கிய சேனாதிபதிகளே வட இந்தியாவைக் கைப்பற்றினார்கள்.

இவர்களில் ஒருவனே அலாவுதீன் (1296-1316). வட இந்தியாவில் ஆட்சிசெய்வதோடு திருப்தியுறாமல் இவன் தெற்குப் பகுதியை வெல்வதற்குத் தனது சேனாதிபதியான மல்லிக் கபூரை அனுப்பினான். இவன் முதல் தக்கிணத்திற் பிரவேசித்து அங்கிருந்து தமிழ் நாடுகள் மீது படையெடுத்தான். பாண்டியராட்சிக்கு முடிவு கட்டியவனும் இவனே. இதன் பயனாக இலங்கைமீது பாண்டியர் படையெடுப்பு நின்றுவிட்டது.

இந்தத் துருக்கிய அரசருள் கடைசியரசன் முகம்மது இபின் துக்லக் (1325-1351) என்பவன். இவனே தக்கிணத்தை முற்றாக அடிப்படுத்தினான். கல்வியறிந்த வனான போதிலும் பைத்தியக்காரத்தனமாக சில திட்டங்களை நாட்டில் புகுத்திச் சனங்களை வறுமையிலாழ்த்தினான். இவனது ஆட்சியைக் குடிகள் வெறுத்தலால், வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் குழப்பங்களுண்டாகி இவனது ராச்சியம் நிலைகுலைய ஆரம்பித்தது.

முகம்மது இபின் துக்லக்கைச் சந்தித்த இபின் பட்டோட்டா பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார் :- 'கொடையிலும், மனிதரை வதைப்பதிலும், இவனைப்போல விருப்பமுடையவர்கள் கிடையாது. இவனது வாசலில் எப்பொழுதும் இரப்போரையும் இறப்போரையும் காணலாம்; வறியார் பெருஞ்செல்வம் பெறுகிறார்கள், உயிருடன் வந்தவர் தலையிழக்கிறார்'.

சுல்தான் முகம்மதுவைப் புகழ்ந்து ஒரு கவி இருபத்தேழு சுலோகங்களைப் பாடி வந்தான்; ஒரு சுலோகத்துக்கு ஆயிரம் வெள்ளி நாணயமாக இருபத்தேழாயிரம் வெள்ளி நாணயம் அவனுக்குப் பரிசாக வழங்கப்பட்டதென இபின் பட்டோட்டா இன்னொரு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இரவலர்க்கு எவ்வளவு தயாள சிந்தையுடன் கொடுப்பானோ அவ்வளவுக்கு அவன் கொடுமையுமுடையவன். ஒரு முறை மகுத் என்ற தன்னுடைய சகோதரன் தனக் கெதிராய்ச் சூழ்ச்சி செய்தானெனச் சந்தேகப்பட்டு, அவனை அழைத்து விசாரித்தான். அரசனால் இவ்வாறு குற்றஞ் சாட்டப்பட்ட எவரும் அக்குற்றத்தை மறுத்துக் கூறினால், மரணத்திலும் கொடிய பலவித துன்புறுத்தல்களுக் காளாவார்களாதலின் அவன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். உடனே அவனை அங்காடிக்குக் கொண்டுசென்று சிரச்சேதஞ்செய்து, பிரேதத்தை வழக்கப்படி மூன்று நாளைக்கங்கு விடுமாறு அரசன் கட்டளையிட்டானென இபின் பட்டோட்டா குறிப்பிடுகிறார்.

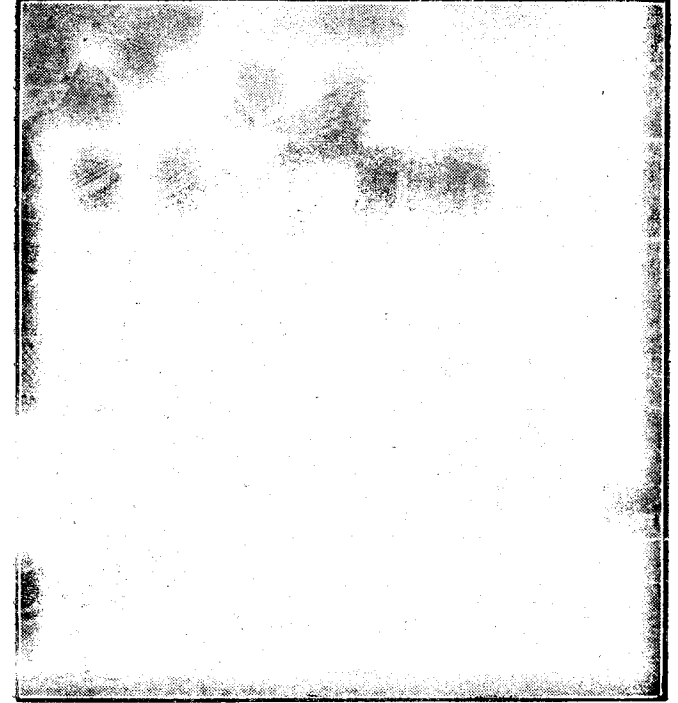
VI. விஜயநகர இராச்சியம்

முகம்மது இபின் துக்லக்கின் காலத்தில் வட இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் குழப்பங்களுண்டாயிற்றெனவும் அரசனது புத்திக் குறைவான ஆட்சியால் ஏகாதிபத்தியம் நிலைகுலைய வாரம்பித்ததெனவும் மேலே கூறினோம். இதன் காரணமாக தென்னிந்தியாவில் இந்து சாம்ராச்சியமான விஜயநகர சாம்ராச்சியம் தாபிக்கப்பட்டது. இச்சாம்ராச்சியம் 1565-வரை நிலவியபின் மறுபடியும் முஸ்லிம்கள் ஆதிக்கம் பெற்றனர். 1377-ல் விஜயநகரத்தில் அரசாண்ட மன்னன் 1310-ல் பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்துவந்த முஸ்லிம்களோடு போர்செய்து வென்று தென்னிந்தியா முழுவதற்கும் அரசனானான்.

இவ்வெற்றியின் பின் விஜயநகரில் ஆட்சி செலுத்திய இராசாக்களுள் முதல் சிறப்புவாய்ந்தவன் இரண்டாவது ஹரிஹரன் (1379-1406). இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் இவன் மகனான விசுபாட்சன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்து யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தைக் கைப்பற்றினான். இக்காலந்தொட்டு யாழ்ப்பாண ராச்சியம் விஜயநகர அரசர்களுக்குத் திறைசெலுத்தி வந்தது.

அடுத்த பெரிய விஜயநகர மன்னன் இரண்டாவது தேவராயன் (1421-1448). இவன் 1438-ல் இலங்கைமீது படையெடுத்து வந்தானெனக் கூறப்படுகிறது. யாழ்ப்பாண ராச்சியம் இவனது ஆளுஞ் செயல் ஏற்றுத் திறைகொடுத்து வந்தது. சிங்கள அரசனான ஆராவது பராக்கிரமபாகுவின் படையெடுப்பினின்று யாழ்ப்பாணத்தைக் காப்பாற்ற விஜயநகர மன்னன் ஒருப் பட்டிருக்கவேண்டும். தேவராயன் இறந்ததும், சில காலமாக விஜயநகர சாம்ராச்சியத்தில் குழப்பமும் சச்சரவுமிருந்தது. இதனால் யாழ்ப்பாண ராச்சியம் விஜயநகர அரசரது துணையைப்பெற முடியாதிருந்ததால், ஆராவது பராக்கிரமபாகு தனது மகனான சபுமால் குமரையனை அனுப்பி உள்நாடுவரை சென்று போர் புரிந்து வெற்றிபெறக் கூடியதாயிருந்தது.

விஜயநகர மன்னர்கள் சிறப்பக்கலையில் சிறந்து விளங்கினார்கள். பெரிய குளங்களையும், நீர்ப்பாசனத்துக்குரிய கால்வாய்களையும், அரண்மனைகளையும், ஓவியத்தினாலும் சிற்பத்தினாலும் சிறந்து விளங்கும்

கடலதெனியா விகாரை

கோவில்களையும் கட்டினார்கள். கம்பளைக் கருகாமையிலுள்ள கடலதெனியா விகாரையின் சிற்பமுறை விஜயநகர முறையையே அனுசரித்திருக்கிறதென முன்பே ரிடத்தில் கூறியிருக்கிறோம்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

மத்திய காலத்தில் இங்கிலாந்தின் நிலைமை

I. ஆரம்ப வரலாறு

மத்திய காலத்து இங்கிலாந்தின் சரித்திரமும் இலங்கையின் சரித்திரத்தை ஓரளவுக் கொத்திருந்தபோதிலும் பல வகையில் வித்தியாசப்பட்டுமிருக்கிறது. இலங்கை பெரும்பாலும் இந்தியாவிடமிருந்தே தனது அறிவைப் பெற்று வந்தது. ஆனால், ஐரோப்பா, இத்தாலி முதலிய ஐரோப்பிய தேசங்களிலிருந்து தனது கலாஞானத்தைப் பெற்றது.

இலங்கையில் ஆதியில் வேடர் குடியேறியதுபோல இங்கிலாந்திலும் குறுகிய தோற்றமும் கறுத்த மயிருடைய ஒரு சாதியார் ஆதியில் குடியேறினர். அதன் பின்னர், இந்து-ஐரோப்பிய வகுப்பைச் சேர்ந்த கெல்ட்ஸ் என்ற சாதியாரங்கு குடியேறினர். இவரில் ஒரு வகுப்பார் பிரித்தானியர் என வழங்கப்படுவர். இவர்களே இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் ஆகிய தேசமெல்லாவற்றுக்குஞ் சேர்ந்து பிரித்தானியா என்ற பெயரைக் கொடுத்தார்கள். இலங்கைக்கு வந்த ஆரியரைப்போல கெல்ட்ஸ் சாதியாரும் விவசாயம் அறிந்திருந்தனர். இவர்கள் இங்கிலாந்தின் கீழ்ப்பாரி சத்திலுள்ள சமபூமியில் தானியங்களைப் பயிரிட்டார்கள்.

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் உரோமர் கெல்ட்ஸை வென்று, இங்கிலாந்தை உரோம ராச்சியத்தின் ஒரு மாகாணமாக்கினர். நாலாவது நூற்றாண்டு முடியும்வரை இந்நிலையிலேயே இங்கிலாந்திருந்தது. ஐந்தாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஜெர்மனியர் உரோமாபுரியைக்

கொள்ளையடித்த பொழுது, தமது தாய்நாட்டைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இங்கிலாந்தை விட்டு உரோமர் நீங்கினர்.

இக்காலத்தில் ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பகுதியில் பல ஜெர்மன் சாதியார் வசித்து வந்தனர். இங்கிலாந்தில் உரோமர் இல்லாததைக் கண்ட இச்சாதியார் அங்கே சென்று கெல்ட்ஸுடன் போர்செய்து அவர்களை வென்றனர். இவர்களுக்கும் வேளாண்மை செய்யத் தெரிந்திருந்தபடியால், தானியங்களைப் பயிரிடுவதே பிரதான தொழிலாயிற்று. இச்சாதியாரிடை ஆங்கிலர் என்ற சாதியாரும் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தங்கள் பெயரையே அந்நாட்டுக்கு இட்டு வழங்கினார்கள்.

இதன் பின்னர், நோர்வே, சுவீடன், டென்மார்க்கு ஆகிய தேசங்களிலிருந்து வைக்கிங்ஸ் அல்லது தேனியர் என்ற சாதியார் இங்கிலாந்துக்கு வந்தனர். மகா அல்பிரட் என்ற ஆங்கில அரசன் இவர்களது படையெடுப்பைத் தடுத்தான். ஆனால், இவன் இறந்து நூறு வருடங்களுக்குப் பின் (கி.பி. 900-ல்) இங்கிலாந்து முழுவதும்

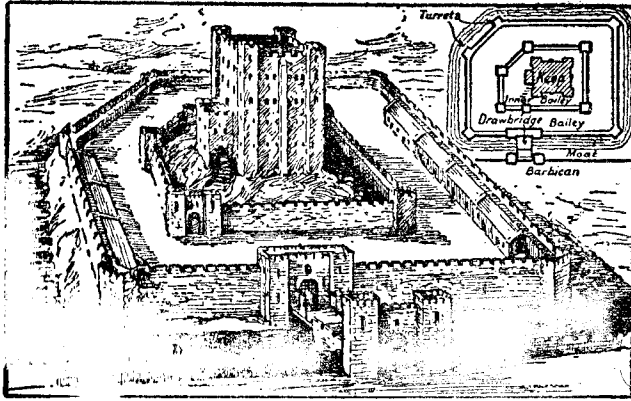
தேனியருடைய ஆட்சியில் அடங்கிற்று. கடைசியாக பிரான்ஸிலிருந்து நோர்மனியர் என்ற சாதியார் வெற்றி வில்லியத்தின் தலைமையில் 1066-ல் இங்கிலாந்துக்குப் படையெடுத்துச்சென்று அந்நாட்டை வெற்றிபெற்றனர்.

மகா அல்பிரட்

II. குறுநில மன்னராட்சி, வியாபார விருத்தி

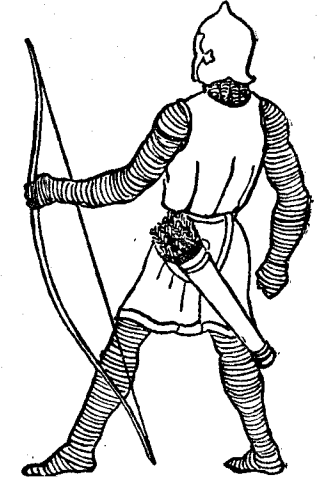
மத்திய காலத்தில் இலங்கையில் நடைபெற்ற ஆட்சி யைப்பற்றி முன் அத்தியாயமொன்றில் கூறியிருக்கிறோம். நல்ல வீதிகளும் போக்குவரத்துக்குரிய சாதனங்களு மில்லாதபடியால், தொந்தரவான காலங்களில் குடிகளுக்கு உதவிசெய்ய அரசன் விரைந்துசெல்ல முடியாதிருந்தது. கிராமவாசிகள், கிராமச் சங்கங்கள் மூலம் தமது ஆட்சியை நடத்தி வந்தார்கள்.

புராதன மாலியகாலக் கோட்டையொன்று

இங்கிலாந்திலும் இவ்வாறே நடைபெற்றது. கிராம வாசிகள் தத்தம் கிராமங்களின் நிர்வாகங்களைத் தாமே நடத்தி வந்தனர். ஆனால், அடிக்கடி ஏற்பட்ட படை யெழுச்சிகளினாலும் உள்நாட்டுக் குழப்பங்களினாலும் குடிகள் சஞ்சலமுற்றதால், தங்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய ஒரு வலிமையுள்ள அதிகாரியின் பாதுகாப்பை விரும்பி னார்கள். இவ்வாறு தான் உதவும் பாதுகாப்புக்குப் பதி லாக குடிகள் தனக்கு ஊழியஞ் செய்வதுடன் சண்டை

வருங்காலங்களில் படைத் துணை செய்வதையும் அவ்வதி காரி அவர்களிடம் எதிர் நோக்கினான் இதற்கு அக் குடிகள் மறுத்தால் அவர்களைக் கலைத்துவிட்டு அவர்கள் குடியிருந்த நிலங்களை வேறு பேருக்குக் கொடுப்பான். இம் முறை நாளடைவில் வலுப் பெற்றது. குடிகள், தமது அதிகாரியே தாம் குடியிருக்கும் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரன் என மதித்து, அதற்குக் குடிக் கூலியாக அதிகாரிக்கு ஊழியஞ் செய்து அவன்வேண்டியநேரம் படைத்துணை உதவி, விளைவில்

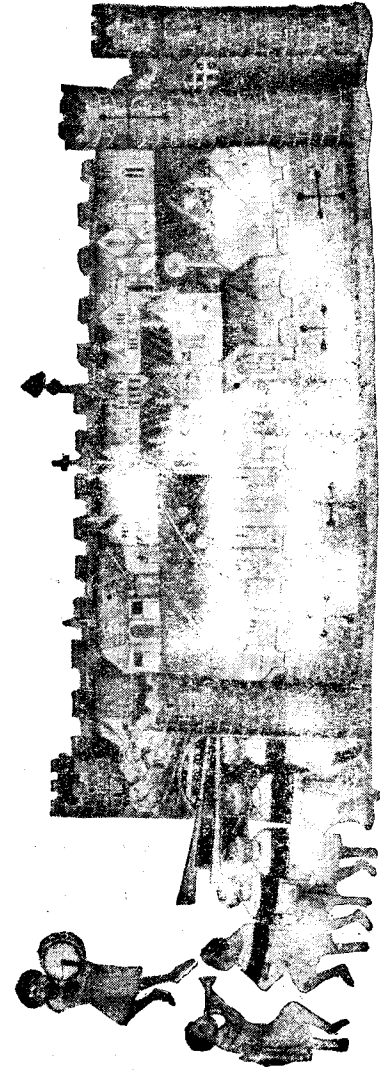
ஒர் ஆங்கிலேய வில் வீரன் வந்தார்கள். இவ்வாறு மானிய மாக நிலத்தைப் பெற்று வாழ்ந்த முறை ஐரோப்பாவில் மானியமுறை என வழங்கலாயிற்று.

சிங்கள அரசர்கள் தமது இராசதானியைச் சுற்றி மதில் கட்டினார்களெனவும், ஆபத்துக் காலங்களில் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக சிகிரியா போன்ற மலைக் கோட்டைகளில் தங்கினார்களெனவும் கூறியிருக்கிறோம். அதுபோலவே ஆங்கிலக் குறுநில வேந்தரும் காவலுக்காக கோட்டைகளைக் கட்டி அவற்றில் வசித் தார்கள். இக்கோட்டைகள் அநேகமாக மலைகளிலேயே கட்டப்பட்டிருக்கும். கோட்டையின் பிரதான கட்டிடம் காவல் எனப்படும். இது மலையுச்சியில் கட்டப்படும். சிங்களக் கோட்டைகளில் இப்பகுதியே பாரையாக இருக்கும். இக்காவலைச் சுற்றி ஒரு சுவர் எழுப்பப்படும். அதைச்சுற்றி இன்னொரு சுவர் ஓடும். இது மலையடி வாரத்தில் இருக்கும். இந்த வெளிச் சுவரைச் சுற்றி சிகிரியாவிலுள்ளதுபோல் ஓர் அகழியிருக்கும்.

ஆங்கிலேயக் குறுநில மன்னர்கள் இவ்வாறு மலைகளில் ஏன் கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள்? முதலாவது காரியப்பன் என்ன காரணத்தைக்கொண்டு சிகிரியா மலையில் கோட்டை கட்டினானோ அதுபோன்ற காரணத்தினற்றான் அவர்களும் மலைச்சிகரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அந்நாட்களில் துப்பாக்கி கிடையாது. வீரர்கள் அம்பினால் எய்தோ, பெரிய கற்களை வீசியோ எதிரிகளைத் தாக்கினர். இதனால் உயரத்துள்ளவர்களை இலேசாகத் தாக்கிவிட முடியாது.

இக்கோட்டைகள் வெகு பலமாகக் கட்டப்பட்டன. அக்காரணத்தினால் இவற்றைத் தகர்க்கமுடியாதிருந்தது. உள்ளே இருப்போரை வெளியே போகவிடாது தடுத்து, அவர்கள் சேமித்து வைத்திருக்கும் உணவு, தண்ணீர் முதலியன முடியும்வரை கோட்டையைச் சுற்றி முற்றுகையிடுவதனற்றான் அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றக் கூடிய தாயிருக்கும். உள்ளே யிருப்போர் நிர்வகிக்க முடியாவிட்டால் எதிரிகளிடம் தஞ்சம் புகுவார். இதனால் ஒரு கோட்டையைக் கைப்பற்றுவதானால் அநேக நாளொடுக்கும். எனவே, பழைய காலத்துப் போரெல்லாம் கோட்டைகளைக் கைப்பற்றுவதிலேயே தங்கியிருந்ததால் அநேக காலம் நீடித்தன.

கோட்டைகளன்றி, சொந்த நிலத்தில் குடியிருப்போரின் படைத் துணையுமிருந்தபடியால் இக்குறுநில மன்னரை அடக்குவதற்கு அரசர்கள் வெகு கஷ்டப்பட வேண்டியிருந்தது. ஆனால், இலங்கையில் இத்தகைய குறுநில மன்னரில்லாதபடியால் சனங்கள் அரசனுக்கெதிராய் எழுவதற்கு அவ்வளவு வசதியிருக்கவில்லை. அவ்வாறு இருந்தாலும், அரசனிடம் நிலப்பேரூன ஒரு படையிருந்தபடியால், புரட்சியை இலேசாய் அடக்கிவிட முடியும். இங்கிலாந்திலுள்ள வலிமிக்க குறுநில மன்னர்கள் அடிக்கடி அரசனுக்கெதிராய்க் கிளம்பியது மன்றி, தமது விருப்பத்துக்கு மாறாக நடந்தோருக்கெதிராய்க் கிளம்புமாறும் தூண்டினார்கள்.

மத்திய காலத்து ஒரு நகரம் (சுமார் கி.பி. 1340) மதில்கள், வாயில்கள், தேவாலயங்கள், வீடுகள் முதலியவற்றை இதில காணலாம்

உதாரணமாக, ஜோன் என்ற அரசன் (1199-1216) தனது செய்கைகளால் குறுநில மன்னரை அதிருப்திப் படுத்தினான். அதனால் 1215-ல் அவர்களுள்லாம் திரண்டெழுந்து தமது குறைகளை நிவர்த்தி செய்யுமாறு மன்னனை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி மகா உரிமை உறுதி என்ற பெயருடன் ஓர் உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிடப் பண்ணினார்கள். இவ்வரசனது மகனான மூன்றாவது ஹென்றியும் (1216-1272) இவ்வுரிமை யுறுதியின் படியே ஒழுகுவதாக வாக்களித்தான். ஆனால், அவ்வாக்குறுதியை அவன் நிறைவேற்ற வில்லை. பின்னர் சைமன் டி மொன்போட் என்ற ஒரு பெரிய குறுநில மன்னன் ஹென்றிக்கெதிராகச் சண்டைசெய்து அவ்வரசனைக் கைதியாக்கினான்.

அரசனுக்கு ஆலோசனை கூறுவதற்காக ஏற்பட்ட குறுநில மன்னரைக்கொண்ட பெரிய ஆலோசனைச் சபையில், முதன் முதல் நகரமக்களின் பிரதிநிதிகளும் இடம் பெற முயன்ற பெருமையும் சைமன் டி மொன்போட்டைச் சார்ந்ததே.

இக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் அரசனது இராசதானியை விட பல பட்டினங்கள் இருந்தன. ஆனால், இலங்கையில் இவ்வாறு இருக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் இங்கிலாந்தில் இலங்கையிலும் பார்க்க அதிக வியாபாரம் நடைபெற்றமையே. இந்நகரங்களில் வசித்தோர் ஆரம்பத்தில் பிஷ்பின் பரிபாலனத்திலோ குறுநில மன்னரின் பாதுகாப்பிலோ இருந்து வந்தார்கள். இவர்கள் குடிகளிடமிருந்து சில வரிகளைப் பெற்றார்கள். ஆனால், சிலுவையுத்தங்களின் பின்னர், நகரங்களில் வியாபாரம் விருத்தியடையவே, நகர வாகிகள் தம்மைப் பரிபாலிக்கும் அதிகாரியிடம் ஒரு வாக்குறுதியைப் பெற்றார்கள். அதாவது, ஒரு குறித்த தொகையை அவ்வதிகாரிக்கு கொடுத்து நகரத்து ஆட்சி விஷயங்களைத் தாமே நடத்திக்கொள்வதாக வாக்குப் பெற்றனர். இவ்வதிகாரி எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரி அந்நகர வாகிகளைக் காப்பாற்றி வரவில்லை. சில வேளைகளில் அவனே தன்னகரைத் தாக்குவான்.

ஆதலால், நகரவாகிகள் எதிரிகளிடமிருந்தும் இக்குறுநில மன்னரிடமிருந்தும் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்காக தமது பட்டணத்தைச் சுற்றி ஒரு மதில்கட்டினார்கள்.

அரசனின் ஆலோசனைச் சபையில் நகரத்துப் பிரதிநிதிகளுமிடம் பெறுமாறு சைமன் டி மொன்போட் செய்த முயற்சி பலித்ததென்றால், நகரங்கள் எவ்வளவு செல்வமுடையனவாகவும் ஆதிக்கமுடையனவாகவும் மிருந்திருக்கவேண்டும். வியாபாரம் விருத்தியடையவே அரசர்கள், செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் முன்னேறியவர்த்தகர்களின் உதவியைக்கொண்டு, குறுநிலமன்னரின் ஆதிக்கத்தை அடக்கினார்கள்.

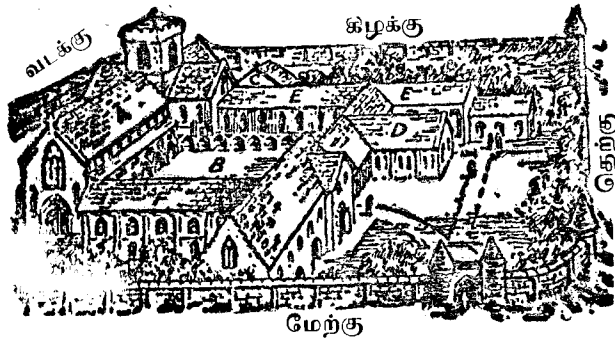
III. உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை

மத்திய காலத்தில் இன்னொரு முக்கியமான அம்சம், கத்தோலிக்க திருச்சபை செலுத்திவந்த ஆதிக்கமாகும். பௌத்த சமயத்தைப்பற்றியும், விகாரங்களில் வசித்துக் கொண்டு பௌத்த பிக்குகள் நடத்தி வந்த வாழ்க்கையைப்பற்றியும், அவர்கள் சனங்களின் வாழ்வை எவ்வாறு நல்வாழ்வாக்கினார்களென்பதைப் பற்றியும் படித்திருக்கிறோம். பௌத்த பிக்குகள் சொந்தச் சொத்தில்லாதவர்களாகவும், பிரமசாரிகளாகவும் வாழ்க்கை நடத்தினர். சாதி பேதம், உயர்வு தாழ்வு என்ற வித்தியாசம் காட்டாமல், வறியராயிருந்தாலென்ன செல்வராயிருந்தாலென்ன, வேற்றுமையின்றி அவர்களைப் பிக்குகள் தமது சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இப்பௌத்த பிக்குகள் உலகைத் துறந்து சமயானுஷ்டானங்களிலேயே தமது நேரத்தைக் கழித்தனர். சில வேளைகளில் நூல்களைப் பிரதி செய்வதிலும், புதிய நூல்களை ஆக்குவதிலும், உபதேசஞ் செய்வதிலும் காலத்தைக் கழித்தனர்.

கிறிஸ்தவத் திருச்சபையிலும், இவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு சன்னியாசிகளும், சன்னியாசினிகளும் இருந்து வந்தார்கள். ஆனால், பிக்குகளைப்போல இவர்கள் தமது உணவுக்குப் பிச்சையெடுக்கச் செல்லவில்லை.

தமக்குத் தேவையான உணவுப் பயிர்களைத் தாமே பயிரிட்டு வாழ்ந்து வந்தனர். பின்னர், அரசர்களும், பெரிய பிரபுக்களும், சன்னியாசி மடங்களுக்கு நிலங்களை மானியமாக எழுதினார்கள். இலங்கையிலும் விகாரைகளுக்கு இவ்வாறே மானியங்கள் விடப்பட்டிருந்தன. பிக்குகள் இந்நிலங்களைப் பரிபாலிக்குமாறு குடிகளிடம் ஒப்படைத்தார்கள். ஆனால், திருச்சபைச் சன்னியாசிகள் தாமே அந்நிலங்களிற் பயிரிட்டனர்.

கிறிஸ்தவ திருச்சபையில் சன்னியாசிகள், சன்னியாசினிகள் மாத்திரமன்றி, கிராமங்கள் தோறும் மத

மத்திய காலத்துச் சன்னியாச மடம்

போதனை செய்து, குடிகளின் ஆத்மார்த்தமான வளர்ச்சியைக் கவனிப்பதற்காக போதகர்களிருந்தார்கள். இப்போதகர்கள் பிக்குகளைப் போலில்லாமல் பிராமண புரோகிதர்போல கிராம வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பௌத்த சமயத்துக்கும், உரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்துக்குமிடையே வேறும் பல வித்தியாசங்களைக் கவனிக்கலாம். பௌத்த சமயப் பிக்குகள் வேறொருவரின் கீழ் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை பாப்பாண்டவரைத் தலைவராகக்கொண்ட ஒரு பெரிய சமய சாம்ராச்சியமாகும்.

சன்னியாசிகள், சன்னியாசினிகள், போதகர்கள் எல்லாரும் பாப்பாண்டவருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகும். திருச்சபையானது பல இடங்களிலும் பரந்திருப்பதால் ஒவ்வொரு கோவிற்கு பற்றுக்கும் ஒரு பிஷ்பாண்டவர் அல்லது மேற்றிராணியார் நியமிக்கப்பட்டார். இவர்கள் போதகர்களின் வேலையை மேற்பார்வை செய்து வந்தனர். இவ்வாறு கிராமங்களும் தேசங்களும் சாதி ஆட்சிமுறை முதலியவற்றில் மாறுபட்டாலும் உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையென்ற சமய ஆதிக்கத்தில் ஒன்றுபட வேண்டியிருந்தது.

உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை சமய விஷயமாக மாத்திரமன்றி, அரசியல் விஷயங்களிலும் ஆதிக்கஞ் செலுத்தியது. அரசர்கள் பிழை செய்தால் பாப்பாண்டவர் அப்பிழையை எடுத்துக் காட்டி அதற்குத் தண்டனையும் விதித்து வந்தார். இன்று தேசங்களிடையே பிணக்கு ஏற்பட்டால், ஐக்கிய நாட்டுத் தாபனத்துக்கு முறையிட்டு பிணக்கைத் தீர்க்குமாறு கேட்பார்கள். ஆனால், அக்காலத்தில் அரசர்கள் தம்முட் பிணங்கிஷல் பாப்பாண்டவரிடம் விண்ணப்பஞ்செய்வர். புதிய உலகமாகிய அமெரிக்காக்கண்டங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டபொழுது போர்த்துக்கீசருக்கும் ஸ்பானியருக்கும் கிடையில், பாப்பாண்டவரே மத்தியஸ்தஞ்செய்து அந்நாடுகளைப் பிரித்துக் கொடுத்தார்.

பாப்பாண்டவர்

இவ்வாறே பிஷ்ப்பாண்டவர்களும், போதகர்களுங்கூட இலெளகிக கருமங்களையும் செய்து வந்தனர். விவாகம், மரண சாசனம் ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் அவர்கள் மத்தியஸ்தஞ்செய்து தீர்ப்புக்கொடுத்தார்கள். திருச்சபை நீதிமன்றங்களில் சனங்களின் நடத்தையைப்பற்றி விசாரணை நடத்தினர். பாவஞ்செய்தவர்களைப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யுமாறு ஊக்கப்படுத்தினர். குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை விதித்தார்கள். கள்ள அளவை உபயோகிக்கும் வியாபாரிகளுக்கும், வாக்குறுதியை மீறினோர்க்கும், மனைவியரை இம்சைப்படுத்தினோர்க்கும், ஆராதனைக்குச் செல்லாதோர்க்கும் பணத்தண்டமோ, சிறைத்தண்டனையோ, சவுக்கடிக் தண்டனையோ விதித்தார்கள்.

இங்கிலாந்திலிருந்த பிஷ்ப்பாண்டவர்களும், பாதிரிமாரும் பாப்பாண்டவருக்கு மாத்திரமன்றி இங்கிலாந்து அரசனுக்கும் அடங்கி நடக்க வேண்டியிருந்தது. சில பிஷ்ப்பாண்டவர்கள் நிலம் படைத்தவர்களாயிருந்தபடியால், அரசர்கள் தம்மையே தலைவராகக் கருதுமாறு அவர்களை வற்புறுத்தினார்கள்.

இரண்டு எசமானர்களுக்கு ஒரேவிதமான பணிவு காட்டுதல் முடியாததலின், அரசனுக்கும், பாப்பாண்டவர், பிஷ்ப்பாண்டவருக்குமிடையில் அடிக்கடி பிணக்கேற்பட்டது. இரண்டாவது ஹென்றி (1154-1189)க்கும் அதிமேற்றிராணியார் பெக்கெட்டுக்குமிடையில் ஒரு முறை முரண்பாடுண்டாயிற்று. இங்கிலாந்தில் சனங்கள் செய்யும் குற்றத்தை விசாரித்துத் தண்டனை விதிக்கும் முறையில் ஹென்றி பல மாறுதல்களைக் கொண்டுவந்தான். திருச்சபையோடு சம்பந்தமில்லாத நீதி மன்றங்களைத் தாபித்து குற்றவாளிகளை அங்கே விசாரணை செய்வித்தான். அன்றியும், சன்னியாசிகளும் மதகுருமாருங்கூட இங்கேயே விசாரிக்கப்படவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான். பெக்கெட் இதற்கு உடன்படாது மதகுருமாரைத் திருச்சபை நீதி மன்றங்களிலேயே விசாரணை செய்ய வேண்டுமென வாதாடினான். இதன் விளைவாக

ஹென்றியின் தோழர்கள் காந்தபரி தேவாலயத்தில் ஒரு நாள் பெக்கெட்டைக் கொலை செய்தார்கள். ஈற்றில் ஹென்றி பாப்பாண்டவரின் விருப்பத்திற்கிணங்க வேண்டியதாயிற்று.

IV. மத்திய காலத்தில் ஆங்கிலர் நடத்திய சண்டைகள்

மத்திய காலத்தில் போர் மலிந்திருந்தது. குறுநில மன்னரும் பிரபுக்களும் சண்டைசெய்வதையே தமது முக்கிய தொழிலாகக் கருதிவந்தனர். பாப்பாண்டவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, ஐரோப்பிய அரசர்கள் நடத்திய சிலுவை யுத்தங்களைப்பற்றி கூறினோம். இரண்டாவது ஹென்றியின் மகனான முதலாவது ரிச்சர்ட் (1189-1199) என்பவன் மூன்றாவது சிலுவை யுத்தத்தில் பங்கு பற்றினான். இவன் ஒரு சேனையோடு பலஸ்தீனத்துக்குச் சென்று துருக்கியருடன் சண்டைசெய்தான். மூன்றாவது ஹென்றியின் மகனான முதலாவது எட்வர்ட் (1272-1307) வேல்ஸ் காரருக்கெதிராகவும் ஸ்கொட்லாந்துக் கெதிராகவும் போர்செய்தான். இவன் வேல்ஸ்தேசத்தை வென்று தனது மகனான இரண்டாவது எட்வர்ட்டுக்கு (1307-1327) முதன் முதல் வேல்ஸ் இளவரசன் என்ற பட்டத்தை வழங்கினான். ஸ்கொட்லாந்தில் வில்லியம் வலஸ், ரொபர்ட் புறாஸ் என்போருடைய எதிர்ப்பினால் முதலாவது எட்வர்ட் அதிக வெற்றியடைய முடியவில்லை. தந்தையின் மரணத்துக்குப் பின் இரண்டாவது எட்வர்ட், அவர் வெற்றிபெற்ற நாடுகளைக்கூட இழக்க நேர்ந்தது.

அக்காலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பெரிய யுத்தம் நூறாண்டு யுத்தமென வழங்கப்படும். இங்கிலாந்தில் அரசாண்ட நோர்மன் அரசர்கள், பிரான்ஸிலுள்ள தமது நிலங்களையிட்டு பிரான்சு அரசனுடன் அடிக்கடி சண்டை செய்தனர். இவ்வாறு மூன்றாவது எட்வர்ட் (1327-1377) 1327-ல் தொடங்கிய போர் 1453-ம் ஆண்டு வரை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இதனால் இதை நூறாண்டு யுத்தமெனக்கூறுப. ஆரம்பத்தில் இப்போரில்

ஆங்கிலர் வெற்றியடைந்தபோதிலும் ஈற்றில் பிரெஞ் சுக்காரர் தமது நிலங்களை மீட்டுக்கொண்டார்கள். ஆர்க் நாட்டு ஜோன் என்ற ஒரு பெண் மணியின் வீரச்செயலாற்றான் ஆங்கிலர் இச்சண்டையிற்றோல்வியுற்றேந்தது.

இந்நூற்றாண்டு யுத்தத்தின்பின் இங்கிலாந்திலேயே உள்நாட்டுச் சண்டை யுண்டாயிற்று. யோர்க் நகரிலும் லங்காஷயரிலும் உள்ள இரண்டு குடும்பங்களிடையே இந்தப் போர் உண்டாயிற்று. யோர்க் வாசிகள் வெண் ரோசாச் சூடியும் லங்காஷயர் வாசிகள் சிவப்பு ரோசாச் சூடியுஞ் சண்டை செய்ததால் இப்போருக்கு ரோசாச் சண்டை எனப் பெயர் வழங்குகிறது.

இச்சண்டையில் குறுநில மன்னர்கள், தம்முள் யுத்தஞ் செய்து தமது அதிகாரமெல்லாவற்றையும் இழந்தனர். 1485-ல் ஏழாவது ஹென்ரி இங்கிலாந்துக்கு அரசனாகி, மேலும் அவர்களுடைய அதிகாரங்களைக் குறைத்து அரசார்க்கெதிராய் எழாதபடி அவர்களின் உரிமைகளைப் பறிமுதல் செய்தான். இவனது மகனான எட்டாவது ஹென்ரி தன்னையே ஆங்கிலத்திருச்சபையின் தலைவனாகக் கொண்டதன் பயனாய் பாப்பாண்டவருக்கும் ஆங்கில அரசருக்குமிருந்து வந்த ஓயாத சச்சரவுக்கு முடிவு கட்டினான். உரோம ராச்சியத்தின் வீழ்ச்சியோடு ஆரம்பமான மத்திய காலம் இவ்வளவு மாற்றங்களையும் கண்டபின் முடிவுற்றது. இப்பெரிய மாற்றங்களே நமது நவயுகத்திற்கு அறிகுறியாதலின் அவற்றைப்பற்றி விரிவாக இந்நூலின் அடுத்த பாகத்திற் கூறுவோம்.

கால அட்டவணை—கி.பி. 100 வரை

காலம்	இலங்கை	இந்தியா	ஆசியா	ஐரோப்பா	ஆபிரிக்கா
கி.மு. 6000-3000	வேடர்	திராவிடர்	கமேரியர் பாபிலோனியர் சீனர்	—	எகிப்தியர்
கி.மு. 3000-1000	—	ஆரியர்	ஆரியர்	ஆரியர்	—
கி.மு. 1000- கி.பி. 1	ஆரியரின் வருகை பௌத்தச் சமய வருகை மகிந்தன் துட்டகெழுனு வலகம்பா	புத்தர் சந்திரகுப்தன் அசோகன்	ஸாரதுஸ்டர் பாரசேக இராச்சியம் குங்-புட்சி (சீனம்) ட்சின்ஷி (சீனம்)	சோக்சிரதீசு அலெக் சாந்தர் ஹனிபல்	அலெக்சாந் திரியாவின் தாபனம்
கி.பி. 1-100	—	தென்னிந்தி யாவுடன் கிரேக்க வியாபாரம்	இயேசுகிறிஸ்து	ஒகஸ்தசு சீசர் பிரித்தானி யாவை உரோ மர் கைப் பற்றல்	—

வினாக்கள்

1

1. ஒரு வேடனின் தோற்றத்தை, நீர் நேரில் ஒருவனைக் கண்டதிலிருந்தாவது படத்திற் கண்டதிலிருந்தாவது, விவரிக்க.
2. புதிய கற்காலத்துக் கல்லாயுதங்கள் சிலவற்றைக் கூறுக.
3. முல்லைநில மக்கள், வேட்டுவராகியோரிலும் பார்க்க விவசாயிகள் எவ்வாறு சிறந்தவர்கள்.

2

4. 'மகாவம்சத்தின்' 6-ம் 7-ம் அத்தியாயங்களிற் கூறப்பட்ட விசயனுடைய சரிதையை வாசித்து அதனை நடித்துக் காட்டுக.
5. இந்தியா, இலங்கை இவற்றின் தேசப்படம் வரைந்து, இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட இடங்களைக் குறிக்க.
6. ஒரு சாரணப் படைவகுப்பினரின் பெயர்களைக் கூறுக. இப்பெயர்களை யிடுவதின் காரணமென்ன?
7. 'ஆரியர்' யாவர்? சிங்களரை ஆரியர் என்பதேன்?
8. இலங்கையிற் சீதையுடன் சம்பந்தப்பட்ட இடங்களைவை? இராவணனுடைய படத்தைக் கவனித்து அவனுருவம், தோற்றம் ஆகியவற்றை விவரிக்க.
9. 'கன் சபை' அல்லது 'கிராமச் சங்கம்' இக் காலத்திற் புரியும் தொழில்களென்ன?

186

3

10. ஒரு ஜாதகக் கதையைக் கூறுக.
11. நீர் வரைந்த இந்தியா-இலங்கை தேச படத்திலே இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட இடங்களைக் குறிக்க.

4

12. அசோகனை ஒரு பெரும் அரசனாக நாம் கருதுவதேன்?
13. ஒரு தாதுகோபத்தின் படம் வரைக; அல்லது களிமண்ணினால் அத்தகையை உருவம் செய்க.
14. சசஜாதகக் கதையை விவரிக்கும் படத்தின் பிரதி யொன்று வரைக.
15. துட்டகெழுனுவைப் பற்றி 'மகாவம்சத்திற்' கூறப்பட்ட கதையை வாசித்து, அக்கதையை நடித்துக் காட்டுக.
16. இலங்கைப் படமொன்றில் துட்டகெழுனு, மாக் மாவிலிருந்து அனுராதபுரத்துக்குச் சென்ற பாதையைக் குறிக்க.
17. விக்ரிகம் அல்லது பிரதிமை வைத்தற் குபயோகப்படும் ஒரு மலைக்குகையின் பெயரைக் கூறுக. அதனைப் பற்றிய ஐதீகங்களுண்டெனின் அவற்றைக் கூறுக.
18. தென்னிந்தியாவின் படம் ஒன்று வரைந்து, சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைக் குறிக்க.

5

19. ஒரு குளம் அல்லது தேக்கம் அமைக்கப்படும் விதத்தை விவரிக்க. களிமண்ணில் ஒரு மாதிரி செய்க.
20. 'போதிசத்துவர்' என்பவர் யார்? அவருடைய உருவத்தையோ அல்லது படத்தையோ விவரிக்க.

6

21. இவ்வதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட இடங்களின் தானங்களை விவரிக்க.
22. கிரேக்கரையும், உரோமர்களையும் பிரதான சாதியாரென நாம் கருதுவதென்? அவர்களுடைய கட்டிடங்களைக் காட்டும் படங்களைச் சேர்க்க.
23. குவேனி, சேர்சே இவர்களின் சரிதைகளை ஒப்பிடுக.
24. மாசிடோனியாவிலிருந்து இந்தியாவுக்குச் செல்ல அலக்சாந்தர் பின்பற்றிய பாதையைக் குறிக்க. அலக்சாந்தரை அசோகனுடன் ஒப்பிடுக.
25. தலமியின் தேசப் படத்தை விவரிக்க. அதே பிரதேசங்களைக் காட்டும் தற்கால தேசப் படமொன்றுடன் அதனை ஒப்பிடுக.
26. ஓகஸ்தசுசீசரின் ஆட்சிக் காலத்திலே நடந்த சில முக்கியமான சம்பவங்களென்ன?
27. ஜோன் மட்குக்கர் என்பவர் யார்?

7

28. இவ்வந்தியாயத்திற் கூறப்பட்ட இடங்களின் தானங்களைக் காண்க.
29. சகுந்தலையின் கதையைக் கூறுக.
30. சில பாளி நூல்களின் பெயர்களைக் கூறுக.
31. சந்தேசக் கவியொன்றின் பொருளைக் கூறுக.
32. சிகிரியாவின் சித்திரப் படமொன்று வரைக. காசியப்பனின் கதையைக் கூறுக.

8

33. அனுராதபுர நகரத்தின் அமைப்புப் படமொன்று பெற்று, அதன் பிரதியொன்று வரைக.
34. ஒரு பௌத்த விகாரையை விவரிக்க.

9

35. பாஹியானின் பிரயாணங்களைக் கூறுக. உனது விடையை ஒரு புறப்பட வருவங்கூறி விளக்குக.
36. சீனரிடமிருந்து உலகத்தினர் கற்றதென்ன?

10

37. ஒரு பள்ளிவாசலின் அமைப்பைப்பற்றிய விவரங்களை அறிந்து கூறுக.
38. அராபியக் கதைகளிலொன்றைக் கூறுக.
39. கி.பி. ஒன்றாம் ஆண்டு முதல், கி.பி. 1000-ம் ஆண்டு வரையில் நிகழ்ச்சி யட்டவணையைத் தயாரிக்க.
40. ஓர் இந்து ஆலயத்தை விவரிக்க.
41. இந்து தெய்வங்களின் படங்களைச் சேகரிக்க. ஒரு தெய்வத்தின் உருவத்தை விவரிக்க.
42. இலங்கையிலே கொண்டாடப்படும் இந்துத்திரு விழாக்களெவை? பிரசித்திபெற்ற இந்து ஆலயங்களெவை?

11

43. முதலாம் விசயபாகு முதலாம் பராக்கிரமபாகு, இவர்களிற் சிறந்தவர் யார்? வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகளை இரு கட்சியினராகப் பிரித்து இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கலந்து பேசச்செய்க.
44. இவ்வந்தியாயத்திற் கூறப்பட்ட பெயர்களை இலங்கை தேசப்படமொன்றிற் குறிக்க.
45. பொலன்னறுவையின் அமைப்புப் படம் பெற்று அதன் பிரதியொன்று வரைக.
46. இலங்கையிலுள்ள பௌத்த சமயப்பிரிவுகளெவை? ஒவ்வொரு பிரிவும் பெற்ற பெயருக்குக் காரணமென்ன?
47. அனோரதனைப்பற்றி ஒரு சொற்பொழிவை உமது வகுப்பிலுள்ளவர்களுக்குச் செய்க.

12

48. இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவை ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவுடன் ஒப்பிடுக.
49. சந்திரபானு, அளகக்கோரைன் இவர்களைப் பற்றிச் சுருக்கமான குறிப்புகள் வரைக.
50. யாப்பஹுவா படமொன்று கீறுக.

13

51. ஐரோப்பா ஆசியா என்பவற்றின் தேசப் படத் திலே மார்க்கோ போலோவின்பாதையைக்குறிக்க.
52. இபின் பட்டுட்டா தரிசித்த இடங்களைக் கூறுக.
53. குப்ளாகான், முகம்மது இபின் துக்லக், இவர்களைப் பற்றிச் சுருக்கமான குறிப்புகள் வரைக.
54. கி.பி. 1000 முதல் கி.பி. 1500-ம் ஆண்டுவரையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் அட்டவணை வரைக.
55. பாஷியான், மார்க்கோ போலோ, இபின் பட்டுட்டா ஆகியோர் இலங்கையைப்பற்றிக் கூறியிருப்ப வற்றைவாசி. இவற்றின் நீர் விரும்புவதெது? ஏன்?
56. மத்திய காலத்தில் இலங்கையில் நடைபெற்ற அரசியல் முறையை அக்காலத்து இங்கிலாந்தின் முறையோடு ஒப்பிடுக.
57. கோட்டை, மடம் என்பவற்றின் படத்தை வரு ணித்துக் கூறுக. கோட்டையொன்றைச் சிகிரியா மலைக் கோட்டையோடும், சன்னியாசிகள் மட மொன்றைப் பௌத்த விகாரையுடனும் ஒப்பிடுக.
58. (அ) பௌத்தபிக்கு, (ஆ) உரோமன் கத்தோலிக்க குரு ஆகியோர் இன்று செய்துவரும் முக்கிய மான கடமைகளென்ன?

